

Ai Là Kẻ Thứ Ba

Contents

Ai Là Kẻ Thứ Ba	1
1. Chương 1: Vợ Tôi Từng Là Kẻ Thứ Ba	2
2. Chương 2: TỰ THUẬT CỦA NGƯỜI CHỒNG BẤT LỰC	7
3. Chương 3	10
4. Chương 4: Tôi Có Hai Người Phụ Nữ Cùng Một Lúc, Nhưng Vẫn Không Vui	15
5. Chương 5: Lời Thuật Của Thiếu Phụ: Hôn Nhân Của Ba Người Có Chặt Không?	18
6. Chương 6	23
7. Chương 7: Bí Mật Của Người Phụ Nữ Đi Công Tác Xa	29
8. Chương 8: Người Chồng Đa Tình Đã Lên Kế Hoạch Ngoại Tình Cho Vợ	31
9. Chương 9	34
10. Chương 10	37
11. Chương 11: Khi Vợ Mang Bầu, Tôi Khó Giữ Mình	42
12. Chương 12: Sinh Con Giúp Người, Cảm Giác Đó Ai Hiểu Cho	45
13. Chương 13: Trở Thành Vợ Chính Thức Sau Hai Năm Làm Người Tình Trong Bóng Đêm	48
14. Chương 14	51
15. Chương 15: Do Chồng Ngoại Tình, Ly Hôn, Tôi Trở Thành Kẻ Thứ Ba	54
16. Chương 16	57
17. Chương 17: Tại Sao Anh Ấy Mất Hứng Với Tôi?	60
18. Chương 18: Kẻ Trong Sạch Như Tôi Đã Biến Thành Vợ Hai Bất Hạnh Nhất Như Thế Nào	63
19. Chương 19	66
20. Chương 20: Chồng Ngoại Tình, Mẹ Chồng Nghi Ngờ Tại Con Dâu	70
21. Chương 21: TỰ THUẬT CỦA NGƯỜI ĐÀN BÀ: Tôi Dùng Bảy Ngày Để Cứu Cuộc Hôn Nhân Sắp Tan Vỡ	73
22. Chương 22: Làm Người Vợ Thứ Ba Của Anh Ấy, Kết Quả Vẫn Phải Ly Hôn	77
23. Chương 23: Không Còn Lưu Luyến Chồng, Cảm Giác Thật Nhẹ Nhôm	79
24. Chương 24	82

Ai Là Kẻ Thứ Ba



Giới thiệu

Dù tình yêu hay hôn nhân, đều là một trận chiến âm thầm có thể mãi mãi không có hồi kết? Tại sao

1. Chương 1: Vợ Tôi Từng Là Kẻ Thứ Ba

“Không”, Bình Bình nói, “Hạnh phúc là cái hiện có. Đó là câu nói luôn khắc ghi trong trái tim em từ sau khi lấy anh. Em và anh ấy không còn gì nữa. Em có thể đảm bảo với anh về điểm này. Vì chúng em tới tận ngày nay vẫn có thể dùng trái tim để suy nghĩ cho nhau, đã chứng minh tất cả”.

Người được hẹn phỏng vấn: Hoàng Lư, nam, nhân viên công ty, người Hồ Bắc.

Đó là cuộc phỏng vấn được hình thành sau khi mấy người quen biết tụ tập với nhau, trò chuyện huyên thuyên.

[Chúc bạn đọc sách vui vẻ tại . - gác nhỏ cho người yêu sách.]

“Hôn nhân chính là cái hiện có”, đó là châm ngôn của Hoàng Lư.

Khi lấy Đặng Bình Bình, tôi đã ba mươi ba tuổi, cô ấy cũng ba mươi. Người đàn ông và đàn bà đã đứng tuổi, đều lấy nhau lần đầu, đủ biết phải trải qua một quá trình lựa chọn bạn đời vất vả đến thế nào. Do công việc của tôi luôn bất ổn, các doanh nghiệp cứ nay làm mai dợt việc, thế nên tôi ngừng công việc mới, cùng mấy người bạn hùn vốn làm ăn buôn bán nguyên vật liệu, sống ở Quảng Đông hơn ba năm. Chuyện đời gian khó, đường làm ăn gặp ghềnh, những chuyện cá nhân tự khắc buông sang một bên. Tới khi gặp được Bình Bình, người nhà tôi đã lo lắng cho tôi tới mức hận không thể tổng tôi vào động phòng ngay hôm sau.

Bình Bình rất đẹp, tính nết cũng dịu dàng. Cô ấy làm việc trong cơ quan trực thuộc tỉnh, tốt nghiệp đại học danh tiếng, học vấn cao hơn tôi. Tôi thực không hiểu nổi tại sao chuyện hôn nhân của cô lại kéo dài đến vậy. Nhưng người hiện đại, ai mà chẳng có một đoạn lịch sử đau thương. Tôi nghĩ, hẳn vì một mối tình khắc cốt ghi tâm nào đó, khiến cô đau lòng, nên không muốn yêu nữa chẳng?

Những điều này, tôi hầu như chưa từng hỏi cô bao giờ. Cô kể ra bao nhiêu, tôi chỉ nghe bấy nhiêu. Quả thực, cô từng nhắc đến mối tình thời sinh viên. Đó là tình đầu, nhưng sau khi ra trường, họ đã chia tay. Một lần, khi chúng tôi đang ngồi trên xe, đi ngang qua Viện thiết kế kiến trúc, đúng lúc đó có một người đàn ông đẩy xe đạp đi ra ngoài cửa, khoe miệng cô ấy nở một nụ cười. Thì ra đó là một chàng trai mà cô ấy quen biết sau khi tốt nghiệp chưa lâu. Anh ta từng theo đuổi cô ấy, nhưng cô ấy lại ngần ngại. Dù cũng hơi thích đối phương, nhưng cô không hề để lộ. Người đàn ông đó không kiên nhẫn được, cuối cùng cũng không hẹn hò với cô ấy nữa.

Những chuyện này hầu như khiến tôi có thể nhìn thấy được tuổi thanh xuân cô độc của một người phụ nữ đẹp. Quả thật, cô ấy rất hay do dự. Ngay cả khi tôi biểu hiện rất mãnh liệt, cô ấy chỉ cười mong manh. Ngày nay trong thành phố phồn hoa này, có thể gặp được người như cô ấy quả thực rất hiếm. Mọi người đều ra sức thể hiện khát vọng của mình, dù đó chỉ là khát khao về mặt sinh lý. Nhưng tôi phát hiện thấy dường như cô ấy có đủ sức lực để hóa giải nó. Cô luôn lạnh lùng như vậy, khiến tôi buộc phải hỏi, hay là em không có cảm giác với anh. Cô ấy vội vàng lắc đầu, nước mắt ứa ra. Tôi không nỡ hỏi tiếp.

Có lẽ trong bao năm qua, chính vì sự do dự này đã khiến cô ấy mất đi bao cơ hội lập gia đình. Quốc khánh năm 2001, sau khi quen nhau được nửa năm, cuối cùng chúng tôi cũng kết hôn. Trong đám cưới, thấy rõ các bậc phụ huynh hai bên thở phào. Sự vui sướng của họ khiến chúng tôi thêm ngại ngùng. Tôi và Bình Bình không ngừng nhìn nhau cười. Chỉ khi chúng tôi bắt đầu học cách sống vì người thân, trong ánh mắt cha mẹ, chúng tôi mới được coi là đã trưởng thành.

Những ngày sau khi lấy nhau đều trôi qua thật hạnh phúc. Vừa bước chân vào nhà, vẻ do dự thường nhật của cô đã tiêu tan như mây khói. Cô không giấu giếm tình yêu chân thành với tôi và với tổ ấm mới này. Cô lấy hết sức lực của một người phụ nữ đảm đang ra thu vén gia đình, mỗi ngày ba bữa cơm, có món nọ món

kia, nhà cửa sạch sẽ, sàn nhà bóng lộn tới mức soi gương được. Trước đây tôi còn cứ ngỡ rằng cô ấy không muốn lấy tôi, thật không ngờ lại lấy được một cô vợ giỏi như vậy.

Có lẽ do tuổi tác đã lớn, luôn cho rằng hôn nhân sẽ không có được lửa nhiệt tình như đám trẻ. Nhưng nhờ Bình Bình, tôi như có cảm giác rơi vào đồng mật ngọt. Buổi sáng thức dậy, ngắm nhìn cô ngủ say, lông mày dài rợp bóng, gương mặt đầy vẻ an bình và hạnh phúc. Như thể tôi và gia đình này chính là thiên thần của cô ấy. Và cô ấy có thể hoàn toàn gửi gắm tâm thân mình cho tôi. Trong lòng tôi bỗng trào lên nỗi xót thương vô hạn. Tôi khe khẽ tụt xuống giường, chuẩn bị sẵn kem đánh răng và đồ ăn sáng cho vợ rồi mới gọi cô ấy dậy.

Bình Bình thức dậy có lúc lơ mơ như không biết mình đang ở đâu. Cô có vẻ buồn bã không vui, ngắm nghía trần nhà hồi lâu, không nói câu nào. Những lúc đó, cô ấy không thích tôi đùa giỡn, chọc ghẹo. Nhưng cũng có lúc, cô đột ngột chìa tay ra với tôi, ra hiệu muốn tôi công cô ấy vào toilet. Tôi coi tất cả những điều này như một chứng bệnh tổng hợp của một cuộc hôn nhân mới. Tôi nói, em có thể lười biếng dăm ngày, nhưng khi có con rồi, không có được những ngày tháng thoải mái như vậy đâu nhé!

Ba tháng sau khi kết hôn, Bình Bình đã có thai. Phụ huynh hai bên bắt đầu cuống quýt bận rộn không báo tình hình với nhau và không ngừng đến giúp chúng tôi chuẩn bị mọi thứ cho em bé. Sức khỏe Bình Bình rất tốt. Tuy tuổi tác hơi cao nhưng mỗi lần kiểm tra thai nhi, bác sĩ đều không tiếc lời khen ngợi, nói rằng cái thai phát triển rất tốt, mọi xét nghiệm đều hoàn hảo.

Cuối cùng tôi cũng có một đứa con của riêng mình. Nhớ lại những ngày tháng không định hướng trước khi lấy vợ, cuộc sống giờ đây khiến tôi thấy thỏa mãn và hạnh phúc, tuy công việc và thu nhập vẫn biến động. Ôm chặt vợ, tôi xúc động nói: “Chúng ta sẽ mãi mãi không rời xa nhau nhé!” Bình Bình trịnh trọng gật đầu, mắt lấp lánh ánh nước, xem ra cô ấy còn xúc động hơn tôi. Vuốt ve cái bụng bự, cô thêm một câu: “Hoàng Lư, anh phải hứa với em và con, chúng ta sẽ sống với nhau suốt đời!” Tôi đáp, tất nhiên rồi, không chỉ đời này, mà còn cả đời sau nữa.

Hạnh phúc tới muộn khiến cả hai vợ chồng đều trân trọng. Chúng tôi ngập chìm trong cuộc sống gia đình giản dị mà hạnh phúc, chờ đợi đứa con ra đời. Cuối cùng, Bình Bình đã sinh nở rất thuận lợi được một thằng cu nặng bốn cân. Gia đình, bạn bè và đồng nghiệp không ngớt tới chúc mừng. Quả thực nếu so với con cái của những người cùng tuổi với chúng tôi, con chúng tôi có thể là đứa bé nhất trong nhà.

Sau khi làm mẹ, tính nết của Bình Bình thay đổi rất nhiều, kiên cường hơn nhưng cũng ôn hòa và dịu dàng hơn. Cô ấy rất ít khi vội vãnh, làm nũng tôi nữa. Một tay cô ấy lo liệu hết chuyện ăn uống, tắm rửa cho con, tới nửa đêm đang ngủ say, chỉ cần nghe thấy tiếng con ho, cô ấy cũng lập tức tỉnh dậy. Bản tính mẫu tử của phụ nữ thực khiến người ta phải cảm động.

Tôi nhận thấy Bình Bình cực kỳ lưu luyến tôi, con trai và cả gia đình này. Cô ấy vốn không phải là người có thể diễn đạt tình cảm mạnh mẽ, nhưng giờ đây đã thay hẳn. Chỉ cần tôi về tới muộn một tí, hoặc tâm trạng không vui, con bị ốm nhẹ, cô ấy đều có thể coi đó là chuyện lớn trong đời. Cứ như thể cô ấy là mẹ của hai bố con tôi, rõ ràng có thể dùng từ “bảo vệ” để miêu tả.

Có thể do việc đứa trẻ ra đời đã kích thích tình mẫu tử của cô ấy. Bình Bình càng đàn bà hơn so với trước khi cưới. Chỉ trong chớp mắt, cô ấy đã biến thành một người phụ nữ duyên dáng, ôn hòa, chín chắn, toàn thân như toát lên một thứ ánh sáng rạng rỡ và quyến rũ. Trong mắt tôi, cô ấy còn đẹp hơn trước khi cưới.

Hết kỳ nghỉ cũ, vợ tôi bắt đầu quay lại làm việc. Trước khi đi làm, cô ấy đã cai sữa cho con, bắt đầu lặp lại chu kỳ sáng đi sớm tối về muộn. Người cô ấy như tràn trề sức lực, về tới nhà vừa chăm con vừa làm cơm, đêm lại trở dậy mấy lần, nhưng sáng nào cũng dậy sớm làm đồ ăn sáng, rồi chuẩn bị đồ ăn cho con và bảo mẫu ở nhà. Bình Bình thường nói so với trước khi sinh con, hình như trời sáng nhanh hơn, tối muộn hơn, thời gian cho riêng mình ngày một ngắn đi, nhưng tinh thần mình mãn và sung sức hơn trước.

Nhìn dáng vợ tất tảo, tôi thường nói đùa rằng, “Coi như em đã hoàn thành quá trình từ con gái trở thành phụ nữ nhé. Tuy có hơi muộn một chút nhưng kết quả cũng không đến nỗi.”

Thời gian trôi qua thật mau, con tôi đã gần hai tuổi. Chúng tôi cũng sắp được thở phào. Đúng lúc có một khách hàng muốn mời tôi xuống Thâm Quyển chơi vài ngày, tổng cộng cả thời gian đi lại và chơi là năm ngày. Tôi muốn Bình Bình cùng đi. Thoạt đầu cô không chịu, lấy lí do con còn nhỏ, bận việc. Nhưng tôi

cũng thích đùa, cứ nhất định đòi vợ đi cùng. Từ khi lấy nhau tới giờ, tôi vẫn tiếc là hai vợ chồng chưa đi du lịch lần nào, nay có cơ hội phải bù đắp. Thấy tôi cứ giục già không thôi, vợ tôi cuối cùng cũng nhận lời, gửi con và bảo mẫu về nhà bố mẹ vợ.

Giờ bay là hơn mười giờ sáng. Đã gửi con về nhà bố mẹ từ tối hôm trước nên tinh thần vợ tôi cũng thoải mái hơn, không chú ý tới trời sáng. Hai vợ chồng khó nhọc trở dậy thu dọn hành lý, vội vã bắt tắc xi, liên miện giục già bác tài. Tối khi đến được cửa soát vé máy bay chỉ còn đúng hai vợ chồng tôi.

Lên được máy bay cũng vừa vặn thiếu đúng năm phút sẽ cất cánh. Bình Bình sửa sang lại đầu tóc, cười với tôi. Tôi cũng trêu cô, đùa lại. Tiếng cười của chúng tôi làm mọi người xung quanh chú ý. Một người đàn ông ngồi xéo phía trên quay lại nhìn.

Đó là một người đàn ông bề ngoài nhìn rất bình thường, chừng bốn mươi tuổi, mặc veston sẫm, áo sơ mi xám, thắt calavat sọc, mắt to mày rậm, dáng nghiêm trang. Khi anh ta quay lại nhìn chúng tôi, Bình Bình đang cúi xuống thắt dây an toàn nên có thể không nhìn thấy anh ta. Nhưng tôi phát hiện thấy ánh mắt anh ta đột nhiên thay đổi, toàn thân như chợt đông cứng lại. Thấy tôi có vẻ hơi ngạc nhiên, anh ta vội vã quay đi, nhưng rất nhanh sau đó, tôi nhận thấy anh ta bứt rứt không yên. Tuy ngồi quay lưng về phía chúng tôi nhưng những tín hiệu từ người anh ta phát ra và sức chú ý của toàn thân anh ta lại hướng về phía chúng tôi. Thực ra tôi cũng không muốn ngờ vực như vậy, nhưng lòng quả thực rất bất an và ra sức quan sát anh ta, nhưng không nói cho Bình Bình biết.

Máy bay bay rất êm. Người đàn ông đó không hề quay đầu lại nữa. Bình Bình đã mệt, chẳng mấy khi có thời gian xả hơi mà không có con trai bên cạnh. Cô ấy gục vào vai tôi, ngủ thiếp đi rất nhanh. Có thể nét phản ứng hơi kì lạ của người đàn ông kia chỉ do tôi tưởng tượng? Nghĩ như vậy, tôi lại cảm thấy mệt mỏi, và không biết ngủ thiếp đi từ lúc nào.

Hoàng Lữ kể một hồi tới đây, anh nhấp một ngụm cà phê. Do quên không cho đường, vị đắng khiến anh hơi nhăn mày, không khỏi tự trào rằng, xem ra tất cả mọi việc trên đời này đều như vậy, nhưng ngộ ngách càng bằng phẳng càng có nhiều mạch nước ngầm chảy xiết bên dưới.

Cuối cùng cũng tới Thâm Quyển, máy bay bắt đầu hạ cánh. Bình Bình đã tỉnh dậy, vừa tào lao với tôi vừa ngó ra bên ngoài cửa sổ. Máy bay chưa đậu vững, vài hành khách nôn nóng đã bắt đầu đứng dậy lấy hành lý. Người đàn ông kia cũng là một trong số đó. Song anh ta bị cô chiêu đãi viên đi tới, bắt ngồi lại chỗ cũ, thắt lại dây an toàn. Anh ta có vẻ bất mãn, cũng không nói gì, cứ ì ra ở đó.

Trong máy bay có phần hơi lộn xộn, chưa kịp để ý, mọi người đã ủa ra ngoài cửa. Tôi xách hành lý, Bình Bình đi phía trước tôi. Nhưng chỉ loáng một cái, khi tôi ngẩng đầu lên, đã không thấy cô ấy nữa. Tôi không sốt ruột, vì cửa ra chỉ có một, hướng hồ còn có hành lý gửi theo. Nhưng tôi đợi mãi vẫn không thấy bóng dáng vợ đâu. Mãi đến khi lấy xong hành lý, tôi mới nhìn thấy bóng cô ấy xa xa từ thang máy đi xuống.

Hình như cô ấy không nhìn thấy tôi, đang ra sức ngó nghiêng tìm kiếm. Nhưng rất nhanh sau đó, tôi chú ý thấy một người bên cạnh cô ta. Đó chính là người đàn ông ban nãy trên máy bay. Anh ta đang nhét vào tay Bình Bình thứ gì đó, chắc là cardvisit. Rồi hai người vội vã chia tay ở thang máy. Cái kiểu như vậy, bắt kì người ngoài cuộc nào cũng có thể nhìn thấy rõ là giả vờ không quen biết nhau.

Tìm tôi đột nhiên thất lại, không còn gì để nói nữa. Cuối cùng cô ấy cũng nhìn thấy tôi, vội vã chạy tới. Tôi gắng giữ bình tĩnh, thông thả hỏi cô ấy vừa đi đâu. Nét mặt cô ấy vẫn bình thường, không hề thấy mất tự nhiên hoặc bất an. Cô ấy đáp đi toilet, khi ra không thấy tôi đâu. Hành lý đã tới, cũng may tôi kìm nén được cơn tò mò của mình. Thấy cô ấy không muốn nói năng gì, tôi cũng không hỏi thêm. Đó là bí mật riêng tư của cô ấy, đương nhiên tôi không cần vạ. Có thể đó cũng được coi là sự nuôi dưỡng tình yêu.

Tới Thâm Quyển, khách hàng của tôi trả hết chi phí ăn ở cho hai vợ chồng. Nhưng lần này tới bàn công việc không nhiều, chúng tôi càng muốn có thời gian riêng tư đi thăm thú thành phố hơn. Tôi rất trân trọng mấy ngày ngắn ngủi được ở bên Bình Bình, cười trêu rằng coi như đây bù cho chuyến du lịch tuần trăng mật trước kia chưa kịp đi. Cô ấy thui yêu tôi, kêu rằng tôi quá tính toán, người khác phải trả chi phí, còn tôi lại được hưởng trăng mật.

Tôi rất cẩn thận quan sát vợ, lòng trông chờ cô ấy chủ động kể ra chuyện người đàn ông nọ đưa cardvisit cho cô ấy ở sân bay. Theo tưởng tượng của tôi, nhất định là sau khi xuống sân bay, cô ấy đã nhận ra anh

ta. Họ đã quen nhau từ trước và mối quan hệ đó không phải bình thường. Rồi hai người vội vã đi ra, không phải hòa vào dòng người đổ ra cửa, mà đứng nép vào một góc vắng vẻ. Nhất định lâu lắm rồi, họ chưa gặp nhau. Từ nét mặt của người đàn ông đó có thể thấy, cuộc nói chuyện của họ không mấy vui vẻ. Thế nên anh ta mới nhét tấm cardvisit vào tay cô. Người đàn ông đó tới đây công tác hay làm việc ở đây nhỉ?

Tối ngày thứ ba, khách hàng mời chúng tôi đi ăn, Bình Bình đột nhiên kêu đau đầu, giục tôi đi một mình. Tôi nói vậy để anh mua chút gì về cho em ăn trước, nhưng cô ấy lắc đầu, kiên quyết từ chối. Ánh mắt cô ấy rất lạ. Lúc đó tim tôi trĩu nặng, lập tức đoán ra được điều gì. Có thể cô ấy lợi dụng tối nay đi gặp người đàn ông kia.

Nói thực lòng, nhìn thấy vẻ bất lực, ngại ngùng và né tránh của cô ấy, tôi không nỡ nhìn cô ấy thêm. Nội tâm cô ấy nhất định phải trải qua những dày vò, không muốn cho tôi biết. Cô ấy muốn duy trì sự tự trọng trong hôn nhân, làm sao tôi có thể làm cô ấy bị tổn thương được?

Không nói thêm gì nữa, tôi ra khỏi phòng nhưng lòng không tài nào bình tâm được. Khách hàng gọi điện tới, nói là một lát nữa sẽ lái xe tới đón tôi. Thấy vẫn còn thời gian, tôi mua một tờ báo, ngồi dưới sảnh khách sạn chờ. Mười phút sau, Bình Bình đi xuống, dáng vẻ vội vã, người đàn ông đó cũng xuất hiện. Họ lập tức đi ra cùng nhau, lên cùng một chiếc xe màu xanh sẫm.

Tối đó, tôi ăn mà như nhai rơm, cứ nghĩ tới chuyện kia, tôi lại tìm kiếm những lý giải thích hợp, nhưng không biết làm thế nào để giúp được Bình Bình. Quan hệ giữa họ chắc chắn rất bất thường. Điều đó có thể dễ dàng nhận ra.

Vậy bây giờ họ đang làm gì?

Về tiêu tụy, thậm chí phần nộ của Hoàng Lư lúc đó chắc chắn bất cứ người chồng nào cũng có thể tưởng tượng được. May mắn duy nhất là tính cách anh ta cũng đủ sự chín chắn, không có hành động báo thù khi đang bị kích động. Tất nhiên lí do có khả năng nhất là anh ta hài lòng và rất yêu cuộc hôn nhân của mình.

Thế nên anh ấy trở về khách sạn sớm, cố nhịn không gọi điện cho vợ. Anh không muốn và cũng không có cách nào kiểm tra được toàn bộ sự thật. Trong vài tiếng đồng hồ khổ sở đó, anh chỉ tự nhủ rằng, chỉ cần mày kiên nhẫn, cô ấy sẽ kể với mày tất cả. Dựa vào tình yêu nồng nàn giữa hai người như thế sở dĩ chạm được, anh phải tin tưởng rằng vợ anh không hề phản bội anh. Nhưng mãi rất muộn, tới mười hai giờ đêm Bình Bình mới quay về. Không giải thích, không khóc lóc, cô kéo chăn ngủ thiếp luôn.

Hai ngày sau, rõ ràng chúng tôi sống như hai người lạ.

Tuy trước khi cưới, chúng tôi cùng sống trong một thành phố, nhưng mỗi người ở một hướng khác nhau. Khu công nhân của tôi quen biết rất ít người bên chỗ cô ấy. Chúng tôi quen nhau qua người giới thiệu, thời gian yêu chưa lâu đã cưới luôn. Dù tôi cũng từng nghĩ tới quá khứ của cô ấy, nhưng thật không ngờ lại xảy ra chuyện này.

Từ Thâm Quyển trở về, chúng tôi tiếp tục sống những ngày tháng chiến tranh lạnh. Bề mặt không gợn sóng, nhưng hai người đều biết rằng cả hai không còn như trước khi chưa đi du lịch nữa. Bình Bình ít nói hơn, cũng không chịu giải thích một câu. Tôi cũng không vặn vẹo. Không khí trong nhà trở nên lạnh lẽo.

Cuối cùng tôi tìm được một người họ hàng, nhờ anh ta tìm hiểu về tình hình trước đây của Bình Bình. Mấy ngày sau, tôi được báo rằng, hai năm trước khi cưới, Bình Bình đã có quan hệ yêu đương gần ba năm với một trưởng phòng trong Cục của họ. Vợ tôi là kẻ thứ ba, và anh trưởng phòng đó khi sự việc bị âm lên, vẫn chưa ly hôn được, đành phải bỏ việc, chuyển xuống Thâm Quyển.

Xem ra anh này chính là người đàn ông mà chúng tôi gặp phải trên máy bay.

Không thể tiếp tục giữ im lặng được nữa, chí ít tôi cũng có quyền yêu cầu Bình Bình cho tôi biết sự thật, và tiếp theo chúng tôi sẽ phải ra sao. Lẽ nào cô ấy và anh ta lại nói lại chuyện xưa ở Thâm Quyển? Phải chăng tình cũ không rửa cũng đến? Bao ngày qua im ắng, chỉ là để cho tôi một thông điệp cuối cùng?

Cuối cùng, Bình Bình không thể nhịn nổi nữa. Cô chủ động gửi con ở nhà mẹ và nói với tôi tối nay về nhà sớm, có chuyện muốn nói.

Đương nhiên tôi biết cô ấy muốn nói gì. Mấy ngày qua, tôi cảm thấy rằng tình cảm của cô ấy và người đàn ông kia trong suốt ba năm đã ùa về chật kín mấy tiếng đồng hồ khi họ gặp nhau ở Thâm Quyển. Vừa nghĩ tới ba năm giữa họ, tim tôi lại đau nhói. Tôi cũng là một người đàn ông bình thường. Thậm chí tôi còn nghĩ rằng hẳn cô ấy đã từng đi nạo thai vì anh ta. Vì khi làm đám cưới, trong con mắt của bao nhiêu đồng nghiệp và bạn bè cô ấy mà tôi đã rất vui mừng chào đón, nhất định họ cho rằng tôi là một thằng ngốc nằm trong trống, thật đáng thương.

Mọi tưởng tượng đó đối với tôi chẳng khác nào một cơn dày vò to lớn. Nên khi cơm nước xong, Bình Bình đang chuẩn bị định mở lời, tôi đã không nhìn nổi cơn bực tức bùng phát. Tôi nói, “Cô không cần nói nữa, đồ đàn bà xấu xa, tại sao ngay từ đầu lại lừa tôi? Tại sao ở Thâm Quyển còn gặp anh ta? Cô tự nói xem, cô còn mặt mũi nào với con trai cô không?”

Giọng tôi rất gay gắt, thậm chí gầm lên phần nộ, khiến chính tôi nghe cũng cảm thấy như của một người hoàn toàn xa lạ. Bình Bình dờ dẩn nhìn tôi, tóc tai không hiểu sao đột nhiên rũ rượi, cả người thoát một cái như xuống cấp. Có thể cô ấy không ngờ được tôi đã biết mọi chuyện. Thấy đáng về quyết liệt không nhân nhượng của tôi, cô ấy im bất hồi lâu rồi hỏi bằng giọng cứng cỏi: “Vậy anh nói xem, anh muốn thế nào?”.

Tôi không có gì để nói nữa. Chuyện đó còn cần tôi nói tới hay sao? Lí lẽ của tôi ở đâu? Tôi biết mình chỉ có thể tùm vào chuyện xảy ra tối đó của cô ấy ở Thâm Quyển. Những việc khác, tôi không thể nói được. Lấy vợ là do tôi lựa chọn. Mọi chuyện của cô ấy đều xảy ra trước khi cưới. Tôi còn có thể nói gì được nữa? Nói rằng tôi không vui về sao? Nói rằng tôi ghen tức sao?

Mặc tôi nghe hay không, Bình Bình chủ động nhắc tới chuyện tối đó tại Thâm Quyển. Cô ấy nói gặp lại người đàn ông kia, quả thực cô cũng rất ngạc nhiên. Họ không gặp nhau đã lâu. Cuộc chia tay hồi đó là do cô chủ động rời bỏ anh ta, vì vợ anh ta cương quyết không chịu ly hôn. Bình Bình thanh minh: “Điều đó không có nghĩa là em không còn yêu anh ta nữa. Nhưng em không thể đứng nhìn người đàn ông em yêu phải vật vã trong đau khổ. Em đành phải buông tay, để anh ta được giải thoát.”

Người đàn ông đó bỏ xuống Thâm Quyển, nhưng cô vợ không chịu đi theo. Giờ đây hai vợ chồng coi như đã ly thân mỗi người một nơi, nhưng cô ta vẫn không chịu ly dị. Một người đàn ông độc thân tới một nơi như Thâm Quyển, rất nhanh chóng có được một cuộc sống mới. Tối đó, anh ta mang thêm một phụ nữ tới gặp Bình Bình. Nhưng cũng giống cô hồi đó, anh ta cũng thà dùng phương pháp cực tuyệt nhất để đổi lại hạnh phúc cho đối phương. Nói tới đây, mắt cô ứa ra: “Sau khi em đi, em mới biết được cô gái đó là bạn của anh ấy. Giữa họ không hề có quan hệ yêu đương gì. Chỉ vì khi nhìn thấy cảnh chúng ta trên máy bay, anh ấy biết em đã lấy chồng, không muốn làm rối thêm cuộc sống của em.”

“Nhưng cô biết rồi, lại ân hận phải không?”, tôi hỏi.

“Không”, Bình Bình đáp, “Hạnh phúc chính là cái hiện có. Đó là câu em mãi khắc ghi trong trái tim từ sau khi lấy anh. Em và anh ấy không còn gì nữa. Em có thể đảm bảo với anh về điểm này. Vì chúng em tới tận ngày nay vẫn có thể dùng trái tim để suy nghĩ cho nhau, đã chứng minh tất cả.”

Câu nói của Bình Bình đã chặn đứng lời tôi. “Dùng trái tim để suy nghĩ cho nhau.” So với người đàn ông đó, tôi làm như thế nào?

Nhớ lại những mối tình của mình trước khi cưới. Vả lại khi chấp nhận Bình Bình, tôi gần như đã xác định sẽ không quan tâm tới quá khứ của cô ấy. Tôi đã từng cho rằng mình là một người đàn ông độ lượng.

Tôi luôn nhớ câu nói của một nhà tâm lí học: “Con người thường gặp phải một người nào đó. Đột nhiên anh ta đi vào tâm hồn bạn, trở nên rất quan trọng đối với bạn. Chúng ta cần phải tôn trọng sự thật này, cũng giống như phải tôn trọng nỗi đau và cảm giác bị tổn thương.” Đó là năm tôi hai mươi bảy tuổi, một người con gái mà tôi yêu say đắm đã bỏ tôi. Tôi đã dùng câu nói này để tự chữa trị vết thương lòng, mãi cho đến khi phải tôn trọng sự lựa chọn của cô ấy.

Vậy hôm nay, đối diện với người vợ mà tôi yêu sâu đậm, với mẹ của con trai tôi, với một người phụ nữ toàn tâm toàn ý với cuộc sống hôn nhân, lẽ nào tôi không thể tha thứ? Tối đó, tôi và Bình Bình ngủ khác phòng. Nhưng tôi biết, nhất định cô ấy cả đêm không chợp mắt. Tôi là đàn ông, gặp phải chuyện như vậy, cần phải gánh trách nhiệm.

Sáng hôm sau, tôi quyết định chỉ cần không trễ giờ, tôi sẽ đưa Bình Bình đi làm. Tôi sẽ đưa cô ấy tới tận cơ quan. Nếu cô ấy không từ chối, tôi sẽ ôm chặt cô ấy, hôn một cái. Nhưng sự thật là, sau khi tôi chờ đợi đi theo cô ấy hai ngày, cô ấy mới hiểu rõ ý định đó. Đúng là người phụ nữ ngốc đáng yêu.

Cuộc đời đầy áp mâu thuẫn của con người có thể biến phức tạp thành đơn giản. Tình yêu cũng như vậy mà thôi.

2. Chương 2: Tự Thuật Của Người Chồng Bất Lực

Vợ phong lưu đa tình, tôi đành ôm hận trông phòng không.

Sử Hồng vợ tôi là người bán vé ở rạp chiếu bóng. Tôi được phân công tới làm việc trong một ngân hàng tại Vũ Hán. Rạp chiếu bóng ở gần cơ quan tôi. Những lúc rảnh rỗi, tôi thường chạy tới đó xem phim. Mỗi lần mua vé, đều có thể thấy cô ấy. Ấn tượng đầu tiên của tôi về cô ấy là “quá đẹp”.

Có một lần, cơ quan tôi thuê cả rạp, kêu tôi đi lấy vé. Hôm đó đúng lúc cô ấy trực ban. Sau khi đưa một xấp vé cho tôi, cô tiện miệng hỏi, “Anh làm ở ngân hàng à?” Tôi gật đầu, chỉ thấy cô ấy cười, hỏi tiếp, “Trước đây thấy anh thường đến xem phim, sao chỉ có một mình? Sao không đưa bạn gái theo?” Tôi đáp, “Người như tôi, làm gì có cô nào chịu làm bạn gái cơ chứ?” Cô ấy kêu ngay, “Không thể như vậy được, cơ quan anh tốt như thế, tìm một cô bạn gái lẽ ra không khó chứ?”

Chẳng qua tôi chỉ đùa với cô ấy mà thôi. Thực ra lúc đó, các cô được giới thiệu với tôi rất nhiều, nhưng tôi không muốn gặp. Tôi không thích cảm giác bị mai mối. Hai người lạ bị người khác dắt đi, thực ra có cảm giác hay không cũng phải ứng phó với nhau dăm câu, thật ngại ngùng. Tôi vẫn thích được tự do yêu đương, tình yêu sét đánh của nam nữ, cảm giác đó mới thật tuyệt.

Đúng vậy, mãi cho tới giờ, tôi vẫn không có cơ hội trải nghiệm được cảm giác ngọt ngào đó. Sau lần tới rạp lấy vé xem phim, đúng lúc lại cuối năm, việc ở cơ quan nhiều. Tôi bận rộn suốt ngày ở cơ quan, không có thời gian quay lại rạp xem phim. Nghỉ xuân được mấy ngày, đúng lúc rạp có nhiều phim hay. Tôi định tận dụng mấy ngày đó đi xem phim, bù đắp lại những thiếu hụt thời gian đầu.

Khi đi mua vé, may thay lại là Sử Hồng trực. Tôi lấy tiền đưa cho cô ấy. Thấy tôi, cô ấy mỉm cười, hỏi sao lâu thế không tới xem. Tôi đáp thời gian trước công việc bận rộn, ngày nào cũng bị công việc đè tới mức không thở nổi, làm gì còn thời gian đi xem phim. Nhận tiền xong, cô ấy lại trả lại cho tôi, nói, “Không cần mua vé đâu, anh nói với người soát vé rằng anh là bạn tôi là được. Đúng rồi, anh còn nhớ tên tôi không? Tôi là Sử Hồng.” Tôi nói, “Thôi, cứ để tôi mua vé. Như vậy không hay lắm.” Cô cười đáp, “Không sao, không sao, cứ coi như tôi mời anh là được.”

Tới cổng soát vé, tôi nói tên Sử Hồng. Quả nhiên họ rất thoải mái cho tôi vào. Tối hôm sau, tôi lại đi xem phim. Hôm nay Sử Hồng không trực. Người bán vé là một cô gái khác. Mua vé xong, tôi ra cửa soát vé, cô xé vé ngắt đầu lên nhìn thấy tôi, vội vã cười chào hỏi, “Là anh đấy à? Không phải anh là bạn của Sử Hồng? Tôi không xé vé của anh đâu, ra trả lại quầy vé đi.” Tôi vội vã nói, “Không sao không sao.” Chúng tôi khách sáo nói với nhau dăm câu, cô ta mới chịu xé vé cho tôi.

Lại một lần xem phim khác, do Sử Hồng trực nên cô ấy nhất định không bán vé cho tôi, lại còn trách tôi tại sao cứ đòi bỏ tiền. Chẳng qua chỉ là một tấm vé xem phim thôi, không cần phải khách sáo như thế, hay là coi thường cô ấy? Cô ấy bảo đã làm việc với người soát vé rồi. Sau này dù tôi tới lúc nào, dù cô ấy có ở đây hay không, đều không cần phải mua vé, cứ đi thẳng vào là xong.

Suốt ngày chiêm vé xem phim của người khác khiến tôi cảm thấy rất ngượng, muốn đáp lại. Tôi quyết định mời Sử Hồng đi ăn. Mới đầu cứ ngỡ cô ấy sẽ từ chối, không ngờ vừa mở lời, cô ấy đã vui vẻ nhận lời ngay. Bữa cơm đó, chúng tôi ăn rất vui vẻ. Trong quá trình ăn, chúng tôi nói chuyện, cười đùa như mấy người bạn cũ. Từ sau bữa cơm đó, giữa chúng tôi đã hình thành một thói quen. Cứ cuối tuần, tôi lại mời cô ấy đi ăn cơm. Cô ấy cũng không khách sáo, lần nào cũng tới.

Một buổi cuối tuần, cô ấy gọi điện thoại cho tôi, hỏi có muốn tới Tây Hồ chơi không. Đó là lần đầu tiên cô ấy chủ động hẹn tôi. Tôi không nghĩ ngợi gì, nhận lời luôn.

Tây Hồ cách chỗ chúng tôi rất gần. Chúng tôi đi xe đạp, mỗi người một cái, chả mấy chốc đã tới nơi. Cất xe xong, chúng tôi chậm rãi đi men theo hồ. Khi đi qua cầu, đột nhiên cô ấy hỏi, “Chúng ta quen nhau đã lâu, anh thấy em là người như thế nào?” Tôi vội đáp: “Rất tốt!” Cô ấy nhìn tôi hỏi, “Anh nói thật không đấy?” Tôi đáp, “Tất nhiên là thật, em thực sự rất tốt. Thời gian ở bên em, anh thấy rất vui vẻ.”

Cô ấy như thở phào, rồi lại xoay mặt đi hỏi, “Em lại hỏi anh, anh có muốn em làm bạn gái anh không?” Tôi sững người, thực sự không ngờ cô ấy lại hỏi như vậy. Thấy tôi im lặng, cô ấy có vẻ thất vọng, “Biết ngay anh không thích em. Cứ coi như em chưa nói gì nhé. Chúng ta sau này vẫn là bạn bè!” Lúc này tôi đã bình tĩnh, vội vã giải thích, “Em đẹp như vậy, sao anh lại không thích được. Em chấp nhận làm bạn gái anh, anh còn vui chưa hết nữa là!”

Nghe thấy tôi nói vậy, mặt Sử Hồng thoát đờ bưng, như một đóa hoa đào mới nở tuyệt đẹp. Từ cầu đi xuống, tôi khoác vai cô ấy. Cô ấy ôm eo tôi. Chúng tôi như một cặp qua lại với nhau đã lâu, chậm rãi quay lại về nhà tôi.

Cứ như vậy, chúng tôi qua lại với nhau và rơi vào tình yêu nồng nàn rất nhanh. Nửa năm sau, chúng tôi nhanh chóng chạy vội vã, hạnh phúc đi vào thánh đường hôn nhân.

Hồi đang yêu Sử Hồng, rất nhiều bạn bè tôi sau khi gặp cô ấy đều ghen tị nói, “Được lắm người anh em, con gái đẹp như vậy mà cậu cũng tán được.” Thấy mọi người khen bạn gái mình, lòng tôi như mật, ngọt ngào vô cùng. Tính nết Sử Hồng cũng rất tốt, mỗi lần bạn bè tôi đùa trước mặt, cô ấy cũng không giận, chỉ cười ngọt ngào, im lặng nhìn chúng tôi ba hoa.

Song, những ấn tượng tốt đẹp của tôi về cô ấy, theo tháng trăng mật, đã nhanh chóng chấm dứt. Lấy nhau chưa lâu, ở cùng nhau, tôi mới phát hiện thấy Sử Hồng thực ra là một người con gái rất lười biếng, không thích nấu cơm hoặc làm việc gia đình. Nhà vệ sinh rất bẩn, cô ấy mặc kệ. Bát đĩa bẩn, cô ấy cũng không muốn rửa.

Sử Hồng trước và sau khi kết hôn như biến đổi thành hai người khác nhau, thực sự khiến tôi kinh ngạc. Hồi đang yêu nhau, cô ấy còn rất chăm chỉ. Lần nào tới nhà tôi, cô ấy cũng giành làm việc dọn dẹp. Tại sao bây giờ cô ấy lại trở nên lười như vậy? Tôi không khỏi nhớ tới hình ảnh Trư Bát Giới trong “Tây du ký”, khi mới tới thôn Cao Lão, là một chàng trai rất cần cù chăm chỉ. Nhưng về sau đã hiện nguyên hình, biến thành một con lợn tham ăn, lười biếng.

Nói không phải khoa trương, từ ngày lấy nhau, cô ấy chưa hề nấu một bữa cơm. Dù tôi đi làm bận thế nào, cô ấy cũng không đụng tới một đầu hành hoặc một củ tỏi. Mọi việc đều do tôi làm, nếu không cô ấy thà nhịn đói. Tối ngày nghỉ, cô ấy cũng chuẩn bị một đồng việc bắt tôi làm, hết lau cái này, lại sửa cái kia. Nếu không làm tôi mệt lử, hẳn cô ấy thấy có lỗi với chính mình.

Tôi là con một trong nhà. Trước khi lấy vợ, tôi vẫn sống cùng bố mẹ, nhưng cũng là trụ cột chính trong nhà. Nhưng giờ đây đã có gia đình riêng, phải có một người lo chuyện gia đình. Cô ấy không chịu làm, tôi đành phải ôm hết mọi chuyện lật vật. Cô ấy không làm, không nói, vẫn rất ưa bắt bẻ. Nào là rau tôi thái quá to, bỏ muối quá ít, hoặc nấu quá nhiều. Tôi thấy thật kì lạ, một người con gái dịu dàng, nhẹ nhàng như vậy, sao vừa mới lấy nhau như biến hẳn thành người khác?

Tôi là một người đàn ông rất coi trọng gia đình. Chuyện thế giới bên ngoài có xoay đảo ra sao, tôi cũng mặc kệ, nhưng rất coi trọng về cái tổ ấm nhỏ nhắn mới được xây thành này. Tuy nó rất nhỏ, nhưng đó là bước ngoặt của đời tôi. Chỉ cần tổ ấm này yên bình mới có thể khiến tâm hồn tôi được thư thái. Trước khi kết hôn, tôi từng gửi gắm vào nó rất nhiều tình cảm. Giờ đây, tôi mới hiểu ra rằng, cái khát khao nhỏ nhoi vốn có của tôi đó rất khó được thực hiện.

Tôi thấy mình đã làm hết sức rồi. Nhưng cô ấy vẫn không hài lòng, luôn oán trách tôi không chịu nói câu “anh yêu em” ngày ngày, không thơm cô ấy khi cô ấy đang ngủ, không nhìn cô ấy đắm đuối, để cô ấy vừa mở mắt ra đã nhìn thấy ngay tình yêu của tôi dành cho cô ấy. Cô ấy oán trách tôi không bế cô ấy mỗi khi ngủ dậy, không mặc quần áo cho cô ấy, không chịu đáp ứng yêu cầu của cô ấy là ôm hôn nồng nàn trước bàn dân thiên hạ.

Cô ấy là một phụ nữ lãng mạn. Tôi không phải không hiểu. Nhưng giờ đây chúng tôi đã kết hôn. Cuộc sống gia đình cần thực tế, chi tiết, làm sao có thể lãng mạn như trước được? Như vậy chẳng khác nào làm người

ta mệt chết. Hôn nhân của chúng tôi cứ thế trôi qua một năm trong tiếng oán trách của cô ấy và tiếng thở dài nhẩn nha của tôi.

Một năm sau, con trai chúng tôi ra đời. Vợ tôi dồn hết sự chú ý vào con, ngày càng lạnh nhạt với tôi. Hàng ngày, ngoài chủ đề về con, chúng tôi hầu như không có sự giao lưu nào khác. Sau khi con lớn hơn một chút, đi được nhà trẻ, vợ tôi lại rảnh rỗi. Cũng đúng lúc này, cô ấy rất thích đi nhảy nhót, thời gian rảnh đều dồn hết vào đó. Hàng ngày trừ khi đi làm, là cô ấy lại nhảy nhót, chẳng làm được chuyện gì tử tế.

Tôi không phản đối chuyện giải trí nhảy nhót, quan trọng là cô ấy không thể dồn hết thời gian vào đó. Một người mẹ mà cả ngày chỉ biết chuyện đó cũng không phải hay ho gì. Tôi khuyên cô ấy bớt chơi đi, quan tâm tới con cái và gia đình hơn. Nhưng cô ấy mặc kệ, lại còn nói, Tranh thủ lúc còn trẻ phải chơi cho đã, sau này về già rồi, muốn chơi cũng không chơi được.

Cô ấy nói cũng có lí. Nhưng cô ấy không hiểu rằng mọi việc gia đình dù lớn hay nhỏ đều một mình tôi lo liệu. Tôi không phải là người đàn ông chuyên việc nội trợ. Tôi còn có công việc riêng của mình. Tôi vừa làm bố, vừa làm mẹ, chăm sóc cả nhà, ngày càng cảm thấy kiệt sức.

Có một lần cơ quan họp cả ngày. Tôi về tới nhà đã hơn tám giờ tối. Hôm đó vợ tôi được nghỉ, tôi cứ ngỡ cô ấy ở nhà chăm con. Không ngờ về đến nhà không thấy cô ấy, chỉ thấy con trai ngồi một mình trước bàn, ăn mì gói, không có tí thức ăn nào. Tôi hỏi mẹ đâu, sao không làm cơm? Nó chum môi đáp, “Mẹ đi ra ngoài từ sáng, vẫn chưa về.” Nó ở nhà ăn hai bữa đều mì gói.

Con trai đang tuổi lớn, sao có thể đối xử với nó như vậy? Hơn nữa vứt thẳng bé như vậy ở nhà, nhỡ xảy ra chuyện gì thì sao? Ở nước ngoài, bố mẹ mà đối xử với con mình như vậy sẽ là phạm tội. Tôi xót con trai, lòng nổi giận bùng bùng, cho con ăn nốt rồi giúp nó rửa mặt, nhen nó lên giường ngủ.

Tôi cầm một cuốn sách ngồi trên ghế đọc, vừa đọc vừa nghe động tĩnh bên ngoài, bực bội sao muộn như vậy mà vợ chưa về. Hơn một giờ đêm, rốt cuộc cô ấy mới về. Nghe thấy tiếng cô ấy vào nhà, tôi gắng dè lửa giận, hỏi, “Cô chạy đi đâu cả ngày thế?” Vợ tôi đáp hờ hững, “Chả chạy đi đâu cả, vẫn trên mặt đất.”

Lửa giận trong tôi lại bùng lên. Tôi bực tức quát: “Vớ vẩn, không ở trên trái đất thì cô chạy lên sao Hỏa chắc? Cô nhìn lại mình xem, còn giống một người mẹ nữa không? Đến con trai cũng mặc kệ không chăm. Tối như vậy mới mò về. Cả ngày nay rốt cuộc cô làm những gì?” Vợ tôi trợn mắt lên, bực bội không kém, “Bạn cái gì à? Anh thử nói xem tôi bạn cái gì nào? Anh không biết sao? Gần đây tôi tìm được một người tình, nên bận rộn với anh ta.”

Tôi tức quá, không kịp suy nghĩ tát bốp cô ấy một cái. Cô ấy bị đánh bất ngờ, sững sờ, rồi khóc âm lên. Vừa khóc, cô ấy vừa cầm hận nói, “Được, anh dám đánh tôi, tôi sẽ liều chết với anh!” Nói rồi, cô ấy ném cuốn sách trên ghế về phía tôi. Vừa ném vừa nói rất uất ức, “Anh là đồ vô lương tâm. Chẳng qua tôi chỉ đi khiêu vũ bên ngoài, anh lại nghi ngờ tôi như vậy. Anh cũng không thử nghĩ xem, liệu tôi có dám làm điều gì có lỗi với anh không? Lẽ nào anh không biết khi yêu anh, tôi chưa từng có bạn trai? Tôi đã trao cho anh tất cả, lẽ nào anh còn chưa thỏa mãn? Anh thử nghĩ xem, người như tôi liệu có kiếm tình nhân không? Anh đúng là đồ lợn. Tôi nói như vậy mà anh cũng tin sao? Có tình nhân mà tôi lại nói cho anh biết sao? Anh giỏi rồi, dám đánh vợ. Anh nói xem, anh còn được coi là đàn ông không hả?”

Bình tĩnh lại, tôi mới nhận thấy mình sai lầm ghê gớm. Dù xảy ra chuyện gì đi nữa, một người đàn ông cũng không thể đánh đàn bà. Đàn ông đánh vợ, y hệt như vợ tôi chửi, “còn được coi là đàn ông nữa không?”. Nhưng đã muộn rồi, tôi đã đánh vợ rồi, đã sai rồi, làm thế nào bây giờ?

Tôi ân hận quá, mấy ngày sau đó, tôi xin lỗi vợ mãi, xin cô tha thứ. Nhưng cô ấy không chịu, bắt đầu ngủ riêng. Cô ấy ngủ trong phòng ngủ chính, tôi và con trai ngủ ở phòng con trai. Cô ấy nói tim cô ấy đã chết, dù tôi làm gì, cô ấy cũng không thể tha thứ được. Cô ấy thề suốt đời này sẽ không tha thứ ột gã đàn ông có khuynh hướng bạo lực như tôi.

Tôi biết chuyện đã to, sai ở tôi, tôi không nên đánh cô ấy. Để chuộc lỗi cho sai lầm đó, tôi không ngừng tìm cơ hội lấy lòng cô ấy, lại kể cho cô ấy nghe nhiều chuyện liên quan giữa gia đình và sự trưởng thành của con cái. Tôi nói nếu cứ tiếp tục như vậy, chắc chắn sẽ làm ảnh hưởng đến sự trưởng thành của con. Hình như cô ấy cũng sợ, nên đồng ý cho tôi quay lại phòng ngủ chung của hai vợ chồng, nhưng vẫn không cho phép

tôi được đụng tới cô ấy, không chịu quan hệ vợ chồng với tôi. Tôi biết cô ấy vẫn giận, nên dùng tình dục để trừng phạt tôi. Tôi biết cách đó gây tổn thương rất lớn tới quan hệ vợ chồng, nên tìm cách để phá vỡ nó.

Giường ngủ của chúng tôi rất lớn. Thời gian này, cô ấy nhất định không cho tôi nằm gần. Một tối, tôi nhích lại gần cô từng tí một, thử tìm cách đặt tay lên người cô ấy, nhưng bị cô ấy hất ra. Nhưng tôi vẫn dày mặt xích lại gần, cuối cùng cũng ôm được cô ấy vào lòng.

Nhờ tôi vuốt ve kích thích, cuối cùng cô ấy cũng hơi “hứng khởi”. Tôi tấn công mạnh hơn, làm tình với cô ấy. Đúng lúc ân ái mặn nồng nhất, tôi lại khẩn cầu cô ấy nể mặt con, tha thứ cho tôi một lần. Vợ tôi có vẻ hơi cảm động, đồng ý nhưng có một điều kiện là từ nay về sau, tôi không được xía vào chuyện nhảy nhót của cô ấy. Cô ấy nói chỉ có một sở thích như vậy. Con người nếu không có một sở thích gì, sống cũng vô vị.

Để “tạ tội”, tôi đành nhận lời. Từ sau khi vợ tôi nhận được cái tát của tôi để đổi lấy “tự do”, ngày càng mê mải nhảy nhót đàn đúm hơn nữa, việc trong nhà không mấy may quan tâm.

Tôi là một kẻ mù tịt về khiêu vũ. Đừng nói tới sàn nhảy, ngay cả cơ quan thỉnh thoảng mở tiệc khiêu vũ, tôi vẫn gắng tìm cách tránh né. Về chuyện nhảy nhót, tôi không đến nỗi ghét, chỉ không thích mà thôi. Đối với tôi, khiêu vũ là một từ rất trung tính, tôi không có thái độ xấu với nó. Nhưng nói tới sàn nhảy đại chúng giá rẻ mà vợ tôi thường đi, tôi không hề có cảm tình. Nếu nói tôi có cái nhìn 편 diện vào nó, chắc cũng không quá. Trong ấn tượng của tôi, đó quả thực là một nơi khói thuốc mù mịt, không gian ô nhiễm, không ngừng gieo rắc mầm bệnh dục vọng,

Từ sau khi vợ tôi mê nhảy nhót, tôi bắt giác cũng quan tâm tới mọi tin tức liên quan đến sàn nhảy. Tôi nhận thấy trong các bài báo được đăng tải nói về sàn nhảy cũng có tới tám, chín phần là các tin xấu. Nếu không phải là chuyện kiểm tra được sàn nhảy nào dùng thuốc lắc hoặc ma túy, thì cũng là tóm được gái nhảy mại dâm, thậm chí cả lũ đàn ông chuyên cung cấp dịch vụ đặc biệt cho các bà các cô. Hoặc chuyện các gái nhảy nam gái nhảy nữ đánh nhau vì giành khách. Tóm lại sàn nhảy là nơi bẩn thỉu ô nhiễm, là khu phát huy đủ mọi án hình sự.

Tôi thực lòng không muốn vợ tôi ngày ngày tới những nơi như vậy, liền thường báo các tin tức đó để khuyên răn cô ấy. Hy vọng cô ấy bớt đi hơn, tránh bớt những rắc rối không đáng có. Nhưng vợ tôi cương quyết không nghe. Lần nào cũng chưa đợi tôi nói hết, cô ấy cũng phản công lại. “Anh đưa ra những ví dụ như vậy, rốt cuộc muốn nói chuyện gì? Cả nước có mười mấy vạn người chết vì tai nạn giao thông hàng năm, rốt cuộc có thể nói lên được điều gì. Lẽ nào tôi không gặp ai, cứ ở nhà không dám ra cửa? Khiêu vũ vừa rèn luyện sức khỏe, lại có thể khiến con người sống vui vẻ, tại sao lại không tốt? Anh nhìn lại anh xem, cả ngày không có việc gì cứ nghĩ lung tung. Vợ anh là người như vậy sao? Tôi có thể gây ta chuyện gì? Những chuyện gái điếm, trai điếm trên báo, anh có thể tin là thật sao? Chẳng qua đó là do lũ vô công rồi nghề bịa ra. Anh không đến mức cho rằng vợ anh cũng làm điếm chứ? Dạng đàn ông như anh, tâm địa thật xấu xa.”

3. Chương 3

Tôi là người có tâm địa xấu xa ư? Tôi cũng không biết nữa. Tôi chỉ biết từ sau khi vợ mê khiêu vũ, cuộc sống tình dục giữa hai vợ chồng không còn mặn mà như trước.

Trước đây, chúng tôi quan hệ với nhau khá điều độ, tuy không phải là ngày nào cũng có, nhưng cơ bản vẫn là hai lần một tuần. So với các cặp vợ chồng khác, có thể không nhiều, nhưng chất lượng khá cao. Hầu như lần nào cũng làm cả hai chúng tôi đều đạt được khoái lạc. Nhưng giờ thì hết rồi. Mỗi tối cô ấy ăn cơm xong, không thèm rửa bát, vứt con lại, trang điểm bỏ đi. Khi về tới nhà đã rất muộn. Sau khi về tới nhà, cô ấy vội vã tắm rửa, chui luôn vào chăn, chưa đầy mấy phút sau đã ngủ mất, không hề cho tôi cơ hội nào.

Có lúc, tôi quả thực không nhịn nổi cảnh bị cô ấy hờ hững lâu như vậy, liền lay cô ấy tỉnh dậy. Nhưng lần nào cũng phải làm trong tiếng oán trách của cô ấy, khiến tôi mất cả hứng. Cuộc sống tình dục là chuyện của hai vợ chồng. Nhưng cô ấy không hề chịu phối hợp. Từ khi tôi leo lên người cô ấy cho tới lúc xuống, cô ấy luôn có thái độ không tình nguyện, thậm chí không thèm mở mắt, cứ nhắm tịt mắt lại trách móc tôi làm ảnh hưởng tới việc cô ấy nghỉ ngơi. Cô ấy còn mắng tôi là thằng đàn ông không ra gì, đầu óc không nghĩ được việc khác, chỉ biết mỗi chuyện đó. Cuộc sống vợ chồng như vậy, còn gì vui vẻ cơ chứ?

Sự lạnh nhạt của cô ấy đã làm tổn thương tới lòng tự trọng của tôi. Tôi không thích cuộc sống vợ chồng như vậy. Nhưng tôi là một người đàn ông có dự vọng bình thường, phải đối mặt với bà vợ “lạnh nhạt về tình dục” thế này, tôi chỉ có cách “cưỡng đoạt” để thỏa mãn dự vọng đáng thương của mình. Có lúc, thấy mình ra sức làm, trong khi cô ta cứ nằm đờ như chết, thậm chí tôi có cảm giác như cưỡng hiếp một xác chết.

Cảm giác đó thật là tệ, cứ tấn công tôi từng phút từng giây một. Lúc này, tôi thấy mình thật vô nghĩa. Giữa hai vợ chồng đã đi tới bước này, quả thực không còn gì để nói. Nhưng tôi là một thằng đàn ông không ra gì, dù vợ không chịu quan hệ, tôi vẫn không thể không chế nổi mình. Do tôi cưỡng bức quá nhiều, vợ tôi bắt đầu phản kháng.

Có lần, vợ tôi từ sàn nhảy trở về. Nhân lúc cô ấy chưa ngủ, tôi xin xỏ nhưng cô ấy phớt lờ, quay lưng lại. Tôi phải mất rất nhiều thời gian mới lật được người cô ấy lại. Nhìn gương mặt đẹp như hoa của cô ấy, tôi bắt đầu động lòng, ra sức vuốt ve. Đúng lúc định hôn cô ấy, cô ấy bỗng giằng tay tôi ra, quay phắt người đi, chỉ thấy tấm lưng lạnh lẽo.

Tôi bị cô ấy chọc tức, ra sức giằng cô ấy lại. Không kịp để cô ấy có phản ứng gì, tôi nằm đè lên người cô ấy. Cô ấy vùng vẫy hồi lâu, hất tôi xuống. Hai chúng tôi đều đỏ mặt, không nói một câu, như hai kẻ thù đánh nhau trên giường. Cả hai đều đầm đìa mồ hôi, nhưng dù sao cô ấy là phụ nữ, không có sức như tôi nên cuối cùng vẫn bị tôi trị được, nằm thở hổn hển dưới người tôi.

Nhưng dần dần, tôi cũng mất đi hứng thú với cuộc sống gia đình như vậy, tuy thỉnh thoảng có đấu trí với nhau. Tôi cũng rất khó có thể làm tình được êm thấm như trước. Không phải xuất sớm thì cũng là thất bại giữa chừng. Trong sự phản kháng và kể khổ của vợ, tôi bị cản trở về mặt tâm lý. Tôi phát hiện thấy mình rất khó có hứng thú tình dục với phụ nữ, đối với vợ càng khó có phản ứng tình dục mạnh mẽ.

Trước đây, tôi là một người đàn ông rất mạnh về tình dục. Khi đi trên đường, chỉ cần nhìn thấy các cô gái gọi cảm, tôi đã thấy phấn khởi ngay. Thời gian sau khi vừa lấy nhau, chỉ cần nghe thấy tiếng vợ đang tắm, “thằng bé” của tôi đã vụt lên tiếng. Nhưng giờ đây, khi đi trên đường, đâu có nhìn thấy các cô gái kêu gọi hơn nữa, tôi cũng chỉ có thể dùng ánh mắt lạnh lùng ngắm họ. Tiếng vợ tắm trong toilet không những không làm tôi xao động, trái lại còn khiến tôi bực bội, chỉ mong cô ta tắm nhanh nhanh, đừng làm ồn.

Tất nhiên cũng có lúc tôi lên cơn hưng phấn, biện pháp giải quyết đành phải dùng tay. Cách này không thể giải thoát được hết những bồn loạn trong lòng tôi, trái lại còn khiến tâm trạng tôi thêm tệ hơn. Để xả hết những bực dọc của mình, tôi ra sức làm việc.

Ở cơ quan, tôi dùng tốc độ nhanh nhất làm hết việc của mình, rồi giúp các đồng nghiệp. Về nhà, tôi ra sức làm việc nội trợ, lau nhà hết lần này tới lần khác, khiến sàn nhà bóng lộn tới mức có thể soi gương được. Có lúc, tôi leo lên một chiếc xe bus nào đó, không mục đích, cứ ngồi tới tận trạm cuối cùng rồi quay lại. Tôi thấy rất hoang mang, không biết nên kết thúc cuộc sống hôn nhân ngưỡng ngưỡng này ra sao.

Tôi dám khẳng định, sự “lạnh nhạt tình dục” của vợ tôi có quan hệ tới sàn nhảy. Chắc chắn cô ấy đã có bồ ở đó, đó cũng là nguyên nhân khiến cô mê nhảy. Ở sàn nhảy, cô ấy có thể tìm được sự hưng phấn thật sự. Cảm giác đó không thể tìm được ở chỗ người chồng. Vì thế nó càng quyến rũ hơn, thậm chí có thể khiến cô ấy mạo hiểm rạn nứt hôn nhân, không thêm quan tâm.

Những gì tôi tiên đoán đều có căn cứ, không phải chỉ “ngờ vực suông”. Tôi đã từng đọc trên một cuốn tạp chí rằng.

Thực ra, “lạnh nhạt tình dục” của phụ nữ hầu như không phải vì nguyên nhân sinh lý. Thông thường, phụ nữ dù bị mắc các chứng như viêm đường sinh dục, mổ tử cung, giảm hứng thú vì quá tuổi..., phần lớn vẫn có thể bảo đảm được chuyện quan hệ tình dục. Nếu chỉ đứng ở góc độ sinh lý để nhìn nhận năng lực tình dục, phụ nữ mạnh hơn đàn ông rất nhiều. Đó là do họ có bốn ưu điểm sau: một là các vùng nhạy cảm trên người phụ nữ nhiều hơn. Hai là phụ nữ không phải “ứng phó”, sau khi đạt tới cao trào tình dục, không cần phải “rút lui hoàn toàn”, không dễ bị phản ứng khó chịu. Ba là có thể liên tục đạt được cao trào tình dục nhiều lần. Bốn là không cần tích lũy tình trùng như đàn ông chỉ để phục vụ ột lần giao hợp. Một số phụ nữ dù đã được vuốt ve đầy đủ, nhưng rất khó đạt tới cao trào tình dục, thậm chí vẫn không hứng thú nổi, đó không phải là vấn đề về sinh lý, mà là con tim đã chết.

Thế nên, nói phụ nữ là “lạnh nhạt tình dục”, chẳng thà nói là “tim đã chết”. Một trong những nguyên nhân “tim đã chết” là rất nhiều phụ nữ sau hôn nhân bị ngập chìm trong những việc lặt vặt cuộc sống hàng ngày, dần dần mất đi những mơ ước, ham muốn thời thiếu nữ. Nguyên nhân thứ hai thường gặp là nhiều phụ nữ từ nhỏ đến lớn, thậm chí số lần kết hôn cũng nhiều, nhưng trong sâu thẳm lòng mình vẫn chưa thực sự thừa nhận mình có nhu cầu tình dục, không lĩnh hội được cái cao quý của cuộc sống tình dục. Thậm chí còn cho rằng “có cũng được, không có cũng được” hoặc nghĩ rằng nó bẩn thỉu. Quan niệm này được hình thành từ nhỏ. Ngoài ra cũng có nguyên nhân khác tưởng chừng rất không có khả thi là do quá lãng mạn, quá nhạy cảm, quá trong sáng. Rất nhiều cô vợ trẻ có văn hóa thường vấp phải hiện tượng này. Khi còn nhỏ, họ đã xác lập một hình tượng huy hoàng về một bạch mã hoàng tử và tình yêu trong sáng, nhưng rồi lại vỡ mộng khi vấp phải cuộc sống thực tế. Dù gặp được đối tượng rất lí tưởng, nhưng sau khi kết hôn, họ sẽ dần phát hiện thấy mặt trái của người bạn đời không được rực rỡ như họ muốn. Kết quả thất vọng rất dễ phát triển thành tuyệt vọng. Và tuyệt vọng chính là một biểu hiện nghiêm trọng nhất của “trái tim đã chết”. Trên thực tế những người vợ như vậy sẽ biến cuộc sống tình dục thành “nghĩa vụ”, sẽ phủ định nhu cầu tình dục thực sự của mình. Vì cô ta đã nhận thấy rằng khát khao tình dục thực sự chỉ để dành cho đối phương trong mộng, dành sự lãnh đạm cho chồng. Nếu loại trừ tất cả các yếu tố trên, có tới 89 % là do người phụ nữ đã ngoại tình. Vậy theo đúng như tôi đoán, vợ tôi nhất định có bồ bịch trên sàn nhảy.

Tôi nghi ngờ vợ tôi ngoại tình là rất có lí. Thông thường, một khi phụ nữ đã có người đàn ông khác, sẽ thường tránh quan hệ tình dục với chồng. Về điểm này, đàn ông và đàn bà quả rất khác nhau. Đàn ông có thể quan hệ tình dục với kẻ khác giới dù không yêu, nhưng phụ nữ lại không thể làm được như vậy. Tuy không muốn gây nghi ngờ cho chồng, nhưng để tránh né chồng, thái độ của họ khi trên giường cũng không khỏi lộ ra. Khi chồng đề nghị quan hệ, họ sẽ lấy lí do để từ chối như mệt, người khó chịu... Nhưng bị từ chối nhiều lần, người chồng sẽ nghi ngờ. Ngoài ra, tuy có lúc cố gắng thỏa mãn nhu cầu của chồng, người vợ cũng không chút hứng thú, kém nhiệt huyết, không được như xưa... Từ những phản ứng nhỏ đó, người chồng cũng có thể đoán ra được vợ mình không còn chung thủy.

Một khi đã nghi ngờ vợ ngoại tình, phản ứng của người chồng khi ân ái cũng khác hẳn. Trí tưởng tượng là năng lực xuất sắc mà con người vốn có. Trong trường hợp này, nó sẽ gây tác dụng không tốt. Đầu óc người chồng sẽ luôn tưởng tượng cảnh vợ mình làm tình với thằng đàn ông khác. Và trong thế giới tưởng tượng của anh ta, nhất định là người vợ và tình nhân làm tình giỏi hơn. Chúng sẽ thể hiện ra niềm vui sướng và những tư thế mà trước kia người chồng và người vợ chưa từng làm... Càng nghĩ như vậy, người chồng sẽ càng khoắc lên người gánh nặng tự ti, bị công kích bởi thứ chưa từng gặp.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, kết quả sẽ rất thảm hại. Dù hai vợ chồng vẫn duy trì quan hệ như trước nhưng tác động của trí tưởng tượng sẽ khiến họ không đạt được hiệu quả tình dục. Cuối cùng cũng sẽ dẫn đến chuyện mất khả năng tình dục. Tưởng tượng mình không thể thỏa mãn vợ, nhưng người đàn ông khác lại làm được, đối với bất kì người đàn ông nào cũng là một đòn công kích chí mạng, một cú thất bại. Nói cách khác là mất tư cách đàn ông. Thế nên, nếu tiếp tục như vậy tất yếu dẫn đến tác động to lớn về mặt xác thịt của người đàn ông.

Cứ nghĩ đến vợ mình bị thằng đàn ông khác ôm ấp, không chừng trong người vợ mình còn đang giữ tinh dịch của thằng đàn ông khác, tôi lại nảy sinh cảm giác ghê tởm mãnh liệt và càng thêm căm hận vợ. Sau khi biết vợ không còn chung thủy, bất luận về thể xác hay tinh thần cũng khiến tôi bị tổn thương ghê gớm.

Lẽ ra muốn bắt trộm thì phải gặp trộm, muốn bắt đôi gian phu dâm phụ thì phải bắt quả tang cả hai. Nhưng trong tình huống không bắt quả tang được cả hai, tôi không nên khẳng định vợ mình đã ngoại tình. Nhưng bằng trực giác và những biểu hiện trong quá trình sinh hoạt tình dục với vợ, tôi vẫn có thể khẳng định rằng cô ấy có nhân tình. Thực ra, đối với việc vợ có bồ hay không, cũng rất dễ chứng minh.

Nhưng tôi không muốn chứng minh. Bản tính tôi không phải là người thích nhìn trộm những riêng tư của người khác. Tôi thấy những người đàn ông kiểu vậy quá nhỏ nhen, dù đối tượng bị lục soát là vợ mình và động cơ họ làm là muốn bảo vệ tình yêu, hôn nhân và gia đình mình. Hơn nữa, dù tôi có thuyết phục mình đi theo dõi vợ chẳng nữa, ngộ nhỡ sự thật chứng minh được rằng những gì tôi đoán là sự thật, vậy tiếp theo tôi phải làm gì. Về điểm này, tôi vẫn chưa nghĩ kĩ.

Nói thật, tôi rất sợ tới một ngày, những tiên đoán là sự thật, tôi thà tự lừa dối mình rằng vợ tôi không đi ngoại tình còn hơn. Đúng vậy, tôi thừa nhận, về vấn đề này, tôi có phần hơi tự ti, ưa ru ngủ mình. Tôi

chính là thằng đàn ông hèn như vậy.

Theo sử sách đã ghi, có một vị tướng nọ xuất quân ra biên ải đánh trận, ba năm sau trở về, phát hiện vợ mình đang mang thai. Rõ ràng trong thời gian chồng đi đánh trận, cô vợ không chịu đựng nổi cảnh phòng không suốt ba năm ròng, đã lén lút quan hệ với người khác. Trong thời đại trọng nam khinh nữ, chồng tuyệt đối có quyền hành chi phối vợ như thế, nếu là người đàn ông khác, nhất định sẽ bỏ vợ, nhưng vị tướng đáng yêu đó lại không làm vậy. Ông ta còn đặc ý tuyên bố với bên ngoài rằng việc vợ ông mang thai trong thời gian ông đi vắng là vì quá yêu ông, ngày đêm nhung nhớ tới ông nên làm cảm động trời phạt. Trời phạt thương tình, dùng sức thần thông cho phép họ hoàn thành tâm nguyện giao hợp với nhau dù xa cách nghìn trùng.

Trong cuộc sống, dạng đàn ông như vậy thật hiếm. Tôi có một người bạn, rất thành thật trong công việc, hàng ngày đều chủ động làm việc hăng say tới rất khuya. Hết giờ làm vẫn còn cùng bạn bè đi uống rượu, rồi có lúc lại quay về công ty làm tiếp. Một bạn đồng nghiệp có quan hệ rất tốt với anh ấy không nhịn được, đã căn vặn. Mãi sau, anh ấy mới thú thực là: Cứ nghĩ đến khi về nhà, có thể vợ không ở nhà, mình lại không dám quay về.

Thì ra vợ anh ta sau khi lấy chồng vẫn tiếp tục đi làm, lại có địa vị khá cao, thường xuyên về nhà rất muộn. Cứ như vậy, nếu anh ấy về nhà sớm khi vợ vẫn chưa về, anh thường nảy sinh ngờ vực “Hay là vợ mình có bồ?” Ám ảnh về tâm lý như vậy khiến anh như người mất hồn, đứng ngồi không yên, tự mình làm mình trở nên đau khổ khôn nguôi.

Nhưng dù như vậy, anh ấy cũng không dám mở miệng hỏi vợ là tại sao luôn về muộn. Anh sợ một khi hỏi ra, bọn họ sẽ cãi nhau, thậm chí li hôn. Do sợ nảy sinh rắc rối đó, anh ta cứ ở công ty tới khuya để về nhà sau vợ. Nói một cách khác, anh đã sớm nhận thấy vợ ngoại tình từ lâu, chỉ có điều không dám nghi ngờ. Vì thế đã dùng chính sách về muộn để tự lừa dối mình.

Nhưng có lẽ anh ta lại không ngờ được rằng cái chiêu tướng chừng cao siêu đó lại khiến vợ anh ta càng sướng hơn, và càng xa anh ta về mặt tình cảm hơn. Trước đây, tôi có phần coi thường cách làm này của anh ta, cho rằng đàn ông như vậy thật ngu ngốc. Nhưng giờ đây tôi đã hiểu và thông cảm. Thật ra, tôi nào có khác gì anh ấy?

Trong cuộc sống có nhiều người đàn ông “hèn” như vậy. Họ cố gắng giả vờ như không nhìn thấy hoặc giả vờ không biết vợ ngoại tình. Dù họ biết đối tượng ngoại tình của vợ là ai, cũng không vội vã có phản ứng. Điều này khác hẳn với các bà vợ khi biết rõ chồng mình đang ngoại tình với ai.

Những lúc như vậy, người chồng trước tiên nghĩ tới sĩ diện của mình. Anh ta sẽ tự cảnh báo với mình là không thể đánh mất sĩ diện. Vì thế anh ta sợ gặp phải tình địch sẽ làm tổn thương tới mình, sẽ có cảm giác tự bi. Nếu trốn đi gặp riêng tình địch, một khi phát hiện được đối phương có sức quyến rũ hơn mình, giàu có hơn mình, anh ta sẽ hoàn toàn sụp đổ, vết thương tâm hồn càng bị toác sâu thêm.

Đáng sợ hơn là, sau khi người chồng gặp được nhân tình của vợ sẽ nảy sinh tình trạng mất khả năng tình dục. Đối với phụ nữ, chuyện này có thể không nặng nề lắm. Nhưng đối với đàn ông, tình dục lại mang tính tâm lý. Vì thế đàn ông dễ tự bi mà dẫn đến chuyện bất lực tình dục. Nói một cách khác, tình nhân của vợ sẽ tạo nên vết thương chí mạng đối với vấn đề tình dục của người chồng. Thật chả ra sao, tôi lại chính là người đàn ông như vậy.

Giấy không thể gói được lửa. Trên đời này cũng không thể có bức tường nào chắn được gió. Dù tôi luôn né tránh vấn đề vợ ngoại tình, nhưng có lẽ do cô ta bất cần nên những lời đàm tiếu cứ lần lượt bay đến tay tôi.

Có một lần, ngồi uống rượu với mấy người bạn, khi đã ngà ngà say, một người bạn của tôi đã không nhịn nổi, nhắc nhở tôi rằng xã hội giờ đây loạn xạ, nhất là những chốn như sàn nhảy, quan hệ nam nữ càng phức tạp. Tiếp đó, anh ta lại kể cho tôi một đồng chuyện quan hệ nam nữ xảy ra ở sàn nhảy. Nói hồi lâu, cuối cùng anh ấy mới nói đến vấn đề chính là tôi nên quản lý vợ mình, để cô ấy ít lui tới những chỗ như vậy.

Mặc dù tại sao lại bắt vợ tôi ít lui tới những chỗ đó, anh ta không hề nói, nhưng tôi hiểu rõ anh ta muốn nói gì. Thực ra, dù anh ta có hứng thú nói tiếp, tôi cũng không để anh ta nói. Tuy tôi hơi say, nhưng lòng tôi vẫn tỉnh táo: trước mặt bao nhiêu người như vậy, truyền đạt những chuyện không thể chứng thực được

như thế, dẫu tôi không tin, cũng không thể bắt người khác không tin. Cứ như vậy, tôi còn dám giấu mặt đi đâu?

Lại một lần, một bà nhiều chuyện trong khu nhà tôi, bí mật chạy tới tìm tôi kể rằng, tối qua ở một góc công viên, bà ta chính mắt nhìn thấy một người đàn ông ôm vợ tôi đi trước mặt bà ta. Bà ta cứ ngỡ là nhìn nhầm, nên cứ đi theo sau họ. Tối chỗ tối, quả nhiên lại nhìn thấy vợ tôi và người đàn ông kia hôn nhau dưới gốc cây.

Sợ nhận lầm sẽ oan ức cho người tốt, bà ta lại tiếp tục bám theo, để xác minh rõ đúng sai. Sau đó, đợi khi họ hôn nhau xong, ra khỏi công viên, tối dưới ánh đèn, bà ta cuối cùng xác nhận đúng người đàn bà “dâm đẳng” kia chính là vợ tôi. Bà ta dám đem tính mạng ra thề với tôi rằng, đó chính là vợ tôi.

Một tối, sau khi ăn xong, vợ tôi lau miệng rồi chui tọt vào phòng ngủ. Cô ấy lại thay quần áo, rõ ràng định đi nhảy. Như không thấy sự tồn tại của tôi, cô ấy mặc bộ lót đen nhỏ xíu, xịt nước hoa vào ngực và chỗ kín. Xong xuôi, cô ấy mặc một bộ đầm liền màu hồng lên người.

Cứ tưởng tượng ra cảnh cô ấy mặc bộ váy khêu gợi như vậy, phơi bày đủ tư thế ngả ngón ở sàn nhảy, tôi lại không nhin nổi. Đầu óc tôi nóng rực, trong cơn xúc động, tôi ôm chầm lấy cô ấy, vứt cô ấy xuống giường. Nào ngờ cô ấy bật dậy, lao tới trước mặt tôi như một con sói cái, chửi xối xả. Tôi bị cô ấy làm cho tức điên, liền gào to, “Cô đừng tới những nơi hỗn loạn đó được không? Cô cho tôi cảm sừng chưa đủ sao? Cô biết sau lưng người ta nói gì về cô không?” Không ngờ cô ấy mặt trở trắng bóng, còn nói tôi ghen bóng ghen gió, trách lầm người tốt.

Tối đó, chúng tôi cãi nhau rất lớn, cô ấy không đi nhảy nữa. Sau lần cãi nhau đó, chúng tôi không nói chuyện với nhau suốt một tuần. Trong tuần đó cũng được cái là cô ấy không đi nhảy, khiến tôi được an ủi phần nào. Tôi đang đợi hết một tuần, nếu cô ấy có thể duy trì được, không tới sàn nhảy nữa, tôi sẽ làm lành với cô ấy, nếu không, tôi sẽ mặc xác. Nhưng một tuần sau, cô ấy lại đi nhảy. Rốt cuộc tôi đã mất hết lòng tin vào cô ấy. Tôi định li dị với cô ấy, nhưng cứ nghĩ đến con trai, tôi lại dao động. Tôi quyết định “li hôn thử” với cô ấy một thời gian, để cho cô ấy đủ thời gian suy nghĩ lại. Nếu cô ấy vẫn không sửa chữa, tôi sẽ li dị với cô ấy không chút ngần ngại.

Cái gọi là li hôn thử cũng là một sự việc mới xuất hiện gần đây. Tức là khi cả hai người đều đồng ý li hôn, nhưng chưa vội làm thủ tục li dị, mặc dù trong cuộc sống đã có thời kỳ thực sự “cách ly nhau”. Họ sẽ đồng ý lùi lại, thử nghiệm cuộc sống không có “một nửa của nhau”, đồng thời bình tĩnh suy nghĩ lại về hôn nhân.

Đồng thời qua việc li hôn này, quá trình kéo dài từ “hợp” tới “li”, kết cục cuối cùng lại rất có khả năng “hợp”. Mặt khác, trong cuộc sống “li hôn thử nghiệm”, hai bên sẽ chủ động kiểm tra lại ưu điểm và nhược điểm của nhau, từ đó bao dung cho nhau. Ngoài ra, cách chia li này càng khiến cho hai bên có thể cảm nhận được sâu sắc về nhu cầu thực sự của mình đối với đối phương. Để chuyển hóa những “chán ngán ban đầu” thành “cảm giác mới mẻ”, thu hút nhau từ chiến tranh lạnh ban đầu. Từ đó đưa ra quyết định cuối cùng là “li” hay “hợp”.

Vợ tôi đồng ý yêu cầu li hôn thử mà tôi đề nghị. Trong thời kì này, để tôn trọng thỏa thuận, tôi không can thiệp tới “sở thích” của cô ấy nữa. Hàng ngày cô ấy đi nhảy tới canh khuya, tôi vẫn để cửa cho cô ấy. Hình như cô ấy cũng rất cố gắng, không phải tối nào cũng đi nhảy như trước nữa, mà mỗi tuần cũng ở nhà hai, ba ngày cùng bố con tôi.

Ngày 14 tháng 2 năm đó, đúng ngày lễ tình nhân, cô ấy đi làm về rất sớm, tay cầm một bông hồng đỏ, nói là tự bỏ hai mươi đồng mua tặng tôi. Tôi lạnh nhạt cảm ơn. Trước đây đều là tôi tặng hoa hồng cho cô ấy. Những bông hồng lớn, thắm đỏ khiến cô ấy rất yên tâm. Nhưng hôm nay lại đảo ngược. Người tặng hoa hồng lại là cô ấy, còn người nhận hoa lại là tôi.

Trong bếp, tôi vừa làm cơm vừa nghĩ, trên đường đầy nam nữ trai gái hoặc nhân tình mua hoa tặng nhau. Lẽ ra vợ tôi phải ở bên tình nhân của cô ấy mới đúng chứ, nhất là một ngày đặc biệt như hôm nay, tại sao cô ấy về nhà sớm thế nhỉ?

Một bữa cơm không có tâm trạng gì cứ thế trôi qua. Tôi lười nhác ngồi đọc sách trong phòng khách. Cô ấy tắm xong lên giường, bật ti vi hết kênh này sang kênh khác. Tuy là lễ tình nhân nhưng đối với một kẻ bị

tổn thương như tôi, không có ý nghĩa gì khác, thậm chí nó chẳng khác nào một vết thương không tên. Mỗi khúc tình ca ngân lên đối với tôi đều như sự chọc tức không lời.

Đêm đã khuya, tôi vừa tắt đèn nằm xuống, nghe thấy tiếng khóc thút thít từ buồng ngủ vọng ra. Kiểu áp lực đó khiến người ta thật khó bình tâm.

Do dự hồi lâu, tôi tới phòng ngủ, thấy mặt vợ tôi đầy nước mắt. Lòng tôi chợt đau nhói, trách mình sao lại tàn nhẫn như vậy. Trong lòng tôi, cô ấy vẫn luôn là một đứa trẻ ham chơi, không hiểu sự đời.

Nhìn thấy tôi vào phòng, vợ tôi không giấu được xúc động, nhảy phắt vào lòng tôi, khóc òa lên: “Anh thực sự không thể tha thứ cho em được sao? Em ân hận lắm rồi, đã chia tay với anh ta rồi. Đừng bỏ em nữa được không? Em rất buồn!”

Mớ tóc đen của vợ tôi cứ dụi đi dụi lại trong tay tôi. Từng giọt nước mắt rơi lã chã lên tay tôi, lên vai tôi. Tình cảm đè nén trong người tôi bấy lâu nay không thể khống chế được nữa. Trong cơn xúc động, tôi ôm vợ, không nói lên lời, mắt cũng nóng hổi, lòng xót xa.

Tối đó, cuối cùng chúng tôi cũng gương vỡ lại lành. Vợ nằm trong lòng tôi, nói rất nhiều, nói rằng có lỗi với tôi, sau này sẽ không như vậy nữa. Tôi mừng vì lấy lại được tình cảm đã mất, cũng vui vì thấy vợ trưởng thành.

Lúc đó, tôi rộng lượng tha thứ vì nghĩ rằng bất kì cuộc hôn nhân nào cũng phải trải qua vô vàn sóng gió mới có thể đi tới chỗ ổn định. Tình yêu nào mà chẳng phải trải qua bao dày vò mới thêm đẹp đó sao? Tôi thở phào vì chiếc thuyền tình yêu của mình đã tránh được tai qua nạn khỏi. Cho rằng những ngày tháng sau này nhất định tràn trề hạnh phúc, không còn chút gập ghềnh nữa.

Ngày tháng cứ trôi qua như vậy. Thái độ của vợ tôi đối với tôi cũng bắt đầu ấm dần. Thậm chí liền nửa tháng, cô ấy không hề đi nhảy. Mỗi tối sau khi ăn xong, cô ấy lại ở nhà xem ti vi. Tôi thường ngày ít xem ti vi, nhưng để tăng thêm tình cảm với cô ấy, cũng kiên trì ngồi xem cùng. Xem hết chương trình, chúng tôi cùng đi ngủ.

Tôi cảm thấy được an ủi, cuối cùng thì vợ tôi đã thay đổi. Nhưng tôi không ngờ rằng, không được bao lâu, cũng chính vào lúc tôi quyết định chấm dứt “ly hôn thử”, căn bệnh cũ của cô ấy lại tái phát. Cô ấy lại bắt đầu tới sàn nhảy như muốn bù đắp lại khoảng thời gian bị mất vừa qua. Cô ấy giờ đây còn mắc bệnh nghiện nhảy hơn cả trước kia, thậm chí có một đêm, cô ấy không hề về nhà. Tôi đã mù mẫm với kiểu dày vò thất thường liên tục này của cô ấy, không thêm quan tâm tới cô ấy nữa. Mặc kệ cô ấy đi đâu, thích làm gì thì làm!

Chẳng bao lâu, những tiếng xầm xì về việc vợ tôi có bồ lại rơi như mưa xuống đầu tôi. Nhưng khi người khác nói xấu vợ tôi, tôi vẫn nhảy lên thanh minh cho vợ. Mọi người bắt đầu tranh luận về tôi không ngớt, thậm chí còn đặt cho tôi danh hiệu là “người tốt”.

Danh hiệu này cũng có điển tích của nó. Có một vị thủy thủ nọ, do quan hệ tính chất công việc mỗi lần đi biển đều mất nửa năm mới về nhà. Một lần anh ta trở về không gọi điện báo trước cho vợ, định khiến vợ bất ngờ. Vừa mở cửa, anh thấy vợ và tình nhân đang nằm ngủ trên giường. Không muốn làm họ kinh động, anh rón rén ra sa lông ngủ. Trời sáng, vợ anh ta tỉnh dậy, phát hiện ra chồng mình nằm ngủ ở sa lông, liền hốt hoảng chạy về phòng ngủ gọi, “Nhanh lên, chạy mau, chồng em về.” Gã tình nhân sợ quá tụt xuống giường chạy ra ngoài, đúng lúc tới phòng khách lại va phải anh chồng. Anh ta không hề lao tới đánh hoặc chửi mắng gã nhân tình kia, mà nhẹ nhàng vẫy tay chào: “Tạm biệt, hoan nghênh lần sau thường tới nhé!” Gã nhân tình cảm động quá, không ngừng khen: “Người tốt, đúng thật là người tốt!”

Lẽ nào, tôi chính là “người tốt” trong câu chuyện này?

4. Chương 4: Tôi Có Hai Người Phụ Nữ Cùng Một Lúc, Nhưng Vẫn Không Vui

Yêu thầm như điên như rồ, đạt được rồi phải chia trái tim ra làm đôi. Không phải không muốn yêu, không phải không thể yêu. Rốt cuộc là muốn có tình yêu hay là muốn lạm dụng. Anh ta không khống chế nổi tình cảm của mình...

Tiêu Dao ngồi trước mặt tôi, để tôi đoán tuổi tác của anh. Tôi cẩn thận quan sát kĩ rồi hỏi “Hai mươi lăm tuổi? Hai mươi sáu tuổi? Hai mươi tám tuổi?” Anh ta không ngừng lắc đầu, rồi nhẹ nhàng đáp: “Tôi sinh năm 1984”. Tôi giật mình kinh ngạc. Gương mặt anh ta tuy có những vết mụn trứng cá in dấu tuổi thanh xuân nhưng nét mặt rất già dặn và trầm ngâm, không hề giống cậu thanh niên hai mươi tuổi. Như thấy vẻ ngờ vực của tôi, anh ta giải thích: “Tôi vào đời sớm, nên nom trưởng thành hơn so với tuổi thực”, rồi chìa danh thiếp ra cho tôi. Tôi liếc qua, trẻ như vậy mà đã làm giám đốc nghiệp vụ của một công ty rồi. Trước khi kể câu chuyện của mình, anh ta rất tự tin nói: “Tôi dám chắc rằng chuyện tình cảm của tôi không phải người bình thường nào cũng có được”. Đã tự tin như vậy, tất nhiên tôi phải kiên nhẫn ngồi nghe.

Năm 1998, tôi học cao đẳng ở An Huy. Năm thứ hai cao đẳng, tôi phải lòng một cô gái tên là Tuệ, làm cán sự lớp, năm nào cũng được học bổng loại một. Còn tôi, từ nông thôn tới, trừ việc viết chữ đẹp một tí, hầu như không có gì. Tôi còn là một chàng trai nội tâm và tự ti, chỉ có thể ngước lên cao ngắm Tuệ, chứ không dám thổ lộ.

Để có thể quan sát nàng kĩ hơn, tôi chuyên lựa chỗ ngồi. Từ đó dù trên lớp, tôi cũng luôn gắn chặt cặp mắt mình vào phía sau lưng nàng. Thời kì yêu đơn phương này kéo dài cho tới khi tốt nghiệp.

Trước ngày tốt nghiệp, Tuệ đưa cuốn sổ lưu niệm nhờ tôi ghi mấy chữ. Khi viết, tay tôi rất run, đầu rối như tơ vò. Cứ nghĩ đến sau khi tốt nghiệp, tôi và Tuệ – người tôi thầm yêu trộm nhớ – phải xa cách mỗi người một nơi, lòng tôi lại thấy đau xót. Tôi cứ thế viết, bao tâm tư hỗn loạn cũng bắt đầu bay bổng dưới ngòi bút, chữ viết sai cũng nhiều. Tôi vốn định lật sang tờ khác viết lại, nhưng cứ nghĩ tới có thể gây ấn tượng cho Tuệ nếu cứ để vậy, tôi liền quyết định cho sai luôn, chữ viết lại càng xiên xẹo.

Để Tuệ có thể cảm nhận được tình yêu của tôi, tôi còn viết thêm một dòng ẩn ý “Giữ gìn một mối tình, tất cả vẫn như xưa”. Kết quả khi Tuệ đọc dòng lưu bút của tôi, không những không để tâm tới ẩn ý của tôi, mà chỉ quan tâm tới những dòng chữ xiêu vẹo khác hẳn ngày thường của tôi. Cô ấy bực tức nhìn tôi đúng một phút: “Tại sao anh không viết ngay ngắn như những người khác? Định vẽ bậy lên cuốn lưu bút của tôi phải không?” Tôi lặng đi không nói, không ngờ lại khiến cô ấy có ấn tượng không tốt đối với tôi.

Vào ngày liên hoan tốt nghiệp, tôi quyết định bất chấp kết cục ra sao, tôi cũng phải dũng cảm bày tỏ tấm lòng mình. Chụp xong hình tốt nghiệp, tôi hẹn cô lên mạng. Tuệ lại vừa nhận lời một cô bạn gái đi ra phố mua sắm. Cô cười cười xin lỗi tôi, rồi bị cô bạn kéo đi. Năm giờ chiều, cả lớp tụ tập ăn bữa cơm chia tay ở một tiệm ngoài cổng trường. Tôi vốn định ngồi cạnh Tuệ, và sẽ thổ lộ với nàng trên đường về. Nhưng khi tới nơi, Tuệ vẫn đi mua sắm chưa về. Khi Tuệ đến nơi, cô ấy lại ngồi ở góc khác khiến tôi không nhìn thấy. Tôi đi đi lại lại từ tiệm ăn tới trường mấy lượt cũng không thấy bóng cô đâu. Cuối cùng, tôi đành phải ôm trái tim đau quay về kí túc.

Lúc đó đã là tháng Sáu, thời tiết oi bức, mấy cậu bạn rủ nhau leo lên sân thượng nằm át. Thế là chúng tôi lên đó, trải chiếu nằm, mát thì mát thật nhưng muỗi nhiều vô kể, không ai ngủ được. Đúng lúc đó có cô bạn học cùng lớp tên Phương gọi điện thoại tới rủ chúng tôi lên mạng thâu đêm. Mọi người đều thấy thà thức trắng đêm ở quán net còn hơn nằm đây uối xoĩ nên lục tục đi xuống. Khi gặp Phương, tôi hỏi: “Tuệ về kí túc chưa?” Phương đáp, “Rồi”. Tôi lại nhờ Phương cùng rủ Tuệ đi lên mạng. Nhưng sau khi chạy lên gọi Tuệ, Phương trở xuống kêu không thấy Tuệ trong phòng, không biết đã đi đâu.

Ngày hôm sau, tôi nhận bằng tốt nghiệp, cầm trong tay mà lòng nặng trĩu. Tôi không biết hôm nay chia tay rồi, mai này tôi và Tuệ tới khi nào mới được gặp mặt nhau. Tôi quyết định trước khi rời trường, nhất định phải nói với Tuệ rằng tôi thích cô ấy. Nhưng trời không chiều lòng người. Hôm đó tôi lúng lúng khắp trường, hỏi rất nhiều bạn bè, chạy tới mồ hôi đầm đìa, tìm kiếm suốt sáu tiếng đồng hồ vẫn không thấy cô ấy đâu. Một giờ chiều, tôi đành ôm tiếc nuối và nỗi nhớ nhung về Tuệ, ngồi xe lửa tới Hoài Bắc. Tôi đã kí một hợp đồng với một công ty ở đó, năm giờ chiều phải tới nhận việc. Mãi sau đó tôi mới biết hôm đó Tuệ không có ở kí túc vì khi Phương đi tìm, Tuệ lại vừa đi toilet. Và khi tôi đi khắp trường tìm kiếm cô, lại đúng lúc Tuệ bị thầy chủ nhiệm gọi lên nhờ sắp xếp lại tài liệu suốt từ chín giờ sáng đến ba giờ chiều. Có lúc tôi nghĩ, có thể đó là ý trời khiến tôi bị bỏ lỡ cơ hội bày tỏ tình cảm với cô.

Sau đó, chúng tôi cũng mất một năm không liên lạc được với nhau. Mãi tới tháng 10 năm 2001, tôi đột nhiên nhận được một tin nhắn mới biết được cách liên lạc với Tuệ. Tin nhắn đó là do cậu Mục Tử bạn học cùng thuở trước nhắn tới. Cậu ấy là người đầu tiên trong lớp dùng điện thoại di động. Chúng tôi đã giao hẹn với nhau nếu bất kì bạn học nào trong lớp có di động phải lập tức báo ngay số cho Mục Tử, nhờ cậu

ấy làm trạm trung chuyển, duy trì với tất cả bạn học trong lớp. Còn nhớ lúc nhận được tin, tôi đang ngồi trên xe bus, nhìn thấy số di động của Tuệ hồi lâu, cứ sững sờ, ngồi quá cả bến xe cần xuống.

Tối mười một giờ tối, tôi gọi điện cho Tuệ. Người nhận là bố cô ấy. Có thể do đã quá khuya, Tuệ đã ngủ. Bố cô ấy không gọi con gái dậy, nói rằng để ngày hôm sau Tuệ sẽ gọi lại cho tôi. Gác máy xong, tôi lại gửi một tin nhắn cho Tuệ, để ngày mai cô ấy liên lạc với tôi. Không ngờ cùng lúc đó cũng có một bạn học khác nhắn tin cho Tuệ, cũng dặn ngày mai gọi lại. Thế là hôm sau, Tuệ gọi cho người bạn đó, không gọi cho tôi.

Đau khổ chờ suốt ba ngày không nhận được điện thoại của Tuệ, tôi chủ động gọi lại. Lần này gặp được Tuệ. Xa nhau hơn một năm trời nay mới được nghe lại giọng cô ấy, tim tôi cứ đập thình thịch, điện thoại cầm không vững, đành viện cớ thoái thác, “Mình đang trên xe, tín hiệu không được tốt lắm. Để lần khác liên lạc lại!”, rồi vội vã tắt máy. Từ đó, tôi bắt đầu liên lạc với Tuệ bằng tin nhắn mỗi ngày.

Chớp mắt đã tới tháng thứ mười hai. Một hôm, quả thực tôi không thể nhịn nổi tình cảm của mình với Tuệ, liền gửi cho cô ấy một tin nhắn rằng: “Tuệ ơi, cậu có biết không? Mình thích cậu từ lâu lắm rồi”. Tuệ nhắn lại: “Cậu đùa hay sao?”

Sợ Tuệ không tin, tôi đành kể tỉ mỉ mọi việc trước đây qua tin nhắn. Tôi kể mình đổi chỗ ngồi chỉ vì có thể được gần cậu, cố tình viết chữ xấu trong cuốn lưu bút để cậu có ấn tượng với mình. Cậu cứ lật cuốn lưu bút ra sẽ thấy rõ dòng chữ mình viết tặng riêng cậu “Giữ gìn một mối tình, tất cả vẫn như xưa”. Rồi chuyện tôi hẹn cô ấy đi lên mạng cũng vì muốn thổ lộ tình cảm... Lúc đó tôi rất kích động, cùng vết thương của mối tình đơn phương, tôi gửi cho cô ấy rất nhiều tin nhắn, khiến hai cục pin điện thoại dùng hết sạch. Rồi vừa sạc pin vừa nhắn cho cô ấy. Mãi cho tới khi các đầu ngón tay mỏi dừ, mắt hết cảm giác, tất cả tôi đã gửi hết sáu tiếng đồng hồ. Tôi đoán rằng Tuệ lúc này ắt hẳn rất hoảng hốt. Từ sau khi tôi thổ lộ tâm tình, cô ấy không hề nhắn lại cho tôi.

Hôm sau tôi hẹn cô ấy lên mạng nói chuyện. Tuệ không ngừng hỏi tôi tại sao. Tôi không ngừng kể bao đau khổ của mình về mối tình đơn phương suốt ngần ấy năm. Cuối cùng, tôi không chịu nổi, trực tiếp hỏi luôn rằng cô ấy có đồng ý không. Trầm ngâm chừng một phút, rồi cô ấy “chat” rằng: “Mình đồng ý thử xem quan hệ giữa chúng ta ra sao”. Thời gian như ngưng đọng thời khắc đó, ba giờ mười lăm phút chiều ngày 15 tháng 12 năm 2001. Lúc đó tôi hầu như không tin nổi vào mắt mình nữa. Người con gái mà tôi hằng mơ ước bỗng dưng dễ dàng đồng ý nhận lời với tôi sao? Hạnh phúc tưởng chừng xa lắc xa lơ bỗng dưng như thể với tay chạm được. Tôi vui mừng suốt một thời gian dài.

Tết nguyên đán, tôi tới Nam Kinh thăm Tuệ. Tuy lâu rồi không gặp nhau, nhưng khi gặp mặt cảm giác vẫn rất thân thiết. Cả hai đều không có cảm giác xa cách vì thời gian và không gian gần cách. Lúc đó, tôi định đến ở nhà Tuệ với tư cách bạn học cũ. Trong thời gian đó, tôi lại nhớ tới quá khứ. Tuệ nói không thể dùng từ “bạn học cũ” để lấp đi quá khứ được, và muốn tôi nói rõ với bố mẹ cô ấy về quan hệ của hai chúng tôi. Vì thế trước khi tới nhà Tuệ, tôi gọi điện nói rõ với bố cô ấy tất cả. Bố cô ấy cũng đồng ý. Rồi tôi và Tuệ qua lại với nhau càng thân thiết hơn, cứ cách nửa tháng, tôi lại tới Nam Kinh một chuyến.

Một lần, tôi vô tình đọc được cuốn nhật kí của Tuệ trong phòng cô ấy. Trong nhật kí không ngừng xuất hiện tên Kinh – một cậu bạn cùng lớp. Thì ra cô ấy đã yêu đơn phương Kinh suốt mấy năm qua. Hẳn nào khi tôi hỏi cô ấy có thể hiểu được nỗi đau của một người khi yêu đơn phương là như thế nào không, cô ấy đã quả quyết nói rằng rất hiểu. Tôi cầm cuốn nhật kí, hỏi Tuệ: “Em thích người khác, sao không nói với anh?”. Tuệ giải thích rằng đó là chuyện quá khứ. Trước khi nhận lời với tôi, cô ấy đã vứt bỏ những suy nghĩ về Kinh. Tuy tôi biết Tuệ không lừa tôi, nhưng từ đó về sau, mối tình đơn phương của cô ấy đối với Kinh đã tạo thành vết thương trong lòng tôi. Tâm lí tự bi của tôi lại trở dậy. Hẳn nào một đứa con gái xuất sắc như Tuệ lại nhanh chóng nhận lời với tôi như vậy, chắc chắn cô ấy coi tôi như vật thay thế rồi. Hoặc cô ấy bị cảm động vì những gì tôi đã làm.

Qua lại với Tuệ được một năm, bố Tuệ tìm tôi nói chuyện. Ông nói rằng nếu muốn tiếp tục quan hệ với Tuệ, tôi cần phải mua ngay một căn hộ ở Nam Kinh. Lúc này tôi đang phụ trách khai thác thị trường Giang Tô và An Huy ột công ty Bắc Kinh, thu nhập mỗi tháng cũng không tồi. Nhưng mỗi tháng tới Nam Kinh hai lượt, lần nào tới cũng mang quà tới cả nghìn tệ cho gia đình cô ấy, lại thêm vào cảnh tôi tiêu cũng rộng rãi hàng tháng, nên về cơ bản, chỉ đủ chi tiêu hàng tháng, không có tiền để dành. Nhưng để có thể lấy được người con gái mà tôi yêu say đắm, tôi đành cắn răng chấp nhận lời yêu cầu của bố Tuệ. Thế rồi tôi vay

mượn của họ hàng, bạn bè để trả tiền mua nhà. Do gánh một số nợ quá lớn, tiền lương hàng tháng đều dùng để trả nợ, hàng ngày sống rất chật vật.

Có thể do kiểm chứng được câu nói “nghèo quá hóa quẫn”, tôi và Tuệ bắt đầu cãi nhau thường xuyên. Rồi tình yêu vốn mặn nồng của chúng tôi trong phút chốc hóa thành lạnh lùng. Tuy tôi vẫn đến Nam Kinh nửa tháng một lần, nhưng vừa gặp Tuệ là cãi nhau. Tôi giục Tuệ thỉnh thoảng xuống Từ Châu thăm tôi nhưng cô ấy toàn lấy lý do. Tôi một mình kiếm sống nơi đất khách quê người cũng không dễ dàng gì. Thời gian này công việc không thuận lợi nên suốt ngày cãi nhau với Tuệ, thân xác mệt mỏi. Tôi chỉ mong đi làm về một cô một người trò chuyện. Nhưng Tuệ lại không ở bên cạnh, hàng ngày về kí túc, tôi đều thấy cô đơn khủng khiếp.

Một hôm có đồng nghiệp hẹn tôi lên mạng. Anh ấy dẫn tôi vào một room chat. Thường ngày tôi rất hiếm khi chat chít, nên rất tò mò, hướng hồ lại là chat voice. Một cô gái tên là Mạn Kỳ sau khi nói chuyện với tôi một lúc liền tuyên bố phải về, tôi thấy giọng cô ấy rất hay nên xin số điện thoại.

Sau đó mỗi lần tôi gặp chuyện bực mình hoặc cãi nhau với Tuệ, tôi lại nhắn tin cho Mạn Kỳ, nói chuyện với cô ấy, nhưng chưa bao giờ tôi kể rằng mình đã có bạn gái. Do nói chuyện tâm đầu ý hợp, chúng tôi liền gặp nhau. Mạn Kỳ hơn tôi chín tuổi, đang học Cao học. Ấn tượng của chúng tôi đối với nhau rất tốt. Tôi không thể nói rõ giữa tôi và Mạn Kỳ rốt cuộc là thứ tình cảm gì. Có lẽ cô ấy chỉ là một kiểu tình cảm gửi gắm khi tôi cô đơn. Nhưng Mạn Kỳ lại coi đó là tình yêu và thực lòng với tôi. Trong mắt họ, tôi vốn là một thằng khờ si tình bỗng biến thành gã đều giả “bắt cá hai tay”. Tôi cũng trách mình ghê gớm, rất xấu hổ và day dứt với Tuệ. Chính vì sự day dứt đó, tôi đều nhường nhịn Tuệ sau mỗi lần cãi nhau. Nhờ đó, quan hệ giữa tôi và Tuệ cũng được cải thiện.

Mùa xuân 2004, tôi và Tuệ đính hôn. Đính hôn xong, cô ấy xuống Từ Châu sống cùng tôi. Hồi đó, tôi vẫn lấy lý do bận việc để đi gặp Mạn Kỳ. Tuy nhiên tôi hiểu rõ rằng tôi và cô ấy không thể ở bên nhau, bản thân tôi cũng không yêu cô ấy, nhưng bản thân tôi đã không thể rời bỏ Mạn Kỳ. Tuệ dựa dẫm tôi về tình thần. Tôi lại dựa dẫm Mạn Kỳ.

Trong tác phẩm “Hoa hồng đỏ và hoa hồng trắng” của Trương Ái Linh có nêu ra một chân lý: Có lẽ mỗi người đàn ông đều có hai người đàn bà. Tôi đồng thời có cả hoa hồng đỏ và hoa hồng trắng, nhưng lòng không vui. Tôi đã cùng lúc lừa gạt cả hai cô gái lương thiện. Mỗi lần nhìn thấy họ, tôi đều có cảm giác day dứt. Cứ lằng nhằng thế một thời gian dài, tôi quyết định rút khỏi cái lưới tình mệt mỏi này: chấm dứt không liên lạc với Mạn Kỳ nữa, đối với Tuệ tốt hơn, sẽ dùng tình cảm cả đời tôi để bù đắp cho những day dứt trước. Tóm lại tôi đã phụ một cô gái yêu tôi, không thể phụ nốt người kia.

5. Chương 5: Lời Thuật Của Thiếu Phụ: Hôn Nhân Của Ba Người Có Chật Không?

Diệp Khuynh Thành, chào anh!

Một tuần trước, tôi còn là một đứa con gái vui vẻ, làm việc trong một công ty hợp tác đầu tư. Tôi có một cháu gái bốn tuổi xinh xắn, từng tham gia cuộc thi “Ngôi sao của ngày mai”, đứng trên hàng 50 em đầu. Công ty nhỏ của chồng tôi tuy kinh doanh sụt giảm nhưng không ảnh hưởng tới sự ủng hộ xuyên suốt của anh ấy đối với tôi.

Nhưng một tối đêm vừa rồi, anh ấy say rượu về muộn, trong điện thoại còn một dòng tin nhắn như sau: “Suốt đời này tôi sẽ bám riết lấy anh, muốn trốn ư? Đừng mơ...!” Tôi truy hỏi, cuối cùng anh ấy cũng chịu thừa nhận đã yêu người khác – một người phụ nữ đã ly hôn, quen trên mạng. Anh ấy nói ở bên cô ấy rất vui vẻ, không phải vì cô ấy đẹp, hay yếu tố gia đình gì cả. Chỉ cần vui vẻ là được. Anh ấy muốn ly hôn với tôi, nhưng lại thấy tôi quá trong sáng. Anh là bạn trai đầu tiên của tôi nên sợ tôi không chấp nhận được.

Từ những vui buồn thất thường của anh ấy gần đây, tôi đã sớm có linh cảm. Hôm đó trong cơn tức giận, tôi đã đập vỡ rất nhiều thứ và để anh ấy lựa chọn giữa gia đình và cô ấy. Anh ấy nói: cô ấy.

Không chút ngần ngại, tôi đề nghị sáng mai mười giờ đi làm thủ tục li dị. Anh ấy đáp, “Cứ nghĩ kĩ đi.” Gia đình anh ấy là người ở địa phương này. Còn tôi sau khi tốt nghiệp lại một mình tới đây sinh sống. Nhà của

hiện nay là của bố mẹ anh ấy. Li hôn rồi, tôi không còn chỗ nào để đi nữa. Quan trọng nhất là con gái của chúng tôi. Không, nó đã không còn là của chúng tôi nữa. Là con gái của tôi. Nếu giao con cho anh ấy, chắc chắn anh ấy sẽ giao cho bố mẹ anh ấy nuôi. Tôi muốn gặp con sẽ rất khó khăn. Và lại, trình độ văn hóa của bố mẹ anh ấy không cao, sẽ ảnh hưởng xấu đến đứa trẻ. Nếu giao con cho tôi nuôi, điều đó có nghĩa đứa trẻ chỉ có một mình tôi là người thân, ngay cả các ngày lễ tết hội hè cũng không biết đi đâu. Tôi không thể tưởng tượng ra sự tổn thương đó đối với con gái tôi mang ý nghĩa như thế nào. Tôi nói với chồng tôi, “Chỉ cần anh tình nguyện quay lại từ đầu. Những chuyện cũ, em sẽ quên hết.” Anh ấy đáp: “Anh không làm được, tim anh đã đi theo cô ấy rồi. Anh không muốn làm tổn thương tới cô ấy!” Tôi khóc mà nói: “Vậy anh muốn tổn thương tới tôi sao?” Anh ấy không đáp.

Mấy ngày hôm đó, con gái tôi bị ho, tâm tính tôi lại không tốt, không quan tâm tới cháu, nửa đêm tỉnh dậy khóc, thấy tiếng con thở gấp liền sang phòng cháu kiểm tra, thấy trán bỏng rẫy. Tôi vội vã gọi chồng dậy, cùng đưa con tới bệnh viện. Khám bệnh xong, tôi ôm con ngồi chườn nước. Chồng tôi đứng bên cạnh nhẩn tin. Tôi hỏi anh nhẩn cho ai thế? Anh ấy đáp: “Cho cô ấy”. Tim tôi lạnh ngắt, khóc mà nói: “Đây là con gái anh, nó ốm, anh cũng không chịu sờ trán lấy một cái.”

Cuối cùng, tôi nghĩ mãi, rồi giao hẹn: “Tôi cho anh tất cả tự do, ngoài việc không thể để cho người phụ nữ đó được danh chính ngôn thuận. Tôi không can thiệp vào bất cứ vào chuyện gì của các người.” Mấy tối sau đó, anh ấy không về nhà ngủ. Tôi bắt đầu để cửa cho anh ấy, rồi sau đó tôi khóa trong lại. Anh ấy về gọi cửa, tôi giả bộ ngủ say không dậy. Kết quả anh ấy hoàn toàn không về nữa.

Tôi cũng hỏi anh ấy tại sao lại dẫn tới ngày hôm nay. Anh ấy đã nói một câu làm tổn thương tôi nhất: “Nếu không nói tới việc em là mẹ của con anh, chỉ nói tới việc làm người, làm một phụ nữ, cô ấy mạnh mẽ hơn em gấp nhiều lần.” Tôi bị tổn thương ghê gớm. Có lẽ tôi chính là một người phụ nữ quá đỗi bình thường, từ nhỏ chỉ biết học, thi đại học, tới năm hai mươi tư tuổi mới gặp chồng tôi và bắt đầu yêu. Tôi không biết giao tiếp xã hội, không biết thu dọn nhà cửa. Tuy nấu ăn cũng tạm được nhưng làm rất ít. Thực ra chồng tôi là người rất tốt, rất tỉ mỉ, mọi thứ đều làm đâu ra đấy. Trong mắt chồng tôi và người nhà, tôi luôn là một đứa trẻ chưa lớn. Mọi người luôn nói tôi giống học sinh, nhìn tuổi tác ít hơn tuổi thật năm, sáu tuổi. Nhưng hai tháng qua, tôi đã già hơn tới mười tuổi.

Mấy ngày nay, ngày nào tôi cũng khóc, cơm không muốn nấu, toàn nấu mỳ cho con gái hoặc dắt con ra ngoài ăn KFC. Ở KFC, tôi nhớ lần đầu vừa gặp anh ấy. Hồi đó chúng tôi vẫn đang đi học, rất nghèo, hai đứa chỉ đủ mua một cái bánh. Anh ấy toàn ngồi ngắm tôi ăn. Nhớ lại những kỉ niệm đó, tôi không nhịn nổi lại khóc sùi sụt ở tiệm ăn, khiến con gái tôi sợ chết khiếp, liền tiếp gọi “Mẹ”.

Người đàn ông như vậy, liệu tôi còn cứu vãn nổi không?

Nếu duy trì hình thức hôn nhân, chỉ là thực hiện nghĩa vụ với nhau, con tôi liệu có còn được hưởng một gia đình hoàn chỉnh? Nếu nghĩ nhì, dứt dứt ngay, liệu có thể chịu đựng được áp lực nặng nề của cuộc sống không? Rốt cuộc phải làm sao mới tốt nhất, có trách nhiệm nhất cho con tôi đây? Lòng tôi rối bời.

Xin cho tôi một đáp án. Tôi thay mặt đứa con gái nhỏ của tôi, cảm ơn anh.

Kính thư - Na.

Gửi cô Na!

Cô hỏi tôi bây giờ phải làm sao mới tốt nhất, có trách nhiệm nhất cho con mình phải không? Tôi nghĩ rằng, dù chuyện gì đi nữa, dẫn con đi ăn ở KFC thường xuyên cũng không tốt, không có trách nhiệm. Tôi hiểu tâm trạng đau khổ của cô. Cô cần có không gian để khóc thỏa thích. Cô có thể bỏ hết mọi thứ mặc kệ. Cô tưởng tượng về nhân vật nữ chính trong các bộ phim tình cảm. Sau khi thất tình thì đau khổ bỏ tới cùng trời cuối đất.

Tôi cho rằng, cách tốt nhất và có trách nhiệm nhất đối với đứa trẻ là cho nó một bà mẹ vui vẻ. Dù cô đang trong giai đoạn khó khăn của hôn nhân, dù nên nhin hay dứt áo ra đi, chỉ cần cô khóc lóc trong đau khổ, con gái cô sẽ không được hạnh phúc. Thế nên hãy lau sạch nước mắt, rửa mặt, đi mua thịt cá về, làm mấy món ngon nhin và con gái. Sau khi cô đã thật bình tâm, tôi xin hỏi cô hai câu sau:

- Cô có yêu anh ấy không? Trong trường hợp này, cô còn nói được “Thực ra, chồng tôi là một người tốt, rất tỉ mỉ, làm mọi thứ đâu ra đấy”, thật khiến người ta phải chua xót. Phải đoạn tuyệt và rời bỏ người mà

mình vẫn còn yêu thương, thực sự không dễ dàng. Nếu bắt cô vẫn giằng dai cứu vãn, chung bóng với anh ta nhưng khác đường, tôi biết cô không cam tâm.

- Hai người có chung vấn đề kinh tế không? Về nhà cửa, cô đã nói rồi. Căn hộ là của nhà anh ấy, vậy giữa hai người có bao nhiêu tài sản. Nếu ly hôn, cô có thể được chia bao nhiêu? Cô có thể mua nổi một căn hộ khác không? Hoặc nếu như phải thuê nhà để sống qua ngày. Hoặc như cô đã từng nói, nếu để con gái lại cho bố mẹ chồng nuôi, cô có nhẫn tâm nhìn trình độ văn hóa của cháu ngày càng suy giảm không?

Tôi không muốn khuyên cô ly hôn, tuy rất dễ dàng: thà đau một lần còn hơn đau mãi mãi. Rồi cô cũng sẽ có một tương lai tốt hơn. Tôi cũng không muốn khuyên cô hòa giải. Chuyện đó cũng rất dễ: một đứa trẻ thiếu bố hoặc mẹ đều không vui sướng gì. Vì thế cô cứ cho rằng hai câu hỏi trên là vớ vẩn. Nếu cô không thấy rằng ly hôn rồi, cô có thể tìm được một người đàn ông trung thành khác, yêu cô tới suốt đời. Nếu vận mạng không tốt, mãi không thoát khỏi cái bóng tối đó, cô sẽ phải đối mặt với vô số những gã đàn ông xấu chỉ muốn lợi dụng những người phụ nữ đã ly hôn. Vì tôi đã từng gặp rất nhiều người phụ nữ vì chuyện ly hôn mà hoàn toàn phá hỏng nhân sinh quan. Nhưng con cái trong gia đình thiếu bố hoặc mẹ không phải lúc nào cũng không vui. Thời cổ từng có Nhạc Phi, thời nay có Clinton không phải chỉ nhờ mẹ nuôi dưỡng mà thành người đó sao?

Quan trọng nhất là tôi hiểu quá ít về cuộc hôn nhân của hai người. Thậm chí cô cũng đột nhiên phát hiện thấy người đàn ông bên mình bỗng dưng xa lạ. Cô không tài nào hiểu được anh ấy, tại sao anh ấy có thể làm vậy. Cô chỉ biết kể lể những đớn đau của mình.

Chuyện đã xảy ra đến nay, thời gian quá ngắn, mọi quyết định đều quá vội. Nhà mẹ đẻ không ở đây, chẳng thà cô đưa con về nhà mẹ nghỉ ngơi một thời gian. Cũng không cần kể gì với bà. Chỉ cần tĩnh tâm suy nghĩ về những cái tốt, cái xấu của chồng mình. Sau khi quay về, lại bình tĩnh suy tính về tương lai, bàn bạc với anh ấy. Có lẽ lúc đó, thời gian đã tự sắp xếp ỉnh.

Tất nhiên anh ấy không phải là người chồng tốt. Nhưng như một câu nói đùa của bạn tôi rằng: Đàn ông cũng giống như ra chợ cũ mua đồ điện second hand, nhờ vào vận may. Mua được cái tốt thì tốt, mua được cái xấu thì phải chịu. Nhưng cũng tiếc không nỡ vứt ngay, cứ sửa chữa, đập cho nó mấy cái, biết đâu vẫn dùng được tiếp.

Đổi một thứ đồ dùng mà còn không dám đập như vậy, huống hồ đổi một cuộc hôn nhân. Mong cô cứ suy nghĩ kĩ.

5. Sau những mệt mỏi, tôi và chồng tôi đều ngoại tình

Người kể: Lao Lệ Hồng, nữ, ba mươi hai tuổi, người Hàng Châu, cán bộ nhà nước.

Nguyên nhân ly hôn: hai vợ chồng đều ngoại tình.

Hồi đi học, tôi rất mê cô giáo chủ nhiệm lớp tôi. Tất nhiên, cô cũng thích tôi nên suốt hai năm làm chủ nhiệm lớp, tôi luôn được làm lớp trưởng. Nếu cô không thích tôi, làm sao tôi được cất nhắc như vậy? Cô chủ nhiệm rất đẹp, tính tình hiền dịu, luôn mỉm cười.

Nhất là khi chỉ có tôi và cô ở bên nhau, khi cô giao việc lớp cho tôi, nụ cười của cô luôn rạng rỡ, như một đóa hoa nở bừng trên mặt, rất đẹp và rất mê đắm. Thậm chí tôi từng nghĩ trộm, nếu mình là đàn ông, nhất định phải lấy cô làm vợ.

Các thầy cô và bạn bè đều thấy tôi và cô chủ nhiệm rất giống nhau, thường đùa rằng tôi là em gái của cô. Tôi từng được nhìn hình của cô chủ nhiệm thời con gái, đúng là y hệt như tôi bây giờ. Có lẽ đó chính là nguyên nhân chính khiến tôi thích cô và cô cũng thích tôi.

Lúc này, thành tích học tập của tôi luôn đứng đầu. Có lần cô giáo chủ nhiệm nói chuyện riêng với tôi, kể rằng thời trung học, thành tích học tập của cô cũng tốt, nếu không phải vì sau đó mãi yêu đương với chồng cô bây giờ, làm ảnh hưởng tới học tập, thì nhất định cô đã thi đỗ đại học danh tiếng. Vì thế, cô cảnh báo với tôi rằng trong quá trình học, nhất định không được yêu đương.

Lời nhắc nhở của cô thật kịp thời vì hồi đó trong lớp có không ít bạn trai rất thích tôi. Thậm chí có bạn còn táo bạo gửi giấy hẹn tôi đi xem phim, uống cà phê. Nhưng cứ nghĩ đến lời cảnh báo của cô giáo, tôi lại dằn lòng, buông một câu lạnh lùng với đám nam sinh dày mặt kia, “Lần sau còn như vậy, tớ sẽ mách cô

giáo”. Dọa như thế khiến đám bạn sợ quá, chạy mất. Chúng biết tôi là “con cưng” của cô chủ nhiệm. Nếu tôi kể ra với cô, hậu quả ra sao ắt rõ.

Vào năm cuối cấp hai, đã học được một học kỳ rồi, không thấy cô chủ nhiệm đâu. Lớp tôi lại thay một chủ nhiệm khác, từ trường khác chuyển sang. Đó là một cô giáo chừng năm mươi tuổi, da mặt ngăm đen, đeo cặp kính to, lúc nào mặt mũi cũng lạnh lùng, khiến mọi người rất khiếp.

Lúc này, tôi cũng được nghe đồn rằng, cô chủ nhiệm cũ đã chuyển đi trường khác. Vì hồi hè lúc cãi cọ ly hôn với chồng, cô dùng dao rạch lên mặt mình vài nhát, sau đó ngượng không dám quay về trường cũ, đành xin chuyển đi nơi khác.

Tôi không biết tin đó là thật hay giả, cũng không biết gương mặt cô giờ ra sao mà khiến cô không đủ dũng cảm quay về mái trường mà cô yêu quý. Không biết cô chuyển tới trường nào, từ đó về sau tôi không được nhìn thấy cô nữa.

Sau khi nghe chuyện của cô, tôi đau buồn suốt một thời gian. Cũng may cũng không kéo dài vì bài tập quá nhiều. Năm cuối cấp hai là năm quan trọng quyết định có thi được vào trường cấp ba trọng điểm nào không. Vì tương lai, tôi bắt mình học quay như chong chóng, làm gì còn thời gian nghĩ sang chuyện khác. Rồi dần dần, hình bóng của cô chủ nhiệm cũ cũng mờ dần.

Nhưng tôi vẫn nhớ mãi câu dặn dò của cô: “Lệ Hồng, em xinh đẹp như vậy, chắc chắn có nhiều bạn trai thích em lắm phải không? Nhưng tuyệt đối không được để chuyện yêu đương ảnh hưởng tới sự nghiệp học tập của em nhé!” Vì thế, để thi đỗ trường trung học trọng điểm, mặc cho bao bạn trai theo đuổi, tôi vẫn lạnh tanh như cũ.

Mãi tới khi tôi thi đỗ một trường đại học trọng điểm ở Thượng Hải, sau khi đã có cảm giác trút được gánh nặng bởi thuyền đã cập bến, ngắm nhìn các đôi nam nữ dắt tay nhau trong trường, tâm tình vui vẻ, tôi lại bắt đầu có cảm giác ngưỡng mộ và ghen tị. Tôi lơ mơ nhận thấy mình nên thư giãn, phải yêu một trận cuồng nhiệt như các bạn học khác, để cảm nhận một dư vị khác của cuộc sống. Thật ra, trước khi nảy sinh suy nghĩ này cũng vẫn có nhiều bạn trai theo đuổi tôi, nhưng tôi vẫn ngần ngại không chấp nhận.

Suy đi nghĩ lại, tôi chọn được một ứng cử viên sáng giá trong đám đeo đuổi. Đó là Trương Thụy Tường, cũng người Hàng Châu, cao 1m80, nặng 70 kg, mặt mũi sáng sủa, tính tình hiền hòa, ngoại trừ cuối tuần thích cùng bạn bè đi uống vài chai bia ở ngoài trường.

Tường là ứng cử viên xuất sắc nhất trong đám đeo đuổi tôi, cũng là người đeo bám mạnh mẽ nhất, là chàng trai khiến tôi rung động nhất. Nên lúc đó rất tự nhiên tôi chấp nhận tình cảm của anh. Rất nhanh chóng, chúng tôi rơi vào lưới tình.

Có lẽ do tôi bước vào tình yêu muộn hơn so với bạn bè cùng trang lứa, nên càng coi trọng tấm thân trinh nữ hơn. Vì vậy yêu Tường tròn một học kỳ rồi, tôi vẫn chưa chịu để anh ấy hôn. Tôi chỉ cho phép anh ấy nhiều lắm là khoác eo tôi, mặt đây tự hào vênh mặt chào các bạn.

Tình trạng này kéo dài cho tới khi tôi bị cảm. Đó là trận cảm nặng nhất của tôi từ trước tới nay. Khi tôi bị ốm, Tường luôn ở bệnh viện chăm sóc tôi. Sau khi đã đỡ hơn, tôi xuất viện về trường.

Một buổi chiều, anh ấy giúp tôi mua cơm hộp, mang lên kí túc xá cho tôi. Lúc đó trong kí túc chỉ có mình tôi. Ba cô bạn cùng phòng đều đi đánh cầu lông hết. Ăn cơm xong, tôi dựa vào gối nghỉ ngơi. Anh ấy ngồi cạnh giường, vừa vuốt ve tóc tôi, mặt tôi, lại cúi xuống hôn tôi rồi di chuyển tay xuống bộ ngực tròn trịa của tôi.

Có thể do tôi bị ốm, tâm trạng đang vui vẻ, nên cho phép anh ấy làm những việc đó. Hôm đó, tôi mặc một chiếc áo phông bó sát người, đường nét của bầu ngực hằn lên rất rõ. Dường như anh ấy không thể chịu đựng nổi sức quyến rũ của tôi nên tay cứ vờn về ngực, rồi dù tôi cự quạ, chống cự thế nào, anh ấy cũng nhất định không chịu buông ra. Và tôi dưới sự vuốt ve của anh ấy cũng không chịu nổi những cơn xúc động. Từ gương mặt đỏ bừng của tôi, anh ấy cũng biết tôi rất thuận tình. Đây là lần đầu tiên anh ấy được chạm tới ngực tôi và đây cũng là lần đầu tiên tôi được đàn ông vuốt ve. Tôi nhắm nghiền mắt, tận hưởng cảm giác hưng phấn và kích thích thật khó diễn tả.

Vuốt ve hồi lâu, anh ấy còn thọc tay vào cổ áo tôi, sờ vào trong. Tôi định dùng hai tay chặn tay anh ấy lại nhưng không kịp. Một bàn tay của anh ấy đã ôm trọn bầu ngực tôi.

Anh ấy nói rất nhiều lời lẽ hay ho. Tôi không chịu nhưng anh ấy nhất định không chịu rút tay ra. Tôi cuống cả lên, không biết phải làm sao, đành cắn anh ấy một cái vào tay, chảy cả máu. Anh ấy đành rút tay ra khỏi áo tôi để bịt vết thương.

Tôi cứ ngỡ anh ấy sẽ tức giận, ai ngờ anh ấy còn cười mà nói rằng: “Bé yêu ơi, em quá đáng thế!” Anh ấy giờ cánh tay bị thương đưa qua đưa lại trước mặt tôi nói rằng, “Coi như đền tội với em này, sao em lại cắn nó thế?”

Tôi suýt bật cười. Nhưng nhớ ra lúc này không thể cho anh ấy bất cứ hoang tưởng gì, liền làm mặt lạnh nói, “Không ngờ anh lại là loại người như vậy, thật lưu manh. Sau này tôi không thèm để ý tới anh nữa.” Nói xong, tôi sửa sang lại quần áo, bỏ ra khỏi phòng, mặc xác anh ấy ở lại đó.

Có lẽ do hành động của tôi làm lòng tự trọng của anh ấy bị tổn thương nặng nề nên khi tôi ra cửa, anh ấy không hề kéo lại, cứ ngồi im ở đó. Tôi lượn lòng vòng trong trường với tâm trạng đầu phức tạp. Khi quay về phòng, không biết anh ấy đã bỏ đi từ lúc nào. Tôi buồn bã ngã xuống giường, mơ màng thiếp đi. Tới khi tỉnh giấc, mấy cô bạn cùng phòng đã trở về.

Sau trận phong ba đó, rất lâu sau anh ấy không đến tìm tôi nữa. Thỉnh thoảng vô tình gặp nhau ở trường, anh ấy chỉ gật đầu chào tôi rất lịch sự, rồi lại quay đi nói chuyện tiếp với cô gái đứng bên. Nom họ rất thân mật, hình như cố ý để chọc tức tôi. Tôi bực tức nghĩ, định chọc tức mình sao? Mình mới không thèm quan tâm chứ.

Cứ thế nửa tháng đã trôi qua, tôi phát hiện thấy mình đã sai, thì ra tôi không thể bỏ được anh.

Tôi bắt đầu tự trách mình, thực ra hôm đó, lẽ ra tôi phải thỏa mãn yêu cầu của anh. Dù sao cũng đã yêu nhau rồi, sớm muộn gì cũng là người của anh ấy. Thì cho anh ấy sớm hơn một tí cũng có làm sao? Tôi quyết định, nếu anh ấy còn tới tìm, còn xin xỏ tôi, nhất định tôi sẽ nhận lời. Nhưng hết ngày này qua ngày khác, anh ấy vẫn lặng thinh. Tôi biết chắc chắn anh ấy vẫn đang giận.

Tôi thấy nếu cứ tiếp tục như vậy, chắc chắn sẽ có vấn đề. Chuyện này cũng trách tôi. Lúc này, tôi cần phải chủ động hơn một tí, nếu không, sau này, tôi sẽ phải ân hận. Thế là cuối tuần tôi hẹn anh ấy ra ngoại ô chơi, không ngờ anh ấy không đi. Đây là lần đầu tiên tôi bị con trai từ chối như vậy. Lúc đó, tôi ức đến nỗi nước mắt cứ trào ra, bực bội một mình tới khu du lịch ở ngoại ô.

Sau khi tới đó, nhìn từng cặp trai gái vui vẻ thắm thiết, trong khi tôi một mình lẻ bóng, đột nhiên tôi không nhịn nổi, nhắn tin cho anh. Khi anh gọi điện lại, tôi nói bị ốm, muốn anh lập tức tới nhà nghỉ ở đó tìm tôi. Nói xong, tôi gác máy.

Chờ đợi mãi trong sốt ruột, cuối cùng anh cũng tới lúc trời chạng vạng tối.

Thấy tôi không hề hấn gì, mặc cái váy ngủ ngồi đọc một cuốn tiểu thuyết tình ái trên ghế sofa trong phòng khách, anh có vẻ rất bực. Hắn anh cho rằng tôi chọc tức anh, liền quay người định bỏ đi. Tôi vội chốt cửa lại, nói khẽ, “Anh đừng đi, em có chuyện muốn nói với anh. Không phải anh muốn có em sao? Chỉ cần đêm nay anh không đi, em sẽ cho anh hết. Được không?”

Nói xong, tôi đứng nhìn anh. Anh hơi sững sờ, rồi lộ vẻ vui sướng, thoát một cái lao tới ôm chầm lấy tôi.

Đêm đó, tôi đã chấm dứt đời thiếu nữ.

Sau đó, chúng tôi không thể dừng lại được. Chuyện làm tình như thể ăn cơm hàng ngày. Chúng tôi bắt chấp mọi thứ, kết quả điên rồ là tôi dính thai. Khi biết tin đó, tôi khóc, vừa khóc vừa đấm anh, mắng anh không cẩn thận, hại tôi sau này không còn mặt mũi nào nhìn mọi người. Anh vừa dỗ tôi, vừa thề thốt rằng sau khi tốt nghiệp sẽ cưới tôi. Rồi viết một tờ chứng nhận, còn in cả dấu máu, thề sẽ yêu tôi suốt đời, mãi mãi không lừa dối tôi.

Rồi anh đưa tôi đến bệnh viện phá thai. Làm xong phẫu thuật, chúng tôi thuê một căn nhà ngoài trường, sống chung với nhau. Những ngày tháng đó khiến tôi suốt đời không quên. Trong hạnh phúc, tôi tin rằng tương lai của chúng tôi nhất định sẽ rạng rỡ...

Nghe nói thời kỳ bảo tồn tình yêu thường chỉ kéo dài mười tám tháng. Sau đó, sức hấp dẫn của vợ chồng sẽ dần tan đi, vì thế mới có một khúc ca rằng:

“Cầm tay em gái nhỏ, như trở về thuở mười tám, mười chín.

Cầm tay nhân tình, hơi nóng xộc lên tim

Cầm tay cô vợ bé, ân hận năm đó cầm nhầm tay

Cầm tay cô vợ già, như thể tay trái cầm tay phải”.

Nhà văn Đài Loan Bạch Dương từng viết: “Tình yêu là thứ phát triển không theo quy luật, vì thế khi cần thiết phải chú ý tới những biến đổi của nó. Tình yêu càng không thể vĩnh hằng, vì vậy cần không ngừng theo đuổi”.

Nhà văn Lỗ Tấn cũng nói: “Lúc cần, tình yêu cũng phải đổi mới, sinh trưởng và sáng tạo”.

Đúng vậy, hôn nhân như đóa hoa vậy, phải thường xuyên tưới nước mới có thể nở rộ, nếu không nó sẽ quắt queo khô héo.

Hôn nhân giữa tôi và Tường đã trải qua quá trình hoa nở rộ rồi dần tàn phai rơi rụng. Tôi thấy tình yêu của chúng tôi như bông hoa úa tàn. Lúc đó trong trường đang thịnh hành cách trả tiền theo kiểu AA.

Đối với đám sinh viên, cách này là một phát minh tuyệt vời. Cả đám bạn bè tụ tập lại ăn uống, không cần khách sáo nhường nhau, không cần phải suy nghĩ ai mời ai, cảm giác thật thư thái. Khi thanh toán, cứ chia đều sòng phẳng.

Hồi tôi và Tường yêu nhau, luôn áp dụng kiểu này. Không riêng gì chúng tôi, nhiều đôi khác trong trường cũng vậy. Không ai thấy đó là bất bình thường, trái lại còn cảm thấy thoải mái.

Nhưng sau khi tốt nghiệp, chúng tôi lấy nhau, thành một gia đình. Tường vẫn áp dụng trả tiền theo cách này, khiến tôi thấy rất khó chịu. Tôi thấy việc vợ chồng phải chia nhau ra trả tiền phòng, tiền sinh hoạt, rồi tương lai là sinh con đẻ cái, lại chia nhau trả tiền học cho con. Cuộc sống vợ chồng như vậy, mới nghĩ đã thấy mệt, không thấy gì mới mẻ như hồi đi học nữa. Nhưng điều khiến tôi không hiểu là, cũng là kiểu AA, nhưng khi đã thành vợ chồng, không hiểu sao tôi lại có cảm giác không chịu nổi như vậy?

Đối với tôi, vợ chồng mà sống chia nhau trả tiền kiểu AA như vậy có khác nào chỉ là quan hệ với “bạn tình”? Nghĩ tới đây, tôi như nuốt phải một con darts. Tôi kể lại cảm giác đó cho chồng tôi, nhưng anh ấy chỉ cười, không bình phẩm, vẫn áp dụng phương thức cũ.

Tôi bắt đầu phản cảm với cách làm đó, thầm nghĩ: vợ chồng kết hợp với nhau phải lấy tình yêu làm cơ sở. Tình yêu vợ chồng là một dạng tình cảm tuyệt đẹp không gì cao hơn, đây ấp tính hiền lành vô tư, toàn tâm toàn ý, tại sao tiền bạc vật chất lại phải chia ra như vậy? Chẳng khác nào làm tổn hại đến tấm chân tình của hai vợ chồng.

Một quốc gia như Mỹ, dù giữa bố và con trai, mẹ và con gái, anh chị em khi ăn cơm đều chia tiền ra trả, nhưng rất hiếm khi nghe thấy giữa vợ chồng cũng áp dụng kiểu trả tiền AA. Nếu mọi thứ sinh hoạt trong gia đình đều nghiêm túc thực hiện kiểu này, tới lúc quan trọng hoặc gặp sự cố, một bên bị ốm hoặc thất nghiệp, không còn hỗ trợ kinh tế, thì phải làm sao đây?

6. Chương 6

Sống cùng người mình yêu cũng là một chuyện khá mệt. Chúng tôi mất dần sức khỏe của mình, hoặc cũng có thể vì cả hai đều là người thành công trong cuộc sống, chúng tôi luôn duy trì thứ được gọi là cao quý, thanh nhã của mình. Do người nào bận việc người nấy nên chuyện gặp mặt nhau không dễ dàng. Bởi thế mỗi tối đi làm về gặp được nhau như hò hẹn. Tôi về tới nhà cũng không dám tắt trang.

Làm việc ngoài xã hội, tôi quen được mọi người tán dương là “người đàn bà giỏi giang”. Cách gọi đó khiến tôi rất thỏa mãn thói hư danh của mình, nhưng được nghe nhiều quá, tôi lại thấy vô vị. Tôi cho rằng thành công trong cuộc sống hôn nhân và thành công trong sự nghiệp đều quan trọng ngang nhau. Nhưng vấn đề

giờ đây là, cùng với “thành công” trong sự nghiệp, tôi nhận thấy cuộc hôn nhân của tôi dần dần đi tới “thất bại”.

Sự thất bại đó lẽ nào có liên quan tới sự nghiệp? Lẽ nào làm một người vợ xuất sắc thời hiện đại lại là một quá trình tự bó buộc mình: trước tiên phải duy trì sắc đẹp, da dẻ mịn màng, thân hình mảnh mai, nhất thiết phải khéo thu vén gia đình, lại phải duy trì một vài sở thích cùng chồng. Lại phải kịp thời nạp kiến thức, nếu không khó thể trò chuyện được với chồng. Cần chú ý tới mọi tiểu tiết trong cuộc sống, nếu không sẽ nhàm chán... Những thứ như vậy khiến người ta thấy không cam tâm, thực sự cảm thấy rất mệt.

Có lẽ chính vì vậy, hôn nhân dần đi tới lãnh địa khiến người ta phải thất vọng. Mọi thứ đó là lỗi của ai? Tôi, hay anh ấy? Hình như, hình như không phải lỗi ai cả.

Tuy sự nghiệp quan trọng, nhưng dù sao chúng tôi đều cần phải sống. Trong cuộc sống, tôi là một phụ nữ thích lãng mạn, thấy chồng người khác lãng mạn, dịu dàng, tinh tế, tuy phần lớn số họ không thành công trong sự nghiệp như chúng tôi, về kinh tế không khá như chúng tôi – nhưng tôi luôn so sánh với chồng mình. Cứ như vậy, tôi lại thấy té ra chồng mình thật nhạt nhẽo.

Sinh nhật tôi năm đầu mới cưới nhau, tôi thấy chồng bận rộn, sợ tới lúc đó anh ấy lại quên mất nên trước sinh nhật nửa tháng, tôi phải báo mấy lần, dặn dò anh ấy tới lúc đó không được quên mua quà cho tôi, không được để tôi buồn. Những mỗi lần được nhắc nhở, anh ấy vừa bận việc vừa đáp chằng chút tình cảm: “Được, được, em nói đi, em cần gì, anh mua ngay cho em là được chứ gì. Đơn giản ấy mà!”.

Nghe anh ấy nói vậy, tôi tự nhiên không hài lòng, liền làm nũng: “Như vậy là sao, để em chọn. Thế ngộ nhờ cái em chọn và cái anh tặng không giống nhau thì sao? Thật chán chết!”. Thấy tôi bực, anh ấy mới ngừng công việc đang làm dở, nói đùa: “Được rồi, vậy tặng em cái hôn làm quà sinh nhật nhé”.

Câu này quả lãng mạn, nhưng không ngờ câu tiếp sau đó lại là: “Nhưng anh hay quên lắm. Tới lúc đó, em đừng quên nhắc anh hôn em nhé, mà đúng rồi, hôn má trái hay má phải đây?”.

Tôi thường tự lí giải những câu anh ấy nói là “đùa dí dỏm”, nhưng kiểu đùa như vậy nhiều quá, tôi thấy cũng vô vị. Quả thật, tới ngày sinh nhật tôi, anh thực sự quên khuấy việc mua quà tặng tôi. Không biết do quên không nhớ ra, hay lười không đi mua, vậy phải dùng nụ hôn từng hứa hẹn lần trước tặng bù cho tôi chứ.

Xin lỗi, vô cùng xin lỗi, ngay cả nụ hôn đó, anh ấy cũng quên mất. Vừa đốt nến sinh nhật lên, chưa kịp đọc lời nguyện cầu và thổi nến, anh ấy đã bị cấp trên gọi đi. Trong lòng anh ấy, một cú điện thoại của sếp còn quan trọng hơn sinh nhật vợ gấp nhiều lần, vì nó có liên quan tới tiền đồ của anh ấy, anh ấy nào dám chống lại.

Một nguy cơ khác trong chuyện tình cảm của chúng tôi cũng xuất phát từ việc nên hay không nên có con. Cả hai chúng tôi đều thuộc típ người vì sự nghiệp. Trước khi lấy nhau đã giao hẹn kỹ là “không sinh con”, kiên trì đến cùng. Nhưng giờ đây, đột nhiên tôi nảy ra ý định muốn có con. Tôi cảm thấy cuộc hôn nhân rỗng như chúng tôi thật ra rất nguy hiểm.

Một gia đình không có con cái, cũng giống như một người đang sống bị rút mất xương, bị lóc thịt, chỉ còn lại lớp da rỗng, đứng phát phờ ngọn cờ “tình yêu” hư danh. Nếu chỉ dựa vào “tình yêu”, liệu chúng tôi có thể cầm cự được bao lâu? Huống hồ cái được gọi là “tình yêu” đó, ngày nay càng trở nên hư vô, xa vời.

Tôi nói ý tưởng muốn có con với chồng, anh ấy vừa nghe thấy đã kịch liệt phản đối. Tài ăn nói của anh ấy rất giỏi, tôi không nói lại được. Có thể lí lẽ của anh ấy cũng đúng, nhưng tôi không thể chấp nhận. Là một phụ nữ mà lại không được quyền làm mẹ, tôi thấy rất đau lòng.

Thế là cuộc sống hôn nhân của chúng tôi chỉ còn lại “cuộc sống vợ chồng” mỗi tuần một hoặc hai lần, mong manh yếu ớt.

Tôi phát hiện thấy hạnh phúc gia đình giờ thật mỏng mảnh, đã bị thời gian gặm nhấm từ lúc nào. Hạnh phúc mất đi giờ ở đâu? Liệu còn quay về được không? Tôi không dám đảm bảo.

Nếu thực sự không thể lấy lại hạnh phúc, vậy hãy để tôi trân trọng tất cả mọi thứ hiện có, tuy nó ít đến đáng thương.

Trong khi đó chồng tôi dồn tất cả thời gian làm việc. Đi ra khỏi nhà toàn nghĩ về công việc, trở về nhà rồi cũng vậy, lười nói chuyện với vợ. Do thời gian gần gũi nhau cứ ít dần, chúng tôi thiếu hụt sự giao lưu. Cả hai đều rơi vào trạng thái “không có gì để nói”.

Nhớ lại hồi yêu nhau, suốt ngày nói chuyện không ngớt, lấy nhau rồi đột nhiên không có gì đáng nói. Cũng không biết có vấn đề ở chỗ nào. Tôi thấy hôn nhân thật sự vô vị. Sau khi kết hôn, tuy sống cùng nhau, nhưng không chuyện trò, đi ra đi vào như người xa lạ, mất hết cảm giác.

Tôi biết điều này thật nguy hiểm nên luôn nghĩ cách để cứu vãn tất cả những gì đã mất nhưng luôn xử lý không khéo. Đúng lúc này, do quan hệ công việc, chồng tôi và tôi phải sống ly thân hai nơi. Tôi có bệnh luôn cầu cứu bệnh viện, lại cứ ngỡ rằng cơ hội để giải quyết mối nguy hiểm cuộc hôn nhân đã tới. Sự thật sau đó chứng minh rằng cách nghĩ của tôi quá ấu trĩ. Việc hai người ở tách ra hai nơi trái lại còn tạo nên hung thủ lớn nhất giết chết cuộc hôn nhân của chúng tôi.

Hồi mới tốt nghiệp đại học, rất nhiều bạn học cùng ở lại Thượng Hải. Hiếm ai quay về quê hương cũ để phát triển sự nghiệp như vợ chồng tôi. Nhưng đó là ý nguyện của bố mẹ hai nhà. Dù sao họ cũng đảm nhận những chức vụ quan trọng trong cơ quan chính quyền, có thể dễ dàng sắp xếp công việc tốt cho con cái.

Sự thật cũng chứng minh rõ, bước đi của chúng tôi hồi đó là rất đúng. Đám bạn học ở lại Thượng Hải tìm việc thật không dễ dàng. Trong khi chúng tôi rất thoải mái, tới làm việc ở những cơ quan nhà nước, có chức vị, muốn mưa được mưa, muốn gió được gió, khiến nhiều người ngưỡng mộ.

Nhưng gần đây, cơ quan của chồng tôi lập chi nhánh ở Thượng Hải. Cấp trên cử anh ấy tới đó làm giám đốc chi nhánh. Đây là một việc rất tốt. Nếu thuận lợi, sau khi làm việc ở đó hai năm, anh ấy quay về Hàng Châu và được thăng chức cao nữa. Đương nhiên Tường chồng tôi không muốn bỏ lỡ cơ hội. Anh ấy vội vã tới Thượng Hải.

Tuy Thượng Hải cách Hàng Châu không xa, nhưng văn phòng mới đang giai đoạn chuẩn bị, công việc bận bịu nên anh ấy rất ít cơ hội về Hàng Châu. Và dù thỉnh thoảng có về cũng rất vội vã, ở nhà chưa đầy nửa ngày đã bỏ đi.

Cuộc sống vợ chồng mỗi người một nơi đã hạ màn cuộc hôn nhân của chúng tôi. Những ngày tháng sống xa nhau không hề đem lại cảm giác đau khổ như chúng tôi tưởng tượng. Trái lại, còn thấy hứng thú vì cảm giác mới mẻ. Thế nên tôi mới cho rằng trong cuộc sống hôn nhân, ở một giai đoạn nào đó sống ly thân không chừng lại tránh được nguy cơ hôn nhân tan vỡ.

Những ngày chồng đi vắng, phòng khách nhà tôi là nơi sạch sẽ nhất. Tôi không có bạn bè, cũng không đưa khách về nhà bao giờ. Tôi là người phân tách rõ ràng nhất giữa công việc và cuộc sống. Không quan hệ với các đồng nghiệp ngoài chuyện công việc. Thế nên phòng khách nhà tôi luôn là nơi trống trải nhất. Thoát một cái, tôi như quay về thời kì thiếu nữ, một mình lặng lẽ ngồi đọc sách, nghe nhạc, ung dung thoải mái.

Nhưng những ngày sống xa chồng quá dài, tôi lại nhận thấy đàn bà đã từng kinh qua chuyện đàn ông thật không thể thiếu đàn ông được. Nhưng tôi không chịu thừa nhận điểm này với chồng. Vì dường như anh ấy không có khát vọng như tôi. Nhưng đó chỉ là tôi đoán mò thôi. Thực tế chồng tôi nghĩ sao, tôi cũng không rõ. Qua giọng nói bình thản của anh ấy gọi từ Thượng Hải về, tôi tin vào cảm giác của mình rằng anh ấy vẫn giữ mình.

Cuộc sống vợ chồng mỗi người một ngã mang tới những biến đổi to lớn với tôi. Trong những ngày tháng cô đơn, nằm trong bóng đêm sâu hun hút, tôi như kẻ hồi xuân, không tài nào chợp mắt được, chỉ liên tục nghĩ về đàn ông. Và ngược lại, người đó lại không phải chồng tôi.

Cảm giác này khiến tôi vô cùng hưng phấn, lại càng mất ngủ hơn. Sách vở trong nhà không còn khiến tôi thích thú. Tôi vùng dậy lục lọi tủ đựng băng đĩa. Mất hồi lâu mới phát hiện ra từ trước đến nay chồng tôi là một người đàn ông quả thực trong sáng, trong nhà tìm không ra nổi một chiếc đĩa sex. Tôi thất vọng, quay trở lại giường.

Trong những ngày tháng vô vị tiếp đó, tôi bắt đầu những tưởng tượng kì lạ như một chuyến lữ hành không mục đích. Thế nhưng nó có thể biến cuộc sống hư vô này trở nên chân thực hơn hoặc đáng tin hơn.

Thế rồi một hôm không nhịn nổi, tôi ra đầu đường mua một đồng đĩa sex. Đây là lần đầu tiên tôi được xem chúng, quả thực rất kích thích, tôi ngồi xem mắt tròn mắt dẹt, người nóng rùng rục.

Có lẽ do những đĩa sex làm ảnh hưởng, tôi trần trọc trên giường, không tài nào ngủ được. Đầu óc chỉ toàn hiện ra cảnh nam nữ làm tình. Tôi là một người phụ nữ khỏe mạnh, nhiều khát khao nhưng hôn nhân không đáp ứng đủ cho tôi. Có thể từ một nơi nào đó, tôi mới có thể tìm được phần thiếu hụt đó. Nhưng bản tính gái nhà lành lại ngăn tôi không được làm điều đó.

Tôi bắt đầu dần vật suy nghĩ. Có phải tôi đang tự trói buộc mình tới chết khô không? Tôi có thể xé bỏ nó không? Sống “thoảng” một chút liệu có hợp với tôi không?

Tình dục là động lực nguyên thủy nhất của con người. Trước đây chúng ta thường kìm nén tình dục, nhưng ngày nay đã cởi mở rồi, điều kiện thay đổi, quan niệm đã thay đổi, tình dục đã vùng lên sau một thời gian dài bị kìm nén. Thỏa mãn cuộc sống tình dục đã trở thành một bộ phận quan trọng trong chất lượng cuộc sống. Trong hôn nhân, người không được thỏa mãn tình dục sẽ đi ngoại tình. Số lượng này ngày càng tăng, bất kể đàn ông hay đàn bà.

Quy trình ngoại tình thông thường của phụ nữ là “chán cũ thích mới” và “vứt cũ để tìm mới”. Rất hiếm người “thích mới nhưng không chán cũ”. Phụ nữ luôn dũng cảm và thẳng thắn hơn đàn ông khi đeo đuổi hạnh phúc hôn nhân. Phụ nữ luôn khó có thể phân tách giữa tình yêu và tình dục. Họ không như cánh đàn ông vẫn có thể ân ái, vẫn có thể đạt tới khoái cảm dù không có tình yêu. Chỉ khi nhu cầu tình cảm của mình được thỏa mãn, họ mới tình nguyện hiến dâng, và đạt được độ hòa hợp thống nhất về cả tình dục và tình cảm, linh hồn và thể xác mới hòa làm một.

Tôi quen Hiểu Phần chính là trải qua một quá trình như vậy. Chúng tôi quen nhau rất ngẫu nhiên. Một lần tôi gọi điện ột người bạn nhưng lại bấm nhầm một số. Gọi xong tôi nghe thấy giọng một người đàn ông nói: Mỹ Linh à? Em gọi điện ở đâu thế? Sao anh chưa nhìn thấy số này? Anh đang định gọi điện thoại cho em, may quá em lại gọi tới. Sắp tới sinh nhật mẹ rồi, em định tặng ẹ quà gì?

Tôi vội vàng ngắt lời anh ấy, nói rằng tôi không phải là Mỹ Linh, xin lỗi vì gọi nhầm. Anh ấy cười nói rằng: Em gái ơi, đùa gì anh thế? Giọng em làm sao anh không thể nhận ra được? Anh nói chuyện nghiêm chỉnh đấy, em mau nói đi, mua quà gì bây giờ? Mai là sinh nhật mẹ rồi, để anh còn đi mua cho kịp.

Xem ra anh ấy thực sự nhầm tôi là cô em gái anh ấy. Tôi không tin trên đời lại có chuyện trùng lặp đến vậy. Tôi tò mò nói, Xem ra chúng ta thật có duyên. Nhưng quả thực tôi không phải là em gái anh, tôi chỉ là một người mà anh chưa từng gặp. Giọng tôi rất giống giọng em gái anh sao?

Hình như anh ấy cũng nhận ra điều gì không ổn liền vội vã xin lỗi và thanh minh vì giọng tôi quá giống giọng em gái anh ấy. Tôi càng tò mò hơn, nói, Vậy anh nói em gái anh gọi điện cho tôi đi, tôi muốn xem anh có gạt tôi không. Anh ấy liên miêng đáp được được, rồi gác máy. Quả nhiên vài phút sau, điện thoại reo vang.

Tôi nhắc máy, quả nhiên một giọng phụ nữ vọng tới: “Alô, xin chào, tôi là Hiểu Hồng, em gái của Hiểu Phần. Anh trai tôi kêu tôi gọi điện hỏi thăm chị, nhưng không nói rõ chị là ai. Có phải chị là chị dâu tương lai của tôi không?”

Giọng cô ấy đó quả thực rất giống giọng tôi. Xem ra cái anh Hiểu Phần đó không lừa tôi. Rồi chúng tôi nói chuyện dăm câu, cô ấy gác máy. Vừa gác máy, điện thoại của Hiểu Phần đã gọi tới. Anh ấy vội vã hỏi, “Các cô nói gì mà lâu thế, tôi gọi điện mãi nhưng không được. Thế nào đã tin là tôi không lừa cô chưa? Giọng các cô có giống nhau không?”

Tôi đáp, “Giống, rất giống. Nhưng em gái anh suýt nữa coi tôi là bạn gái anh. Nói cho anh biết nhé, tôi là gái có chồng rồi, đừng có nghĩ lung tung.”

Thấy tôi đùa, anh ấy cũng cười nói, “Nào dám đâu, dù sao giọng cô giống giọng em gái tôi đến vậy, tính cách nhất định cũng tương tự. Em gái tôi là một đứa ghê gớm lắm. Tôi mà có ý xấu gì với cô, nhất định cô cũng nổi khùng như nó, tôi không chịu nổi đâu!”

Kiểu ăn nói của anh ấy khiến tôi rất buồn cười. Tôi lại đùa, “Thế thì anh nhầm rồi, tôi không có gì ghê gớm cả. Anh cứ gặp tôi khắc rõ. Tôi rất dịu dàng ấy chứ.”

Thế là chúng tôi quen biết nhau như vậy. Tôi thấy quá trình chúng tôi quen nhau thật thú vị. Tuy cả hai không nhìn thấy nhau nhưng nghe giọng nói qua điện thoại, tôi đoán nhất định anh ấy cũng khá điển trai, là dạng đàn ông mà phụ nữ rất thích.

Từ đó về sau, tôi luôn nhớ tới chuyện này. Mỗi lần nhớ tới lại buồn cười. Một hôm, tâm trạng tôi rất vui vẻ, liền bấm số máy của anh ấy. Anh ấy nghe điện thoại, nói, “Chào cô, không ngờ cô còn nhớ đến tôi!”

Tôi nói, lần này anh không coi tôi là em gái anh chứ? Anh ấy đáp, “Nhìn số máy, tôi đoán ngay ra cô. Sao, dạo này sống thế nào? Có chuyện gì vui kể tôi nghe đi, để tôi được vui lây.”

Đúng hôm đó chúng tôi đều không bận rộn, cứ nói liên miên không ngớt. Anh ấy kể năm nay mới ba mươi tuổi, vừa du học ở Mỹ về, đang làm trong một công ty liên doanh. Anh kể một số chuyện hồi đang học ở Mỹ. Tôi cũng kể thời đi học ở Thượng Hải.

Gác máy xong, nhìn đồng hồ, tôi mới biết thì ra chúng tôi đã nói tới hai tiếng đồng hồ. Mấy ngày sau, chúng tôi lại gọi điện. Lần này là anh ấy gọi tới. Giờ đây tôi không nhớ rõ lúc đầu chúng tôi nói những gì, chỉ nhớ khi sắp gác máy, anh ấy đột nhiên hỏi: “Cô lấy nhau lâu như vậy, chồng cô có yêu cô không?”

Tôi không đáp, anh ấy thấy động tới vết đau của tôi, liền vội vã xin lỗi. Tôi buồn bã đáp, “Không sao!”

Gác điện thoại, tôi càng buồn hơn, nghĩ tới bao lâu năm không chút tin tức gì của chồng. Cũng không biết anh ấy giờ đang bận những gì, hay từ lâu đã quên mất người vợ ở Hàng Châu này? Trong lúc xúc động, tôi gọi điện cho chồng, bức xúc hỏi: “Anh nói thật đi, bây giờ anh còn yêu em không?”

Chồng tôi ngần ngừ trong điện thoại, rồi ngần ngẫm đáp, “Em sao thế? Có chuyện gì không? Không sao chứ? Anh đang bận. Có chuyện gì về nhà nói, được không? Nếu không có gì nữa, anh gác máy nhé!”

Chồng tôi dập máy. Tôi cảm ổng nghe, chờ đợi ngồi đó, không biết phải làm gì. Sau khi bình tâm lại, tôi nhìn đồng hồ, đã tám giờ tối. Nhưng tôi vẫn chưa ăn uống gì. Lúc này mới thấy bụng đói meo, liền xuống nhà ăn mỳ.

Trên đường về nhà. Tôi thấy một người đàn ông đẹp trai đang huýt sáo đi về phía tôi. Tôi không khỏi thầm nghĩ, không chừng chính anh ta là Hiểu Phần. Tôi cười nhạo về thói nghĩ lung tung của mình, không nhịn nổi cười.

Sau ba tháng chuyện trò qua điện thoại với Hiểu Phần, cuối cùng tôi quyết định gặp anh. Tôi dũng cảm đưa ra đề nghị gặp mặt. Nghĩ một lúc, anh ấy nhận lời. Khi gặp rồi tôi mới thấy anh ấy đẹp trai hơn tôi tưởng tượng rất nhiều. Điều này khiến tôi rất vui mừng, thấy phán đoán của mình quả không sai.

Chúng tôi ngồi ở quán cà phê một lúc rồi đi dạo ở công viên gần đó. Đang mùa hè, trong công viên rất đông người đi dạo. Chúng tôi đi men theo một cái hồ nhỏ, vừa đi vừa trò chuyện, tới một khu rừng cây xanh xán lùc nào không hay. Ở đây người qua lại ít, chỉ thấy vài đôi trai gái ôm nhau thân mật sau các lùm cây.

Trong cơn xúc động, tôi lại sát gần Hiểu Phần, khẽ nói, “Anh có thể ôm tôi được không?” Tôi thấy vai anh hơi run rẩy, có lẽ anh không ngờ tôi mạnh bạo như vậy. Thật ra, nói xong, tôi cũng hối hận. Là phụ nữ, tôi không nên chủ động như vậy. Chúng tôi mới gặp nhau một lần, tôi đã đề nghị như vậy, liệu có buông thả quá không?

Tôi đang nghĩ, chợt một cánh tay đã khoác lên vai tôi. Tôi đứng chết trân như bị một dòng điện chạy qua. Tôi không thể khống chế nổi mình. Thoắt một cái tôi đã lao vào lòng anh, ôm chặt lấy anh. Chúng tôi hôn nhau điên cuồng dưới một gốc cây.

Sau khi bình tĩnh lại, chúng tôi lại đi chơi công viên, tới khi trời tối, Hiểu Phần đề nghị tiễn tôi về nhà. Anh ấy lái xe, tôi ngồi bên cạnh, một tay anh ấy khẽ nắm tay tôi. Thỉnh thoảng xe phía trước không đông, anh ấy lại quay lại nhìn tôi cười. Tôi cũng sung sướng cười đáp lại.

Con đường về nhà ngắn ngủi đến vậy, thoắt một cái đã tới. Anh đỗ xe dưới lầu, nói rằng ngày mai có việc, không lên lầu nữa. Tôi nũng nịu đòi anh chỉ lên ngồi một lúc. Ngần ngừ hồi lâu, anh theo tôi lên lầu. Cửa vừa mở, chúng tôi không ai kìm nén được, liền đóng sập cửa, ôm chầm lấy nhau, hôn nhau điên cuồng.

Anh ấy vừa hôn vừa thò tay vào váy tôi, sờ vào phần nhạy cảm nhất. Tôi không khỏi rên lên khoan khoái trong lòng. Khi hơi tỉnh táo một chút, tôi chỉ tay về hướng phòng ngủ, ra hiệu để anh bế tôi vào. Anh vừa

bể tôi vừa cởi quần áo của tôi. Tới cửa phòng ngủ, quần áo của tôi hầu như đã bị lột sạch.

Cửa phòng ngủ không đóng chặt, tôi vẫn nằm trong lòng anh ấy, giơ tay đẩy khẽ, chỉ “cách” một tiếng, cửa đã mở toang. Tôi ôm vít lấy cổ anh ấy, ngắm anh ấy đắm đuối, mơ tưởng đến một cảnh quyết liệt trên giường.

Nhưng anh ấy mới đi được vài bước đã dừng lại. Tôi không hiểu tại sao, liền đưa mắt nhìn anh ấy như hỏi. Nhìn đôi mắt anh ấy mở to, đầy nỗi kinh hãi và khiếp sợ, tôi nhìn theo ánh mắt của anh ấy, thì ra trên giường tôi đang có một người nằm.

Đó chính là Trương Thụy Tường – chồng tôi.

Sau khi ly hôn, tôi mới biết thực ra chồng tôi đã có nhân tình.

Suốt đời chỉ yêu một người, nghe ra thật đẹp, nhưng kì thực rất hiếm. Hôn nhân của người hiện đại, ngày càng giống như chơi cờ phiêu, đang lên cao bỗng rút dài, trở thành phế phẩm.

Tôi là người phụ nữ xui xẻo. Lần đầu tiên ngoại tình lại bị chính chồng mình bắt gặp. Tôi không thanh minh, chỉ nhanh chóng làm thủ tục ly hôn. Không có con cái, làm gì cũng chia đôi tiền ra trả nên phân chia tài sản không có vấn đề gì tranh cãi. Quá trình ly hôn cũng vô cùng đơn giản. Xem ra ý tưởng không cần con cái ban đầu và thực hiện chế độ AA là một sáng suốt. Nhưng cũng chính vì vậy, một cặp đã từng là vợ chồng, thoát một cái đã bị tờ giấy ly hôn xóa sạch, như thể chưa từng có quan hệ gì với nhau.

Ly hôn không lâu, Trương Thụy Tường lấy một cô gái làm việc trong cơ quan nhà nước. Cô ta cũng từng ly dị chồng. Sau này tôi mới biết thì ra sau khi chúng tôi lấy nhau không lâu, anh ta đã thậm thụt với cô gái này, còn tôi cứ như bị bịt trong trống, không hề hay biết.

Điều này khiến tôi không khỏi nghi ngờ rằng, cảnh “bắt gian ô dâm phụ” đó phải chăng do chồng tôi cố tình vây lưới để tôi sập bẫy. Vì anh ấy rất hiếm khi về nhà, đâu có về cũng đều gọi điện báo cho tôi trước. Tại sao hôm đó đừng đừng đi về mà không thấy báo?

Giờ đây có không ít người cho rằng, đàn ông đều thích ăn vụng và đàn bà luôn là nạn nhân. Nhưng đó chỉ là tâm lí thiên lệch thường thấy của con người, là một dạng hiện tượng tồn tại phổ biến trong đời sống xã hội. Nghĩa là đàn ông và đàn bà đều có tính trêu hoa ghẹo nguyệt.

Đặc biệt cùng với địa vị kinh tế xã hội và trình độ giáo dục của phụ nữ ngày càng cao, khát vọng theo đuổi độc lập và tự mình làm cũng không ngừng tăng mạnh. Do vậy chuyện nảy sinh tình cảm ngoài hôn nhân là điều dễ hiểu.

Đó chính là hiện tượng cả hai cùng ngoại tình trong hôn nhân hiện đại. Chuyện ly dị bây giờ cũng không dẫn đến kết cục “ai đau đớn, người khóc thầm” nữa. Mấy năm qua, hiện tượng cả hai vợ chồng đều ngoại tình ngày càng phổ biến.

Tuy có lúc việc này xuất phát từ một phía là “trả thù” người kia, nhưng nhiều khi phần lớn là do vợ hoặc chồng chỉ biết chú tâm vào cái vòng hoạt động xã hội của mình, ít giao lưu với nhau. Vì thế khi tình cảm bị nhạt đi, rất tự nhiên mỗi người sẽ tự đi tìm kiếm nguồn an ủi và rồi cuộc dẫn tới ly hôn.

Cuộc hôn nhân của tôi và Trương Thụy Tường cũng gần như vậy.

Tối qua, tôi luôn gặp phải ác mộng. Một chốc lại mơ thấy bị người truy sát, một chốc lại mơ bị rắn độc bao vây. Tôi không có chỗ nào trốn, đúng lúc nguy hiểm nhất, người cứu tôi thoát khỏi đám rắn lại là chồng tôi. Sau khi tỉnh giấc, nghĩ lại thật buồn cười. Thế là mất ngủ, trần trọc tới sáng, đầu óc mụ mẫm, như có thể vỡ tung bất cứ lúc nào, nhưng vẫn phải gắng sức đi làm.

Chiều đi làm về ăn chút mỳ xong, tôi lại lăn ra ngủ. Tới khoảng bảy giờ tối, tiếng huyền não chơi mạt chược ở nhà hàng xóm vọng sang khiến tôi tỉnh giấc. Tôi ngồi trên giường, đầu óc trống rỗng. Lúc này tôi rất muốn ai đó gọi điện thoại cho tôi. Nhưng chiếc điện thoại cứ nằm chết dí ở đó, câm lặng. Nghĩ một lúc, tôi quyết định đi sành nhảy giết thời gian cô đơn này.

Trang điểm ra khỏi cửa xong, tôi đột ngột thay đổi quyết định, không tới sành nhảy nữa mà đi dạo. Hai tay xọc vào cái áo khoác gió màu đỏ, mặc cho gió thổi, đột nhiên tôi nghĩ tới chồng cũ. Con đường này là nơi

chúng tôi thường đi. Nếu hôm nay có anh ấy, nhất định tôi đã ôm ghì thân hình rắn chắc của anh ấy như một con chim nhỏ. Anh ấy đặc biệt thích tôi ôm siết lấy cánh tay anh ấy, tận hưởng hơi ấm của tôi.

Chiếc áo tôi đang mặc cũng là của anh ấy mua tặng. Đó là món quà sau khi anh ấy nhận được tháng lương đầu tiên.

Còn nhớ có lần hai chúng tôi cũng đi dạo trên con đường này, đột nhiên có hai tên cướp xông tới định “mượn tiền” của chúng tôi. Lúc đó tôi sợ chết khiếp, cứ ôm ghì lấy anh ấy. Anh ấy lạnh lùng, nhìn tên cướp nói, “Muốn thì đến mà lấy.” Rồi anh ấy đứng rất uy nghiêm trước mặt tên cướp. Hai tên cướp nhìn nhau rồi quay người bỏ chạy. Lúc đó tôi thấy anh đúng là một anh hùng...

Giờ đây, tôi và Hiểu Phàn thỉnh thoảng gọi điện hỏi thăm nhau. Nhưng quan hệ của chúng tôi cũng chỉ giới hạn chừng đó. Hiểu Phàn luôn cho rằng vì anh ấy, tôi mới ly dị chồng. Thực ra anh ấy nghĩ nhầm, không có anh ấy, chúng tôi vẫn bỏ nhau, chỉ có điều là sớm hay muộn thôi.

Về những chuyện này, tôi không muốn nói nhiều nữa, để bạn đọc đỡ chán và tôi cũng không bức dọc.

Giờ đây tôi đã hiểu ra rằng, kết hôn cũng tốt, không kết hôn cũng được, đều là hình thức biểu hiện của cuộc sống. Cái khung mở rộng của cuộc sống hiện đại mang lại cho chúng ta nhiều khả năng cuộc sống, không có gì là tuyệt đối chính xác cả.

Giờ đây tôi lựa chọn cuộc sống độc thân, tức là không phải vì tôi được chứng kiến nhiều cuộc hôn nhân thất bại mà cố tình cự tuyệt nó. Cũng không phải vì bên cạnh tôi không có người thực tâm muốn lấy tôi. Nếu tôi có thể lựa chọn, tôi sẽ cần những thứ này. Bởi vì tôi không cần thông qua hôn nhân để tuyên truyền về xã hội những gì, làm nghĩa vụ gì với người nhà. Tôi chỉ sống cho tôi, có trách nhiệm với chính tôi.

Hôn nhân không có tình yêu là vô đạo đức. Cuộc sống thực sự có tình yêu về cơ bản không cần sự trói buộc về hình thức. Tôi thích một câu nói: Chúng ta không cần ngủ mơ, vì bản thân cuộc sống đã là giấc mơ.

7. Chương 7: Bí Mật Của Người Phụ Nữ Đi Công Tác Xa

Anh ta là một kẻ chơi bời, chỉ cần tình dục, tự hỏi xem mình chơi nổi không?

Tuyệt đối đừng dấy vấn đề chuyển hướng xem mình có yêu anh ta hay không. Hỏi đối phương xem có yêu mình không hoặc mình có yêu đối phương không luôn luôn là vấn đề rất vớ vẩn và không thích hợp nhất của người phụ nữ.

Người được hẹn phỏng vấn: Lilian, ba mươi tuổi, trợ lý cao cấp.

Không biết từ trong bộ phim nào từng nói, người đàn bà ở nhà không thể nào tha thứ cho việc chồng ngoại tình. Chỉ có đàn bà từng ăn vụng mới có thể hiểu được tâm tư của đàn ông cần giải tỏa. Tôi luôn cho rằng chẳng qua đó là lý do của đám đàn bà dâm loạn, còn phụ nữ tốt không bao giờ sa ngã cả. Nhưng từ sau khi gặp P, tôi mới nhận thấy tình dục là phản ứng tự nhiên phức tạp biết bao. Ông trời cũng biết rằng từ trước tới giờ tôi là một người phụ nữ luôn chung thủy, từng kéo dài bảy năm với mỗi tình đầu. Kết hôn ba năm, quan hệ mười năm rất vững chắc. Chồng tôi là người thật thà, chất phác, không hề thích ong bướm, thậm chí anh ấy còn hơi dần dỗi, cực kỳ đáng tin. Tôi học chuyên ngành tiếng Anh, giữ một vị trí tốt ở một công ty nước ngoài, điều kiện ưu đãi rất tốt, có rất nhiều cơ hội đi công tác. Số lần tôi đi công tác xa hồi đầu là một, hai lần mỗi năm. Sau khi Trung Quốc gia nhập tổ chức thương mại thế giới, số lần đi lại càng nhiều hơn. Chỉ riêng trong hai năm qua, hầu như tháng nào cũng phải đi xa. Chồng tôi rất yên tâm vì sếp tôi là phụ nữ. Anh ấy thường cười nói rằng không sợ thư ký và sếp làm bậy, trừ phi tôi là người đồng tính.

Sự xuất hiện của P thật bất ngờ. Anh ấy là một người Mỹ gốc Hoa, chừng bốn mươi tuổi nhưng trông rất trẻ, nom như mới ngoài ba mươi tuổi. Anh ấy là người vô cùng có quyền lực, là đối tác hợp tác quan trọng của công ty tôi. Nghe nói anh ta là một thiên tài kinh doanh, năm hai mươi lăm tuổi đã làm giám đốc điều hành. Lần đầu tiên gặp anh ta, tôi cũng không có cảm tình mấy vì bề ngoài anh ta quá lạnh lùng. Anh ta đối với tôi cũng không được lịch sự lắm, lại luôn sai bảo, khiến tôi rất khó chịu.

Tôi là người phụ nữ có cá tính rất mạnh. Nếu ai cứng với tôi, tôi cũng có thể cứng lại, thậm chí còn hơn, không để đàn ông xem thường. Có thể vì như vậy, đột nhiên anh ta nhìn tôi bằng con mắt khác, đặc biệt thích ngồi cạnh tôi, luôn chăm chăm nhìn tôi không khách khí. Sếp tôi trêu rằng có thể anh ta thích cô đấy. Nghe nói vậy, mặt tôi bừng đỏ, hơi ghét anh ta nữa. Nhưng rồi cũng có cảm giác hơi tự hào. Hừ, không biết tôi làm sao nữa. Ngày thứ hai, anh ta khiến tôi phải tăng cường chủ động ý thức bảo vệ và phản kháng. Có lẽ anh ta thấy tôi rất thú vị nên một lần cố tình dùng ánh mắt mê hoặc đột ngột hỏi: “Không phải cô phải lòng tôi đấy chứ?”. Tôi sững người, dờ cả ra, không biết phản ứng ra sao, thấy mình bị anh ta lợi dụng quá. Anh ta lập tức cười xòa: “Phụ nữ phương Đông không có khiếu hài hước nhỉ?”. Tôi tức quá bỏ đi nên bị sếp sau đó cạo ột trận. Càng ghét lại càng nhung nhớ. Kỳ lạ là tôi càng ghét anh ta lại càng thấy nhớ anh ta. Phải chăng phụ nữ bị đàn ông tán tỉnh một lần sẽ nhận thấy có người theo đuổi mình, nhất là phụ nữ đã lấy chồng và mới chỉ từng yêu một lần? Vẫn có người đeo đuổi hay sao? Tâm trạng đó thật hấp dẫn biết bao.

Tôi còn gọi điện thoại đường dài cho chồng, kể rằng P thật đáng ghét. Chồng tôi nói: “Vẫn thấy anh tốt nhất phải không?”. Anh ấy nói như vậy, tôi mới thực sự có ý thức so sánh hai người. Nói thẳng ra nếu so về trình độ học vấn, diện mạo bên ngoài, địa vị, tài sản, thành tựu thì chồng tôi hoàn toàn không so nổi. Nhưng nói về tính cách, chồng thuộc diện thật thà, có ưu điểm và chỗ nhàm chán. Trong khi P lại rất hài hước hóm hỉnh, hiểu rõ kế tấn công. Ở bên anh ta luôn có một cảm giác kích thích thật khó nói. Mỗi thời khắc đều như thử thách và chờ đợi. Anh ta là một người đàn ông rất quyến rũ. Điều này không khỏi nghi ngờ. Anh ta có thể làm rung động trái tim bằng một câu nói. Đó cũng là công lực tán tỉnh thâm hậu của anh ta. Không nói nhiều, không làm nhiều, nhưng thoát một cái bẫy đã biến thành một tù binh không giẫy giụa nổi. Nghĩ tới đây tôi không khỏi đỏ bừng mặt. Sao lại nghĩ tới đây nhỉ? Người ta chưa từng bày tỏ gì, chỉ có tôi tự tưởng tượng mà thôi. Rốt cuộc tôi bị làm sao thế này?

Lần thứ hai đi công tác chỉ có họp với anh ta một lần. Anh ta không ngồi cạnh tôi, họp xong vội vã bỏ đi như phải kịp chuyến bay. Tôi lại thấy hơi thất vọng. Rốt cuộc tôi muốn gì nhỉ? Muốn anh ta tiếp tục tán tỉnh mình? Muốn gặp anh ta nhiều hơn, chờ đợi bị anh ta đùa giỡn để tự thỏa mãn ư? Lần đầu tiên tôi phát hiện thấy tình cảm của mình thật khó lý giải. Tôi không ngừng nhắc nhở mình là một phụ nữ đã kết hôn, trong nhà đã có một ông chồng yêu thương và biết nấu ăn cho mình, rằng từ trước tới giờ tôi vẫn rất ghét loại phụ nữ không biết giữ phận. Nhưng điều khiến tôi khổ sở nhất thật ra không phải là luôn nghĩ tới anh ta mà anh ta không hề làm bất cứ điều gì đủ khiến tôi có phản ứng nhạy cảm khác thường. Tôi đã tự dâm loạn khi chưa hề bị tán tỉnh, đã có những tư tưởng thật đáng sợ. Tôi về khách sạn rửa mặt, nhìn thấy mình trong gương thật xa lạ biết bao, đành lập tức quay về nhà ôm lấy chồng để trốn tránh tất cả.

Lần thứ ba đi công tác gặp lại P là hai tháng sau. Trước khi xuất phát quả nhiên tôi thấy ngóng đợi lạ lùng. Không phủ nhận rằng tôi muốn gặp anh ta, nghe tiếng anh ta nói, nhìn nét biểu cảm của anh ta, bị anh ta “dây vò”. Dục vọng khiến tôi muốn kề cận bên anh ta.

Rút cuộc anh ta có đặt lời nguyện gì vào tôi không nhỉ? Nhìn thấy anh ta, bị ánh mắt nhìn như thấu khắp người khiến toàn thân tôi không tự nhiên. Anh ta nhân thời cơ buông ra một câu: “Lúc này cô run vì tôi sao?” và vẫn nụ cười như vậy, ánh mắt thúc giục, hối hả, quyến rũ tới đáng ghét biết bao. Lúc này sếp không đi theo cộng thêm trí tưởng tượng điên rồ của tôi khiến tôi thấy bất an. Tôi không ngừng rên rỉ như niệm kinh: “Mình yêu chồng, mình yêu chồng...” nhưng vừa quay người lại đã phát hiện thấy anh ta đang đứng sát sau lưng tôi nghe rồi cười phá lên đầy ác ý và bỏ đi. Ngượng ngùng chết lịm. Tại sao anh ta luôn có cách khiến tôi không thể tự nhiên nhỉ?

Ngày thứ hai, sau khi họp xong, anh ta rất nghiêm trang kêu tôi và giám đốc tới phòng khách sạn của anh ta để bàn bạc thêm. Không thể phủ nhận về cực kỳ chân thành của anh ta khi làm việc, tôi âm thầm khâm phục anh ta, nhất là khi anh ta mặc đồ nom rất đẹp, rất gợi cảm. Vừa nghĩ tới đó, mặt tôi lại đỏ bừng.

Anh ta đã chú ý tới điều đó. Tôi thật ngốc quá. Rút cục anh ta còn muốn dây vò tôi tới đâu? Hẳn anh ta là một gã lão luyện trong tình trường, chỉ mang mục đích tình dục. Nhưng tôi đã bị anh ta quay như chong chóng. Sau đó giám đốc còn có một cuộc họp khác, P giữ tôi ở lại để bàn thêm về một số chi tiết. Tim tôi đã nhảy nhót.

Khi chỉ còn lại hai chúng tôi, anh ta rất phong độ hỏi tôi có uống rượu không và đi bật nhạc.

“Lúc nào anh cũng lôi kéo như vậy sao?” Tôi giả bộ tự nhiên, phóng khoáng hỏi lại. Anh ta lại gần, hỏi nhỏ:

“Đã có ai nói với em rằng mắt em rất đẹp không?” Tôi vẫn chưa kịp phản ứng thì anh ta đã nhanh như cắt thơm lên má tôi, bổ sung thêm: “Ồ nước ngoài, đây là cái hôn lịch sự, bày tỏ sự tôn trọng và hâm mộ đối với người phụ nữ. Em không phiền chứ?”

Tôi bị anh ta khuấy đảo tới ngất ngây, không biết trong hồ lô của anh ta bán thuốc gì nữa. Tôi hốt hoảng đòi về và vội vã liêu xiêu bỏ đi khi anh ta chưa kịp nói. Trời ơi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế này? Chuyện gì sắp xảy ra đây? Suốt đêm tôi không ngủ được. Nửa đêm anh ta gọi điện tới, hỏi tôi có phải không ngủ được không, nói rằng đột nhiên nhớ tới tôi, hỏi tôi có thể tới phòng anh ta một lát không, anh ta có thứ muốn cho tôi xem. Tôi ngu nhưng cũng hiểu ra mục đích của anh ta. Anh ta muốn có tôi. Nhưng trời ơi tôi không thể thờ bình thường được nữa, sợ anh ta phát hiện ra, chỉ nói rằng không khỏe, muốn ngủ nên gác máy. May mà hôm sau tôi về nước.

Tôi biết mục đích của anh ta nên dù còn một tháng nữa mới tới chuyến công tác tiếp theo, lòng tôi đã rối bời. Tôi thành thực tự vấn xem có yêu anh ta hay không, nhưng tôi không trả lời nổi. Không thể phủ nhận được rằng sự xuất hiện của anh ta khiến tôi rối loạn tinh thần, luôn nhưng nhớ nhưng lại không hiểu rõ anh ta, chỉ có khát vọng tình dục ghê gớm hút tôi vào. Tôi luôn thấy nóng bỏng mỗi khi nhớ lại đoạn anh ta hôn tôi. Thì ra thăm sâu trong tôi lại tôi tệ như vậy. Tôi là con đàn bà xấu xa. Phụ nữ một khi thừa nhận bản chất mình tồi tệ, ắt sẽ buông thả cho xấu luôn, phải vậy không?

Mổ xẻ mặt trái:

Lilian căn bản không cần phải dùng câu hỏi giả định “Tôi có yêu anh ta không?” khi chính cô cũng ý thức được rằng tình dục là phản ứng tâm sinh lý rất tự nhiên. Trọng điểm không phải là phủ định nó, mà là khống chế nó, đối mặt và quản lý, chuyển hóa năng lượng tuần hoàn tái sử dụng, làm mạnh mẽ bản thân. Như vậy mới được coi là phương pháp tự chữa trị trưởng thành, cũng không phải gò ép chính mình. Nếu càng đè nén càng bị nó quyến rũ tới cùng, vứt không được, buông không xong, khiến mình càng trở nên rối rắm.

Kinh nghiệm tình ái của Lilian quá ít, hiếm khi đối mặt trước sự tán tỉnh của đàn ông. Việc yêu chung thủy ngay từ đầu có thể không phải do tình cảm vững chắc, mà có thể cô chưa gặp được ai khác. Trong trường hợp bị đàn ông quyến rũ tình dục, phụ nữ nào cũng nảy sinh phản ứng tâm lý mâu thuẫn, kháng cự về lý trí và thấy ghê tởm, đồng thời ý chí bị đè nén cũng bị cuốn vào niềm dục vọng không ngừng lay động,

Thực ra sự hưng phấn do được đeo đuổi cũng là phản ứng tâm sinh lý thường có của phụ nữ. Khi cảm nhận được điều đó, chỉ cần xử lý tốt là được. Vấn đề là có thể cô ta bắt giác đã kìm nén dục vọng của mình trong quan hệ tình cảm đơn thuần trong thời gian dài. Gã tay chơi lão luyện đột ngột xuất hiện, tình dục khi bị khêu gợi đột nhiên bùng ra. Cô ta vừa thấy rung động vừa tự trách mình. Thoắt một cái mọi đạo đức luân lý bị vỡ tung, lắc lư, cô ta càng dễ bị gục ngã.

Lẽ ra Lilian phải chấp nhận phản ứng rất bình thường của mình về tình dục, nhận rõ mục đích của đối phương, tránh cho tình cảm rối loạn, mất đi lý tính và làm bùng nổ mọi thứ.

Anh ta là tay chơi. Anh ta chỉ cần tình dục, vậy hãy hỏi mình xem có chơi nổi không? Tuyệt đối đừng chuyển vấn đề sang câu hỏi ngu ngốc xem mình có yêu anh ta hay không hoặc anh ta có yêu mình hay không. Đó tuyệt đối là câu hỏi giả định không thích hợp nhất của phụ nữ. Vì tình dục có thể không liên quan tới tình yêu. Rối loạn là trái tim của chính mình, là khát vọng càng muốn phá rào, nó cách tình yêu còn xa xăm hơn cả Vạn lý trường thành.

8. Chương 8: Người Chồng Đa Tình Đã Lên Kế Hoạch Ngoại Tình Cho Vợ

Việc tất yếu trong đời người cũng phải do vô số những điều ngẫu nhiên liên kết lại mà thành. Chẳng hạn như nếu không phải sau lần cãi cọ với mẹ, tôi tức giận chạy ra tiệm uống rượu, có lẽ tôi đã không quen Sử Tiểu Sinh. Nếu không quen anh ấy, có lẽ tôi không có cuộc hôn nhân đau khổ như thế này. Nhưng trong cuộc sống làm gì có nếu như. Tất cả đều đã được định sẵn trong số mệnh. Cái gì phải xảy ra rút cục cũng xảy ra, muốn tránh cũng không tránh được. Đó có lẽ chính là số phận của tôi. Đúng thế, tôi tin vào số phận, nếu không mọi điều xảy ra trong cuộc sống thực sự không tài nào giải thích nổi.

Nói về hôn nhân của tôi, mọi điều phải bắt đầu nói từ chuyện gia đình tôi. Tôi sinh ra trong một gia đình công nhân bình thường. Bố mẹ không có văn hóa mấy. Sở thích duy nhất của bố tôi là uống rượu. Uống rượu có thể cũng không bị coi là nhược điểm gì nghiêm trọng. Vấn đề là khả năng khống chế của ông ấy quá kém cỏi, cứ mỗi lần uống rượu say lại đánh mẹ tôi. Từ nhỏ, tôi đã lớn lên trong một gia đình đầy bạo lực gia đình như vậy. Mãi sau khi tôi lấy Sử Tiểu Sinh mới rời khỏi được gia đình không có ánh sáng mặt trời đó. Có thể do tôi là con gái, mẹ không mấy yêu quý tôi. Sau khi trượt đại học, tôi chưa tìm được việc làm, đành ngồi nhà ăn bám, trở thành cái gai trong mắt mẹ. Hôm đó tôi cãi nhau với mẹ vì một chuyện rất nhỏ: khi làm cá, tôi quên không đổ rượu vào. Kết quả sau khi bưng đĩa cá lên bàn, mẹ vừa ăn một miếng đã cau mày. Tôi vừa nói “lần sau con sẽ chú ý”, không ngờ mẹ tôi đã đập đĩa xuống bàn, lớn tiếng giáo dục tôi, “Đầu mày suốt ngày nghĩ cái gì thế không biết? Tao đã nói với mày bao nhiêu lần rồi? Làm cá nhất định không được quên cho rượu. Cá tanh như vậy, mèo cũng không ăn nữa nữa là. Mày nhìn lại mày xem, thi trượt đại học, cơm cũng nấu không xong, lẽ nào muốn dựa vào tao nuôi báo cô mày suốt đời sao? Thật không hiểu sao đời này tôi lại tạo ra nghiệp chướng này cơ chứ? Sinh ra một đứa con gái vô tích sự như mày...”

Thường ngày, mẹ vẫn quát tháo tôi như vậy vì những việc lặt vặt trong nhà nhưng lần nào tôi cũng nhin. Hôm nay không biết thế nào mà tôi cãi lại. Chưa đợi mẹ nói xong, tôi đã lẩm bẩm, “Ai bắt mẹ phải nuôi cả đời? Ngày mai con sẽ đi tìm việc, tự kiếm tiền, đỡ phải suốt ngày chịu đựng tính khí của mẹ. Chỉ có mỗi quên không cho rượu thôi mà, cần gì phải nói khó nghe như vậy? Nếu mẹ chê cá con làm không ngon, sao mẹ không tự làm đi?”

Mẹ tôi không ngờ tôi dám cãi lại, tức đến nổi toàn thân run bần bật, không nói nên lời. Nhân lúc mẹ chưa phản ứng lại, tôi đã mở cửa chạy đi. Lúc cánh cửa đóng lại, tôi nghe thấy tiếng mẹ òa khóc, tiếp đó là tiếng đập vỡ bát đĩa. Tôi đứng trong cầu thang tối om lạnh lùng cười, thấy may mắn đã thoát nạn, rồi bỏ ra phố, vui vẻ huýt sáo. Một cảm giác vui sướng chưa từng có trào dâng. Suốt mười chín năm qua, tôi luôn sống trong một gia đình ngột ngạt như vậy. Giờ tôi đã lớn rồi, đã khiến mẹ mình nhận ra rằng đừng mơ tưởng chỉ trông cậy vào tôi nữa. Đúng vậy, tôi đã học được cách phản kháng. Nơi nào có áp bức, nơi đó có phản kháng. Đó là điều Mao chủ tịch đã nói. Câu nói này quá đúng. Phản kháng! Phản kháng! Phản kháng! Trái tim tôi giận dữ đập lại hai từ này. Tôi lang thang trên phố không mục đích.

Không biết đã đi được bao lâu, tôi thấy từng cột đèn trên phố lần lượt sáng. Tôi mới nhận thấy bụng mình đói meo. Đó là sự “phản kháng” của cái bụng. Tôi không dám áp bức nó, thế nên đành phải phục tùng sự hiệu triệu của bản năng, tiến tới một tiệm ăn mới mở bên đường. Tôi tìm một chỗ sát cửa sổ, gọi hai món ăn, rồi gọi thêm một chai rượu. Nguyên vọng muốn uống rượu đột nhiên nảy sinh. Trước đây khi ở nhà mỗi lần nhìn thấy bố tôi sặc sụa mùi rượu, tôi lại thường nảy sinh ra ý định như vậy. Nhân lúc bố tôi không chú ý, tôi đã uống trộm một ngụm, chỉ cảm thấy một từ: Cay! Tôi không hiểu tại sao bố mình lại thích uống thứ nước như nước ớt cay đến thế. Uống xong rồi lại còn đánh vợ. Hậu quả trực tiếp chính là vợ ông ta – tức mẹ tôi – lại trút hết tức giận lên người tôi. Tôi thấy rất oan uổng. Đã nhiều lần, tôi rất muốn đập vỡ chai rượu của bố tôi. Tôi hận nó, hận ông bố suốt ngày chỉ biết uống rượu, càng hận mẹ tôi không coi tôi ra gì. Nhưng bây giờ, tôi lại nảy sinh hứng thú với nó. Thật không tin nổi.

Người phục vụ bưng thức ăn và rượu ra bàn. Tôi mở rượu, một mùi thơm xộc lên. Tôi cầm cốc trên bàn, rót vào nửa cốc, cẩn thận nâng lên môi nhấp một ngụm. Sau cái cay ban đầu, tôi bất ngờ nhận thấy có vị ngọt. Thì ra ngoài vị cay ra, rượu còn có vị ngọt. Đây là điều mà tôi không ngờ. Tôi lại nhấp ngụm nữa, lần này uống vội hơn khiến nước mắt tôi ứa ra. Mặc nước mắt chảy, tôi cứ uống hết nửa chai rượu, chậm chạp tận hưởng cảm giác say lơ mơ. Tính tiền xong, tôi lảo đảo đi ra khỏi tiệm, cứ thuận theo con đường ban nãy vừa tới. Đi chừng nửa tiếng, tôi chợt nhận ra mình đã nhầm phương hướng. Nơi này tôi đã sinh sống tới mười chín năm, quen thuộc tới mức dấu nhắm mắt cũng có thể về được nhà. Thế mà hôm nay lại đi sai đường khiến tôi thấy rất buồn cười, cũng rất kích thích. Tôi cứ bướng bỉnh đi theo cảm giác, đi tới đâu hay tới đó. Tôi cũng không thích quay về cái gia đình khiến tôi bị đè nén trĩu nặng này.

Cứ như vậy lại đi thêm được nửa tiếng nữa, tôi đã ra tới ngoại ô. Tuy cảm giác vẫn đang ở thành phố, dưới ánh đèn mờ tôi ngửi thấy mùi thơm thôn dã khiến tôi rất hưng phấn. Tôi vui sướng tới mức bắt đầu chạy. Khi chạy ra tới đường quốc lộ, tôi thấy thấm mệt, liền dừng lại đi bộ dần. Lúc này tôi phát hiện thấy một tiệm sửa xe bên đường có mấy chàng trai đang đứng trước cửa, chỉ trỏ về phía tôi. Tôi nghe thấy một chàng trai gọi to, “Mau ra xem, mau ra xem, có cô em học sinh đẹp không kìa, ngực to thế!” Phía sau anh ta có

một chàng trai khác nom khá điển trai lại nói, “Người bé thế kia mà ngực to như vậy, chắc chắn là đồ giả. Bây giờ phụ nữ thành phố có ai mà không làm ngực giả cơ chứ?”

Cái đám chết tiệt đó lại dám to gan bình luận ngực tôi. Nếu như thường ngày, hẳn tôi đã sợ mà co giò bỏ chạy. Nhưng tối nay không biết do đâu, tôi lại nảy sinh cảm giác bất phục. Tôi đi tới trước mặt họ, nói với chàng trai nọ, “Có ngực em gái anh mới là giả ấy, có cần tôi cởi áo cho anh nhìn xem rốt cuộc là giả hay không?” Đám thanh niên đó bị tôi nói dờ cả người. Họ đưa mắt nhìn nhau, không ai dám nói lại. Nhìn dáng vẻ ngại ngùng của họ, tôi rất vui, cười đắc thắng rồi lảo đảo bỏ đi. Vừa đi được vài bước, tôi đã nghe thấy bước chân đuổi theo. Quay đầu lại nhìn, thì ra là anh đẹp trai đang đuổi phía sau. Tôi vội dừng lại hỏi, “Đi theo tôi có việc gì? Định lợi dụng tôi hay sao?” Anh ta cười ranh mãnh nói, “Tôi thấy cô uống say như vậy rồi, sợ cô đi đường không an toàn nên muốn đưa cô về nhà thôi.” Tôi đáp, “Vậy hay quá, tôi đang bực vì tìm không ra đường về đây.”

Đàn ông không xấu, đàn bà sẽ không yêu. Câu nói này cũng có lí thật. Có lúc bạn nhìn thấy đám phụ nữ đâm vào vai chồng hoặc nhân tình, miệng tuôn ra những lời chửi mắng nào anh ta tồi tệ ra sao nhưng gương mặt lại cười như hoa. Đó chính là tâm lí của phụ nữ. Nếu đàn ông không đoán ra được, đừng mơ chiếm được trái tim đàn bà. Xem ra đàn ông có thể khiến phụ nữ có hứng thú có thể là loại đàn ông thông thạo chuyện tình ái, có ma lực luôn tạo ra những thứ mới mẻ. Chẳng hạn như nhân vật Bạch Thụy Đức trong phim Loạn thế giai nhân, mọi cử chỉ lời nói “tồi tệ” của anh ta đều khiến phụ nữ trên thế giới phải ngẩn ngơ xiêu vẹo.

Sử Tiểu Sinh chính nhờ vào tật xấu của mình như vậy, đã chinh phục được tôi ngay từ lần gặp đầu tiên. Đó chính là anh chàng điển trai muốn đưa tôi về nhà. Anh ta là ông chủ tiệm sửa xe đó. Tối đó, anh ta không hề đưa tôi về nhà mà dẫn tôi vào thẳng một nhà nghỉ. Lúc đó tôi uống say thật, lơ mơ đi theo anh ta. Vừa vào buồng, anh ta đã đóng chặt cửa, ôm chầm lấy tôi hôn. Tôi không chút phản kháng, cứ ngã dúi trong lòng anh ta, mặc cho anh ta hôn điên cuồng. Sau đó tôi cảm nhận được anh ta đang cởi từng món đồ trên người tôi. Lúc này tôi đã hơi tỉnh, muốn đẩy anh ta ra nhưng toàn thân mềm nhũn, không thể đẩy ra nổi, đành để mặc cho anh ta dày vò. Khi anh ta đi vào cơ thể tôi, tôi thấy hơi đau nhưng sung sướng tức thì, khiến tôi nhanh chóng quên đi cơn đau. Tôi bắt đầu ôm chặt lấy anh ta, chủ động phối hợp.

Tôi đã kết thúc cuộc đời thiếu nữ của mình một cách mơ hồ như vậy. Vài năm sau, khi đã thành vợ chồng, trong một lần cãi nhau, anh ta còn gọi tôi là điểm với lí do rằng: lần đầu làm tình đã chủ động như vậy, không phải là điểm sao? Anh ta nói không sai, quả thật tôi thấy mình cũng tồi tệ thật. Dù sao hai bên cũng chưa hiểu nhau chút nào, tôi lại chủ động dâng hiến mình, chẳng trách sau này anh ta không còn trân trọng tôi nữa. Hôm đó sau khi tỉnh lại, tôi mới nhận thức được rốt cuộc mình đã làm gì. Tôi đau lòng nằm khóc, vừa khóc vừa đánh anh ta, chửi mắng anh ta là đồ lưu manh, đã hại cả đời tôi. Anh ta vừa dỗ dành, vừa thề thốt, đợi khi tôi đủ tuổi kết hôn mà luật pháp cho phép, anh ta sẽ lấy tôi. Anh ta còn quỳ xuống trước mặt tôi thề bồi sẽ yêu tôi suốt đời, mãi mãi không phản bội tôi.

Trong lời thề non hẹn biển của anh ta, trái tim tôi cũng tỉnh lặng dần. Thật kì lạ, người đàn ông mà tôi mới quen được vài tiếng đồng hồ mà tôi đã coi anh ta là bạn trai, thậm chí là chồng tương lai. Tôi hạnh phúc nằm trong lòng anh ta, vuốt ve lồng ngực gợi cảm của anh ta, bàn về tương lai tươi đẹp. Chúng tôi nán lại trên giường khoảng một tiếng, sau đó anh ta đề nghị đưa tôi xuống sàn nhảy dưới nhà nghỉ. Tôi vui vẻ nhận lời. Theo chân anh ta vào sàn nhảy, trong tiếng nhạc kích động, chúng tôi ôm chặt nhau. Trong ánh đèn mờ, anh ta lại bắt đầu hôn tôi, tôi cũng nồng nhiệt hôn lại. Càng về sau, đèn trong sàn nhảy càng tối dần, chúng tôi ngồi trong góc tình nhân cuối cùng và lại điên cuồng lại tình. Lần này, tôi cảm nhận được niềm sung sướng không tài nào diễn tả nổi, liền không nhịn nổi hét to. Cũng may tiếng nhạc trong sàn nhảy rất lớn, chặn được tiếng kêu của tôi. Từ đó chúng tôi không tài nào lụi lại được, làm tình đã trở nên cơm bữa. Chúng tôi không ngừng lại mấy mưa, kết quả điên cuồng là tôi mang thai. Do chưa đến tuổi kết hôn theo luật pháp quy định, tôi đành phải bỏ đứa con đầu tiên.

Cuối cùng bố mẹ tôi cũng biết chuyện. Mẹ tôi phản đối kịch liệt tôi và Sử Tiểu Sinh yêu nhau. Lí do của bà rất đơn giản: Sử Tiểu Sinh là dân ngoại ô, còn tôi dù sao đi nữa vẫn là người thành phố. Nếu theo anh ta, tôi sẽ khổ suốt đời. Nhưng tôi bất chấp mẹ phản đối, vẫn tiếp tục qua lại với Tiểu Sinh. Hai năm sau, tôi lấy anh ta. Sau khi lấy nhau, tôi từng ấu trĩ nghĩ rằng tình yêu sẽ mãi không vơi, nhưng thực tế vô tình lại nói cho tôi biết rằng không hề có chuyện đó. Nghe nói, thời kì bảo hành của tình yêu chỉ có mười tám tháng. Sau mười tám tháng đó, “chất keo dính” giữa hai vợ chồng sẽ dần dần rơi rụng. Nhà văn Đài Loan

Bạch Dương đã nói: “Tình yêu không phát triển theo logic, thế nên khi cần thiết phải chú ý tới sự biến đổi của nó. Tình yêu càng không thể mãi bền vững nên nhất thiết không ngừng đeo đuổi.” Lỗ Tấn cũng nói: “Khi cần, tình yêu phải làm mới, sinh trưởng, sáng tạo.” Quả đúng vậy, tình yêu cũng như miếng mồi nhử, phải tươi nước, bón phân mới có thể tươi tắn đẹp đẽ, nếu không sẽ khô quắt mà chết.

Cuộc hôn nhân của tôi và Sử Tiểu Sinh đã trải qua quá trình nở hoa rực rỡ tới khô quắt queo. Lúc vừa lấy nhau, tôi thấy rất hạnh phúc. Lúc đó tôi đã đi làm, cơ quan làm việc cũng không tồi. Kinh doanh tại tiệm sửa xe của Tiểu Sinh cũng ngày một đông khách. Tôi bắt đầu chú ý chăm sóc mình, ăn bận như một nữ trí thức xinh đẹp đúng tiêu chuẩn. Tiểu Sinh sau khi cưới cũng lộ rõ phong cách của một người đàn ông trưởng thành, cảm giác còn đẹp trai hơn trước. Tôi nghĩ hồi đầu tôi cứ đấu tranh với bố mẹ để lấy anh bằng được chính vì bị chất đàn ông của anh quyến rũ. Anh ta cương cường nhưng không mất đi vẻ nồng ấm, tuy hơi hợm nhưng không mất vẻ đẹp trai, đặc biệt cuộc sống tình dục của chúng tôi rất tuyệt vời, rất hòa hợp. Tôi thấy mình hạnh phúc vì không gả nhầm người. Bố mẹ chê anh ta nhà quê nhưng nhà quê đã sao nào? Người nhà quê cũng có thể kiếm được tiền nuôi gia đình. Hơn nữa người thành phố có mấy ai đẹp trai như anh ấy, có mấy người có thể mang lại cho tôi hạnh phúc về tình dục?

Nhưng chỉ một tháng sau, tôi phát hiện thấy cái gọi là thiên đường hôn nhân thực ra không tồn tại. Dù đã từng có cũng chẳng qua là một ảo mộng của mình và ảo mộng đó luôn ngắn ngủi như điện giật, vừa lóe lên đã hết. Điều khiến tôi thấy đau khổ nhất là giữa chúng tôi không có ngôn ngữ chung. Tôi thích xem phim kinh điển nhưng anh ta phần lớn chỉ xem phim hành động đấm đá, thậm chí còn thích mua phim sex về nhà xem. Có lúc tôi đưa anh ta tới tiệm ăn đồ Tây, anh ta than vãn việc dùng dao nĩa phức tạp, thậm chí khi ăn beefsteak còn trực tiếp cầm dĩa ăn, khiến tôi thấy mất mặt trước bao nhiêu người. Tuy tôi không xuất thân từ dòng dõi quý tộc gì nhưng trong thâm sâu con người tôi vẫn là người phụ nữ thích thanh cao. Những biểu hiện thô lỗ của anh ta chỉ khiến tôi thấy không tài nào chấp nhận nổi. Như vậy chưa là gì, dần dần tôi lại phát hiện thấy rất nhiều bí mật của anh ta. Cưới nhau không lâu, tôi mới biết anh ta chưa từng học hành, chỉ mới học hết tiểu học. Còn tôi dù sao cũng tốt nghiệp cấp ba. Tuy ngoại hình anh ta đẹp mã nhưng bên trong lại là kẻ rất cục cằn. Anh ta luôn thích nói với người khác là anh ta đối với vợ quá tốt, chưa bao giờ nổi đánh một cái, có tức lắm cũng chỉ mắng chửi vài câu. Bạn nói xem anh ta nói năng như vậy có còn là người nữa không? Đương nhiên anh ta còn giữ thể diện cho tôi, không nói với người khác rằng anh ta thích chửi tôi là điểm.

Trong cuộc sống ân ái vợ chồng, ngoài tháng trăng mật ngắn ngủi, tôi không còn được nếm niềm hoan lạc mà người phụ nữ cần có. Người ta thường nói đạt được rồi sẽ không còn trân trọng nữa. Một khi đàn ông đã chiếm đoạt được đàn bà, họ sẽ không coi người đàn bà đó ra gì, như thể mèo đã bắt được chuột vậy. Chuột càng muốn trốn, mèo càng đuổi theo kì được. Đợi đến khi mèo gầy hết sức túm được chuột và cắn chết rồi, mèo lại đâm lưỡi không muốn ăn nữa. Sử Tiểu Sinh cũng như vậy, sau khi có được tôi rồi, anh ta lưỡi đến nổi không thèm nhìn tôi. Cuộc sống ân ái như thể “leo lên cầu”, chỉ cần anh ta muốn làm là làm ngay, xong việc thì lập tức lăn ra ngủ.

9. Chương 9

Năm thứ hai sau khi cưới nhau, chúng tôi đã có con. Lúc này, số lần Sử Tiểu Sinh về nhà ngày càng ít dần, tôi cũng coi đó là chuyện ghê gớm. Làm việc gì cũng phải trả giá, tiệm sửa xe của anh ta ngày càng đông khách, anh ta không chịu ở đó làm sao được? Nhưng khi tôi vẫn đang tận tâm, âm thầm thu vén gia đình, những lời ong tiếng ve về chồng tôi đã bay tới tai. Thoạt đầu tôi không tin, nhưng thời gian lâu dần, tôi lại thấy không phải không có cơ sở. Đúng từ góc độ sinh lí, tôi dám nói rằng chồng tôi chắc chắn đã thay đổi tình cảm, chỉ ít anh ta cũng có một tình nhân cố định bên ngoài. Nếu không anh ta đã không có thái độ lạnh nhạt với tôi suốt một thời gian dài đến vậy, chỉ thỉnh thoảng làm tình một lần như để chăm sóc tới tâm trạng của tôi. Tôi có thể cảm nhận được điều đó. Thế nên nhờ vào trực giác, tôi đoán anh ta đã ngoại tình, chẳng qua anh ta chỉ giả bộ bận rộn mà thôi. Tất nhiên tôi cũng không có cách nào bắt quả tang. Hơn nữa, khi đàn ông đã muốn ngoại tình, vợ có muốn bắt quả tang cũng không được, mà dấu bắt được thì sao đây? Chẳng phải sẽ nghe anh ta giả nhân giả nghĩa diễn tuồng một phen, nói vài câu đau khổ hối cải, rồi tất cả cũng qua sao? Có mấy người vợ thực sự khi phát hiện ra chồng ngoại tình là lập tức đề nghị li hôn đâu? Tôi thấy việc này chủ yếu dựa vào lương tâm của ông chồng. Kẻ thù lớn nhất của đàn ông trong

chuyện này không phải là các bà vợ, mà chính là đạo đức trong linh hồn các ông chồng. Chúng mới chính là thần bảo hộ quan trọng nhất giúp bà vợ có cảm giác an toàn. Những thứ khác đều vô ích.

Một tối, Sử Tiểu Sinh đang tắm, điện thoại của anh ta đột nhiên réo vang. Tôi cầm lên nhìn số điện thoại nhưng không nghe máy. Tôi rất muốn biết ai gọi anh ta khi tôi muộn như vậy rồi. Tôi liền rón rén đóng cửa lại, mang điện thoại vào phòng ngủ, gọi lại. Đầu dây bên kia có giọng phụ nữ: “Sử Tiểu Sinh phải không? Em là...” Lúc đó đầu óc tôi trống rỗng, không nói gì liền dập máy. Sau khi Tiểu Sinh tắm xong đi ra, tôi nói ban này có người gọi tới. Anh ta nhìn số điện thoại, dừng dừng nói: “Là khách hàng gọi tới.” “Anh không cần gọi lại sao?” Hỏi xong, tôi nhìn anh ta chằm chằm. Sử Tiểu Sinh xoay lưng lại, thở dài đáp: “Mặc kệ những người đó.” Tôi thấy anh ta như đang giấu giếm điều gì. Lại một lần khác, tôi đang ở trong toilet, nghe thấy anh ta nghe điện thoại. Từ cách nói năng của anh ta, tôi có thể khẳng định cú điện thoại đó lại liên quan đến gái. Quả nhiên anh ta nói có việc bận rồi vội vã ra ngoài. Lúc đó, tôi chỉ nghĩ bám theo anh ta để biết rõ ngọn ngành.

Anh ta đứng ngó nghiêng trước cửa một tiệm cà phê rồi chui tọt vào trong như ăn trộm. Trong tiệm ánh sáng rất mờ, rất dễ nảy sinh tình ái, chồng tôi ngồi trước mặt một cô gái. Mọi hành vi của hai người thấy rõ mồn một. Đó là một cô gái rất đẹp. Tôi không thể chịu nổi nữa, liền bỏ về nhà, nằm trên giường đau đớn khóc. Khi Sử Tiểu Sinh về đến nhà, thấy tôi như vậy lại dịu dàng hỏi tại sao. Tôi bực bội đẩy anh ta ra, nói thẳng luôn: “Đừng đụng vào tôi. Anh và cô ta quen nhau bao lâu rồi? Đã đến mức độ nào rồi?” Anh ta rất kinh ngạc, định nói lấp liếm: “Em nói gì thế, thật vớ vẩn.” Nhưng mắt anh ta vẫn không dám nhìn tôi. Lòng tôi đã nguội lạnh. Tôi ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn anh ta nói: “Hy vọng anh nói thật với tôi.” Thoát một cái, Tiểu Sinh ỉu xiu, hai tay đan vào tóc, thì thầm: “Khi em có bầu, anh thường đưa em tới bệnh viện kiểm tra. Lần nào cũng là cô ấy tiếp. Thời gian lâu rồi, bọn anh quen nhau, nhưng anh chưa bao giờ nghĩ chuyện li hôn. Điều này anh đã nói với cô ta. Xin em tin anh.”

Tôi có thể tin anh ta được chăng? Nếu chồng mình lại bị người khác dùng mắt, cảm giác đó phải chịu đựng ra sao? Suốt đêm đó tôi khóc mãi tới mất ngủ. Mùa hè ập tới, mẹ tôi đón cháu về chơi. Căn nhà rộng rãi chỉ có hai vợ chồng. Hôm đó rất oi bức, anh ta về rất muộn, vừa vào cửa thấy tôi đang nằm trên giường, liền chủ động ôm lấy tôi ôm ấp, hôn nồng nhiệt. Tôi ngửi thấy mùi nước hoa nhàn nhạt trên người anh ta. Đó là loại nước hoa tôi chưa từng dùng. Đầu tôi lại vụt hiện ra gương mặt cô gái nọ. Tôi không nhịn nổi sự ghê tởm, đột nhiên mất bình tĩnh, quát to: “Anh lại chơi gái ở ngoài rồi phải không?” Nói xong thuận tay, tôi tát cho anh ta một cái. Sử Tiểu Sinh sững lại, bưng mặt nhìn tôi. Tôi thấy mặt anh ta biến sắc, nom như một quả bóng xì hơi, rất thảm. Anh ta không trả lời, ôm gối chần bở vào phòng trong. Từ đó quan hệ giữa hai vợ chồng trở nên căng cứng, rất ít nói chuyện với nhau. Tôi nghĩ: anh ta đã làm vậy, còn lừa dối tôi. Tôi chỉ giả ngu thôi, không muốn chọc tan lớp giấy hôn nhân mà thôi. Những ngày tháng sau đó, chúng tôi như những cỗ máy làm những việc cần phải làm. Anh ta càng giống một đứa trẻ làm điều sai trái, suốt ngày ngó sắc mặt của tôi để lựa theo. Thậm chí chúng tôi cũng không còn ân ái nữa.

Mặt mũi Tiểu Sinh ngày càng tiêu tụy, lòng tôi cũng rất phiền muộn. Dù sao anh ta cũng là chồng tôi. Lúc đó khi một mình tĩnh tâm lại, tôi nghĩ dù sao cũng nên hướng tới tương lai cùng chung sống tươi đẹp hơn. Con người cũng không phải bậc thánh nhân, chẳng lẽ không thể bỏ qua? Mỗi người đều có lúc sai lầm. Tôi quyết định sẽ cho Sử Tiểu Sinh một cơ hội. Tối Trung thu năm đó, con trai tôi lại được bà đón đi. Tối đó, tôi làm món ăn mà anh ta thích nhất. Hai chúng tôi cùng uống rượu vang đỏ, vừa ăn vừa trò chuyện. Có lẽ do tác dụng của rượu, Tiểu Sinh đột nhiên bế thốc tôi vào phòng ngủ, cởi phăng quần áo tôi. Đó là lần đầu tiên chúng tôi hòa giải lại kể từ sau khi tôi tát anh ta. Song cảnh đẹp thường không lâu. Chỉ một tháng sau, thói trăng hoa của chồng tôi lại bùng lên. Có người mách với tôi rằng anh ta đã lăng nhăng với cô Tiểu Mai bán hàng tạp hóa gần tiệm sửa xe. Tôi từng nhìn thấy cô ta, ngoại hình bình thường, cũng là một cô gái từ nông thôn khác tới làm thuê. Nói là bán hàng tạp hóa, thực chất là gái mại dâm. Nghề chính của cô ta là phục vụ đám lái xe qua đường dừng lại tiệm ăn uống. Cô ta thuộc dạng gái điểm hạng bét. Tại sao Tiểu Sinh lại có thể chung đụng với hạng đàn bà như vậy nhỉ? Không thể nào. Thoạt đầu, tôi thực sự không tin nổi, nhưng tiếng đồn đại ngày càng nhiều, trong lòng tôi lại thấp thỏm không yên.

Để chứng minh tính chân thực của tin đồn, tôi tranh thủ tới tiệm tạp hóa vào ban đêm, tóm được Sử Tiểu Sinh đang mình trần như nhộng ôm Tiểu Mai nằm ngủ. Tận mắt chứng kiến cảnh ghê tởm đó, tôi ngượng ngùng và phẫn nộ, chỉ muốn đập đầu chết trước mặt họ. Nhưng tôi thấy chết vì một gã đàn ông như vậy, thực sự không đáng. Tôi từng đọc được trên báo một câu chuyện như thế này: một người vợ vì chồng phản

bội, đã lựa chọn tự sát, muốn lấy điều đó để “báo thù” anh ta. Kết quả như thế nào? Ngày hôm sau khi phóng viên đi tìm anh chồng, không ngờ thấy anh ta đang ung dung đánh bài và từ chối trả lời phỏng vấn. Thế nên tôi không muốn như người phụ nữ bất hạnh nọ, đành nghiêng rằng vượt qua. Nhưng chỉ vừa nghĩ đến việc một người phụ nữ không bằng tôi cả về diện mạo lẫn đẳng cấp lại đánh bại mình, tôi làm sao cam tâm được? Về đến nhà, tôi uống hết một chai rượu trắng và không ngừng ngửa lên trần nhà cười trong cơn say. Tôi cười mình quá si tình, quá ngu ngốc. Đó chính là người đàn ông mà tôi từng dốc hết tâm sức sao? Anh ta lại là hạng người đó sao? Tôi thấy rất đau đớn, toàn thân như mụ mị.

Lúc này tôi mới nhận thấy sự vĩ đại trong ngôn từ tiếng Hoa. Bên trái chữ “hôn” () là chữ “phụ nữ” (), chữ “mơ màng” () bên phải có liên quan tới “bóng tối”, “nhận thức hồ đồ”... Còn bên trái chữ “nhân” tương tự cũng là chữ “phụ nữ” (), chữ “nhân” bên phải cũng liên quan tới “nguyên do”, “ý lại, thuận theo”... Khi hai chữ “hôn” () và “nhân” đứng cạnh nhau, sẽ tạo nên cái gọi là “hôn nhân”, nghĩa là người phụ nữ đã mơ màng. Tôi chính là người phụ nữ đã mơ màng, hồ đồ, thần kinh mất tỉnh táo để đi vào cuộc hôn nhân đầy bóng đen này. Tôi quá trong sáng, không có chút kinh nghiệm xã hội. Như vậy rất dễ bị những gã đàn ông tồi tệ như Sử Tiểu Sinh lừa gạt.

Tôi nói được với ai về nỗi đau của mình đây? Tôi biết chuyện anh ta ngoại tình nhưng lại không thể nói cho bất kì ai. Nếu mẹ tôi biết được, thật mất mặt quá. Lúc đầu vì tôi lấy anh ta, mẹ suýt nữa tức chết. Nếu biết hôm nay tôi bị thế này, nhất định mẹ sẽ cười tôi. Tôi từng như bao thanh niên khác, cười nhạo câu “môn đăng hộ đối” nhưng giờ đây tôi đã hiểu ra lời giáo huấn hàng nghìn năm nay có lí của nó: nếu điều kiện hai bên nam nữ khác biệt nhau quá lớn, thì dù có yêu thương, gắn bó với nhau, tình yêu đó cũng yếu ớt, dễ bị gục ngã. Trước khi lấy nhau, tôi và Tiểu Sinh đã cam kết với nhau, sau khi kết hôn, lỗi lầm gì cũng có thể tha thứ cho nhau. Duy nhất có chuyện “đàn ông ngoại tình” là không thể tha thứ được. Kết cục duy nhất chỉ là li hôn.

Trong nguyên tắc sống của hai vợ chồng tôi, tôi sẽ không thể sống cùng một người đàn ông đa tình. Bất luận ra sao, tôi cũng phải li hôn với anh ta. Từ sau khi bị tôi tận mắt chứng kiến cảnh tại tiệm tạp hóa, anh ta không còn về nhà nữa. Để mau chóng li hôn, tôi đành gọi điện thoại, kêu chồng về. Chiều hôm sau, anh ta phóng xe máy về. Tôi lạnh lùng không thêm để ý. Anh ta ngượng ngùng đi lại trước mặt tôi, hỏi tôi kêu anh ta về nhà có chuyện gì. Nếu không có chuyện gì thì anh ta đi vì ngoài tiệm hiện rất bận, không thể ở nhà được lâu. Nói xong, anh ta định bỏ đi. Tôi gọi lại, rút tờ giấy li hôn đã viết sẵn từ trong ngăn bàn ra, kêu anh ta kí. Khi nhận tờ đơn, anh ta lưỡng lự, vội vã đọc rồi cầm lấy bút. Tôi cứ ngỡ anh ta sẽ nhanh chóng kí lên tờ đơn nhưng lúc đó lại thấy Tiểu Sinh dừng lại, nhìn tôi hỏi, “Em muốn li hôn thật sao?” Tôi trừng mắt nhìn anh ta, gật đầu không chút do dự. Thấy tôi kiên quyết như vậy, anh ta lại nói, “Anh có thể nhận lời li hôn với em nhưng con trai phải thuộc về anh. Nếu em chịu để lại con trai, anh sẽ kí. Nếu không, mọi chuyện dừng nói nữa.” Anh ta không nêu ra bất cứ điều kiện gì, chỉ nêu ra điều kiện này nhưng cũng là chỗ chí mạng nhất của tôi. Những điều kiện khác, tôi đều có thể bỏ qua, như nhà cửa, tiết kiệm ngân hàng, nhưng duy nhất có điều kiện này, tôi quyết không thể buông. Chỉ mới nghĩ tới thằng con kháu khỉnh và thông minh, tôi đã ngần ngừ. Con trai là thứ mà tôi yêu nhất trên đời, là sinh mạng của tôi. Nếu mất con trai, sinh mạng tôi cũng mất. Nếu không có con trai, tôi thấy cuộc đời thật vô vị. Xem ra Sử Tiểu Sinh đã nhắm đúng nhược điểm của tôi. Để giữ lại con trai, tôi phải ở lại nhà này, và âm mưu li hôn của tôi đã bị anh ta đánh tan dễ dàng như vậy. Tuy không li hôn nhưng tình cảm vợ chồng đã tan vỡ. Thời gian đầu, chúng tôi luôn cãi vã, nhưng sau đó ngay cả hững hờ cũng không còn. Thế nên chúng tôi bắt đầu chiến tranh lạnh kéo dài.

Từ sau khi phát hiện anh ta ngoại tình, tôi không còn tha thứ nữa. Tôi đã vô cùng chán ghét anh ta. Vừa nhìn thấy anh ta, tôi đã buồn nôn. Anh ta đã ngủ với dạng đàn bà như Tiểu Mai, ai biết được anh ta có mắc bệnh truyền nhiễm gì không? Nói không chừng, anh ta đã bị Tiểu Mai truyền bệnh HIV rồi. Tôi còn muốn sống thêm vài năm, không muốn làm kẻ bị hại bất hạnh. Tôi như kẻ mắc bệnh tâm lí, quyết không cho anh ta đụng tới người, chứ chưa nói tới sinh hoạt tình dục. Thực ra, những phản ứng của tôi với anh ta căn bản không có chút tác dụng. Trái lại, anh ta càng ra sức “trêu hoa ghẹo nguyệt” bên ngoài. Sử Tiểu Sinh là dạng đàn ông đa tình “có mới nới cũ”. Cùng với việc kinh doanh của tiệm sửa xe ngày một khá hơn, sau khi tiết kiệm được một số tiền, tính háo sắc bản năng của anh ta càng được phát huy triệt để. Đàn bà dù đẹp hơn, chỉ cần anh ta chơi chán rồi cũng bị tiện tay vứt bỏ như quần áo cũ. Chả mấy chốc, cô gái làng chơi Tiểu Mai cũng bị anh ta bỏ rơi. Tiểu Sinh bắt đầu tìm kiếm những kích thích mới.

Một lần, tôi từ nhà mẹ đẻ về nhà, quên mất không mang chìa khóa, liền tiện đường ghé qua tiệm sửa xe của chồng để lấy chìa khóa. Anh ta không có ở tiệm. Nghe người làm nói anh ta đang gội đầu ở tiệm gần đó. Khi tôi đi vào tiệm gội đầu, thấy anh ta và cô gội đầu đang cười nói vui vẻ. Vừa nhìn thấy tôi, anh ta vội im bặt. Cô gái trang điểm kĩ càng đó nhìn tôi đầy kinh ngạc. Từ những ánh mắt đó, tôi phát hiện thấy quan hệ giữa chồng mình và các cô gội đầu thật không bình thường. Một hôm ăn tối xong, tôi phát hiện thấy Tiểu Sinh mặt mũi ủ ê, dáng thiếu náo. Trực giác mách bảo tôi rằng anh ta đã có chuyện. Hỏi ra quả nhiên anh ta và một cô gái điểm quan hệ với nhau nhưng anh ta bị lừa. Người nhà cô ta đòi bồi thường năm vạn đồng. Tôi đó, tôi lật đi lật lại trên giường. Sử Tiểu Sinh chìa tay ra định kéo tôi vào lòng. Trước đây mỗi lần buồn bã hoặc tức giận, chỉ cần nằm trong lòng anh ấy, tôi có thể bình tĩnh lại. Nhưng lần này tôi nghĩ thấy rõ ràng mùi đàn bà đàn điểm của người anh ta. Khi môi anh ta kề bên môi tôi, tôi như cảm thấy người sắp hôn tôi là cô ta. Đột nhiên tôi thấy ghê tởm, dùng hết sức đẩy anh ta.

Tôi lặng lẽ khóc suốt đêm. Tôi hận Sử Tiểu Sinh, nhưng vừa nghĩ đến gia đình này, trái tim tôi lại mềm nhũn. Ngày hôm sau, tôi lấy được điện thoại cô gái đó từ anh đưa. Đó là một cô gái cao lớn vạm vỡ. Vừa gặp tôi, cô ta đã nói láo: “Cô là vợ của Sử Tiểu Sinh phải không? Anh ta cưỡng hiếp tôi. Bây giờ chồng tôi đã biết chuyện rồi, muốn tìm người đánh gãy chân anh ấy. Tôi cũng muốn đi kiện anh ta ra tòa. Nếu cô muốn cứu anh ta, đưa năm vạn đồng là xong. Cô cứ xem thế nào mà liệu.” Tôi lạnh lùng nói: “Tôi hiểu rõ chồng tôi. Anh ta phong lưu đa tình nhưng một là không cưỡng hiếp ai, hai là không lừa gạt ai. Cái này cô phải rất rõ. Nếu cô muốn kiện, muốn uy hiếp chúng tôi, xin lỗi, bây giờ tôi sẽ đi kiện cô vì tội lừa gạt.” Cô gái đó hơi sững lại, rồi ra sức hét: “Được, vậy tôi đến phá nhà cô, phá trường học con trai cô, phá tiệm sửa xe. Mẹ kiếp, tôi sợ gì.”

Cuối cùng tôi phải đưa cho cô ta một vạn đồng. Đó là số tiền tôi nhịn ăn nhịn mặc suốt mấy năm định mua cho con trai cây đàn dương cầm. Khi đưa số tiền đó cho cô ta, trái tim tôi như bị móc rỗng, rất đau đớn. Khi về tới nhà, tôi như kiệt sức. Tôi thấy mình sống quá mệt mỏi. Những người phụ nữ khác có như tôi không? Tôi còn có hy vọng gì nữa? Tôi nghĩ tới cái chết. Sau khi uống xong mười mấy viên thuốc ngủ, tôi bình tĩnh nằm lên giường. Cũng may chồng tôi về nhà rất sớm, vội đã đưa tôi tới bệnh viện. Khi tôi tỉnh dậy, anh ta quỳ trước giường, khóc lóc thảm thiết, nói rằng không muốn làm hại tới tôi. Anh ta yêu gia đình, chỉ có điều không giữ được mình... Tôi khẽ vuốt tóc anh, không khỏi thừa nhận mình vẫn còn yêu người đàn ông này. Chỉ không biết tình yêu đó còn có thể chống đỡ nổi bao trận công kích như vậy.

Cuộc hôn nhân của chúng tôi đã chết dù vẫn còn trên danh nghĩa. Anh ta dù sao vẫn là chồng tôi. Không thể nói rằng tôi không có chút tình cảm với anh ta. Hơn nữa, tôi còn hy vọng anh ấy kiếm tiền nuôi gia đình vì tôi bắt đầu lo lắng anh ta làm bậy bên ngoài lâu ngày, không chừng ngày nào đó sẽ sinh chuyện. Vì những nơi anh ta đến đều rất bậy bạ, luôn có chuyện tranh giành khách. Tôi bắt đầu lo lắng tới sự an toàn của chồng. Mỗi khi tới muộn anh ta chưa về tới nhà, tôi đều không ngủ được. Trong khi anh ta về tới giường là lăn ra ngủ vùi, muốn nghe anh ấy nói thêm vài câu cũng không được, chứ đừng nói tới chuyện nói năng dịu dàng chăm sóc. Tuy chúng tôi vẫn nằm chung giường nhưng không ai chủ động đụng ai. Có lúc vô tình chạm phải tay anh ta thì tôi rút vội như bị điện giật. Nhớ tới đôi tay anh ta đã vuốt ve không biết bao nhiêu cơ thể phụ nữ, tôi lại cảm thấy ghê tởm như nuốt phải con dấm.

10. Chương 10

Hôn nhân giữa tôi và Sử Tiểu Sinh cứ tiếp tục một cách ngắc ngoải như vậy. Trong nỗi cô đơn và buồn tẻ, tôi đắm mê mẩn dạng phim truyền hình tình ái và sách vở tâm lý. Những cảnh các nhân vật nam và nữ âu yếm nhau hoặc những đoạn miêu tả sex trong sách khiến tim tôi phải đập thành thịch, mặt đỏ bừng và mở mang rất nhiều dù đã có chồng. Có lẽ do tức cảnh sinh tình, những thứ này khiến tôi nhớ lại những lần hoan lạc khắc cốt ghi tâm mà tôi từng có. Tôi như thấy trái tim thanh xuân xao động không ngừng và niềm khát khao dục vọng không được thỏa mãn như một quả bóng vật vờ trên mặt nước. Bạn càng muốn đè nó xuống, nó lại càng ra sức nổi lên. Nỗi cô đơn không sao xóa bỏ nổi lại bị thiêu cháy cùng khát khao dục vọng dần dần biến tôi thành một người phụ nữ già cỗi với trái tim đã chết. Đương nhiên thứ đầu tiên bỏ đi là trái tim đau khổ cô độc không gì cứu giúp. Trái tim già nua hơn cả thể xác. Điều này đối với một phụ nữ đương tuổi xuân như tôi là một việc đáng sợ và đau buồn. Nhưng thấm sâu trong tôi chỉ biết đành nhắm mắt chờ đợi. Tôi không tài nào giải thoát mình được. Người duy nhất có thể cứu tôi chỉ là chồng tôi, nhưng gã đàn ông ác độc đó lại đang nằm trên giường một con đàn bà đàn điểm khác.

Tôi sợ hãi nhất các buổi tối, đặc biệt khiếp sợ những đêm có sấm chớp mưa gió. Vào mùa này, mưa và sấm ở Quảng Châu đặc biệt rất nhiều. Một hôm, trời vừa sụp tối đã đổ mưa lớn. Khi mưa đập rào rào lên cánh cửa sổ kèm theo tiếng chớp và sấm, tôi sợ hãi co rúm chui vào chăn. Lúc này, tôi khát khao có một người đàn ông cường tráng ở bên cạnh xiết bao, để lồng ngực rắn chắc của anh ta an ủi, bao bọc tôi. Một tiếng sấm lại rền vang, vọng khắp căn nhà trống trải. Cảm giác khiếp sợ đến tột cùng phủ chụp lấy tôi. Tôi vùng mạnh ra khỏi chăn, chân trần chạy đi bật sáng tất cả đèn đóm trong nhà. Lại bật cả ti vi, đài, loa máy tính cùng một lúc, vặn volume to nhất, khiến cả căn nhà trở nên ồn ào. Trong thứ tiếng hỗn tạp huyền ảo đó, tôi ra sức gào lên như muốn dùng hết sức mình để bẹp nỗi bi thương và cô độc.

Các nhà xã hội học đã nói, giữa vợ chồng nếu không mắc bệnh sinh lí hoặc sự cố gì, nếu hơn một tháng không có sinh hoạt tình dục thì cuộc hôn nhân sẽ trở thành hôn nhân không tình dục. Theo số liệu cho biết, 1/3 hôn nhân ở Trung Quốc thuộc diện hôn nhân không tình dục. Tình dục lẽ ra phải là phần tươi tắn nhất, quan trọng nhất trong cuộc sống hôn nhân, nhưng bởi nhiều nguyên nhân, hôn nhân không tình dục vẫn tồn tại rất nhiều trong cuộc sống chúng ta. Đó là một thực tế không thể chối bỏ. Nếu coi hôn nhân như một món ăn thì cuộc sống tình dục chính là chút muối đậm đà. Nếu đồ ăn không có muối có thể ăn hai, ba suất nhưng nếu bắt người ta ăn suốt đời, chắc chắn không thể chịu đựng nổi. Cũng có thể coi cuộc sống tình ái như phần kem trên chiếc bánh ga tô. Nếu không có chỗ kem đó, miếng bánh vừa không có giá trị thưởng thức, vừa nhạt nhẽo, chẳng khác nào một miếng bánh nướng phé phẩm.

Hôn nhân không tình dục như một giới hạn về nhân tính, là nhà ngục đau khổ nhất trong nhân gian. Cuộc sống tình dục không chỉ là một món gia vị cho cuộc sống hôn nhân, mà còn là bộ phận quan trọng hợp thành nên cuộc sống hôn nhân, là cơ sở tất yếu trong quan hệ hôn nhân, là thuốc bôi trơn mới mẻ cho cuộc sống vợ chồng. Trái lại, hôn nhân không tình dục chính là chiếc giường nứt vỡ, là khúc gỗ khô héo, là tấm biển nặng trĩu trong hôn nhân. Dù bạn muốn duy trì, cũng không có nhiều ý nghĩa. Tuy duy trì một cuộc hôn nhân không tình dục là vô nghĩa nhưng tồn tại chính là hợp lí. Sự tồn tại của hôn nhân không tình dục tự nhiên có tính hợp lí về sự tồn tại của nó. Không có tình dục nhưng còn tình cảm, không còn tình cảm nhưng vẫn còn nghĩa, không còn nghĩa nhưng vẫn còn tài sản, thậm chí không có tài sản thì vẫn còn sĩ diện. Những thứ này gần như có thể trở thành những lí do khiến hôn nhân tuy không còn tình dục nhưng không thể giải tán được.

Chính vì vậy cuộc hôn nhân không tình dục của tôi tới nay vẫn chưa chấm dứt. Nguyên nhân có rất nhiều, có thể vì sĩ diện, vì tài sản, nhưng điểm mà tôi có thể xác định, cũng là điểm quan trọng nhất, đó chính là vì con. Bất kể tại sao, tôi vẫn chưa li hôn, đó là sự thật. Giờ đây tôi và Tiểu Sinh ở bên nhau đã rất hiếm có chuyện để nói. Tuy cùng chung sống dưới một mái nhà, vẫn nằm chung giường, nhưng từ sau khi phát hiện ra anh ta ngoại tình, giữa chúng tôi không còn cuộc sống vợ chồng nữa. Đây là điều người khác nhìn vào hoàn toàn không hiểu nổi, nhưng quả thực lại xảy ra trên người chúng tôi. Tất nhiên trong hai năm qua, chồng tôi cũng nhiều lần từng cầu xin tôi, nhưng lần nào cũng bị tôi cự tuyệt không thương tiếc. Về điểm này, anh ta cũng biểu hiện rất có “phong độ quân tử”. Mỗi lần bị tôi từ chối, anh ta cũng không cưỡng ép. Về chuyện này anh ta đã cố gắng lực không chế, nhưng trong mắt anh ta giờ đây, tôi đã trở thành vật có cũng được, không có cũng được. Đám đàn bà mà anh ta quen bên ngoài nhiều vô kể, chơi mãi cũng không hết, nên anh ta làm gì còn quan tâm tới cô vợ mặt mũi cau có như tôi nữa. Từ lâu, anh ta đã coi gia đình như nhà trọ rồi. Mỗi khi nhớ con, anh ta quay về thăm, nhưng nếu bên ngoài “quá bận”, anh ta có thể đi vắng một mạch mấy ngày liền.

Tôi đã quen với cuộc sống như vậy, tuy có lúc cũng thấy hoang mang về tương lai nhưng cũng may còn có con trai bên cạnh, tôi dồn hết sự quan tâm vào con. Để con được hưởng nền giáo dục tốt nhất, tôi đã gửi con tới trường tốt nhất, mời thêm gia sư tới nhà dạy vẽ. Điều khiến tôi thấy an ủi được phần nào là thành tích học tập của con tôi luôn xuất sắc, vẽ cũng rất đẹp, từng đoạt giải nhì trong cuộc thi vẽ thiếu nhi trong khu vực. Tất nhiên ngoài con ra, tôi cũng có thú vui riêng. Mỗi khi rảnh rỗi, tôi lại hẹn mấy cô bạn thân tới nhà tụ tập, làm mấy món ngon, nghe họ ca ngợi tài nấu nướng của tôi ngày càng được nâng cao, lòng tôi cũng thấy dễ chịu. Gần đây chúng tôi lại hẹn nhau. Trong lúc trò chuyện không biết thế nào lại nói tới gia đình của từng người. Thật không nói cũng biết, vừa nói đã giật mình. Thì ra mấy người trong bọn họ cũng giống tôi, cũng rơi vào tình cảnh hôn nhân không tình dục. Chuyện “không tình dục” của họ có rất nhiều nguyên nhân. Người có chồng ra nước ngoài làm việc, bản thân lại chịu hạn chế bởi quan niệm truyền thống. Thời gian lâu dần lại chủ động vứt bỏ cuộc sống tình dục. Người thì khiếp sợ mối quan hệ nam nữ và môi trường xã hội phức tạp, luôn có tâm trạng tự bảo vệ, dần cách xa cuộc sống tình dục. Cũng có người

do chuyện tình cảm giữa hai vợ chồng không còn hòa hợp, chiến tranh lạnh quanh năm nhưng cũng chưa tới mức li hôn.

Nghe bọn họ kể lể, tôi cũng không nhịn được nói ra tình trạng hôn nhân của chúng tôi. Thường ngày tôi không bao giờ dễ dàng nói về cuộc sống riêng tư của mình với người ngoài. Hôm nay có thể do đã uống vài chén, thêm vào đó là mọi người đều ra sức kể khổ, tôi cũng bị tác động theo. Tôi đã kể hết chuyện hôn nhân không tình dục giữa tôi và chồng. Nghe xong, mọi người đều kinh ngạc và than thở một hồi, rồi tranh nhau bày chiêu cho tôi. Người thì khuyên tôi cách làm thế nào để chồng quay về, xây dựng lại gia đình. Người thì khuyên tôi nếu sống như góa phụ thế này chả thà tìm một người tình để trả thù chồng. Tôi lắc đầu, nói rằng tuy vẫn còn khát khao nhưng tuyệt đối sẽ không kiếm nhân tình. Lí do là đàn ông bây giờ cũng chẳng tốt đẹp gì, hai người ở bên nhau không có tình cảm, chẳng qua chỉ vì vui thú nhất thời, như vậy có ý nghĩa gì cơ chứ? Hơn nữa, một khi đã buông thả, lỡ bị lây nhiễm bệnh tình dục qua họ thì sao? Không phải tôi sợ chết, nhưng tôi chết rồi, con trai tôi sẽ sao đây? Tôi không giả tạo. Những điều tôi nói với họ đều là sự thật. Tuy trong hôn nhân, tôi không có tình dục nhưng tôi không vì sự trống rỗng tinh thần và thể xác mà đi kiếm tìm tình dục ngoài hôn nhân. Tôi có thể làm được điều này. Tôi dám nói rằng những phụ nữ có thể kiên trì giữ gìn tấm thân trong sạch của mình trong cuộc hôn nhân không tình dục suốt một thời gian dài đã không còn nhiều.

Tôi biết trong đa số các cuộc hôn nhân của những người khỏe mạnh, việc lựa chọn không quan hệ tình dục phần lớn là do bất đắc dĩ. Cái gọi là “không tình dục” cũng không có ý nghĩa là hoàn toàn vứt bỏ cuộc sống tình dục như “tự an ủi”, làm tình qua mạng, qua điện thoại... Đó cũng là những cách mà nhiều người phụ nữ lựa chọn. Nhưng khi đã có tình dục cần thiết, ngoài việc tự làm ra, tôi cũng không lựa chọn những cách khác, càng không nói tới chuyện tình một đêm. Có lẽ câu này của tôi đã nói hơi sớm. Gần đây tôi gặp phải một cú điện thoại khá “kích thích”. Đó là điều mà tôi không thể ngờ được. Cuộc sống vốn là nhiều điều bất ngờ tạo thành, cũng giống như hồi đầu quen Sử Tiểu Sinh, giống như cuộc hôn nhân không tình dục giữa anh ta và tôi hiện nay.

Một tối chừng chín giờ, tôi đang bực bội nằm trên giường, không ngủ được, đột nhiên nhận được điện thoại của một người đàn ông lạ. Anh ta nói muốn tìm Trương Dũng, tôi vội vàng nói anh gọi nhầm rồi. Nhưng gác máy chưa được vài giây, điện thoại lại kêu. Nhắc lên nghe, vẫn là người đàn ông ban nãy. Tôi ngán ngẩm nhắc anh ta nên xem kĩ số trước khi bấm máy, đừng làm ảnh hưởng tới cuộc sống người khác. Nói xong người đàn ông nọ, đột nhiên tôi thấy hụt hẫng lạ. Thực ra trong đêm tối cô đơn tĩnh mịch, tôi rất khát khao có một người đàn ông trò chuyện với tôi dăm câu, dù người lạ cũng được, chẳng hạn như người đàn ông vừa gọi nhầm tới nhà tôi hai lần ban nãy. Tôi không khỏi ngẫm ngời, anh ta rút cục là đàn ông như thế nào.

Từ giọng nói của anh ta, tôi có thể phán đoán anh ta khoảng ba mươi lăm, ba mươi sáu tuổi, có bạn bè, cấp trên hoặc người thân tên là Trương Dũng. Số điện thoại của người đó gần giống số của tôi. Nhưng những gì tôi biết về anh ta cũng chỉ có như vậy. Thậm chí anh ta làm nghề gì, diện mạo ra sao, tên là gì, đã kết hôn chưa, vợ có đẹp không, cuộc sống hôn nhân của họ có hạnh phúc không... tôi không hề hay biết. Tôi cứ lẩn thẩn như vậy rất lâu, ngược nhìn đồng hồ treo tường, thấy đã chỉ mười giờ mới nhận thấy mình đã mất gần một tiếng đồng hồ để phán đoán về một người đàn ông mà tôi không hề có một chút quan hệ nào. Tôi thấy mình thật nực cười, cũng thấy chuyện này thật vui. Tôi bắt đầu khống chế tư duy của mình, không để mình tiếp tục suy nghĩ những chuyện linh tinh nữa. Nhưng càng khống chế, tôi càng phát hiện thấy tôi càng nghĩ tới người đàn ông đó. Tư duy tôi như thể biến thành một con ngựa hoang đã đã đứt dây cương, cứ loạn xạ gõ móng trong cái đầu hoang dại, không tài nào kìm lại nổi.

Lại như vậy thêm hơn một giờ nữa, cũng gần sáng rồi nhưng tôi vẫn không ngủ được, đành với tay lấy điện thoại đặt bên cạnh, bấm lại số vừa nhận. Nghe tiếng máy kêu tu tu, tôi thầm nghĩ, dù sao anh làm tôi mất ngủ, tôi cũng không cho anh ngủ ngon. Điện thoại đã thông, quả nhiên là người đàn ông lạ đó nhắc máy. Anh ta vừa nhắc máy đã nói, “Alô, Trương Dũng à? Muộn thế sao vẫn gọi tới? Có chuyện gì?” Tôi không nhịn nổi cười, cố tình trêu chọc anh ta, “Trương Dũng cái gì, tôi là vợ của Trương Dũng.” Anh ta hơi sững lại nhưng phản ứng cũng rất nhanh, hưng phấn reo to, “Alô, là cô à? Thật ngại quá, hôm nay gọi tới hai lần đều nhầm cả, cô không nên tìm tôi tính số chứ? Cô cũng vui thật, quả nhiên mạo nhận là vợ của Trương Dũng. Nói cho cô biết nhé, Trương Dũng là em út tôi, mới tốt nghiệp đại học, ngay bạn gái còn chưa có, lấy đâu ra vợ. Mà cô tìm tôi có việc gì?”

Nghe anh ta nói vậy, tôi càng thêm can đảm, nói, “Không có gì cũng không thể tìm anh được sao? Tôi nói cho anh biết nhé, tại anh làm tôi mất ngủ, tôi cũng khiến anh không ngủ được đâu.” Anh ta cười nói, “Được thôi, tôi cũng đang bức bối không ngủ được đây. Nếu cô muốn có hứng thú, chúng ta trò chuyện nói. Chỉ cần cô thích, tôi tình nguyện nói chuyện suốt đêm với cô.” Cứ như vậy, tôi và người đàn ông lạ đó trò chuyện với nhau. Chẳng mấy chốc, tôi đã nắm được một số tình hình của anh ta, chẳng hạn như anh ta tên là Triệu Thiên Vũ, năm nay ba mươi sáu tuổi (không khác mấy so với phán đoán của tôi), độc thân (điều này tôi nghĩ là anh ta lừa tôi, ba mươi sáu tuổi mà chưa kết hôn, thật vô lí), là ông chủ một doanh nghiệp tư nhân. Anh ta còn nói với tôi là anh ta cao 1m 82, mọi người đều khen anh ta rất giống ngôi sao điện ảnh Kim Thành Vũ. Anh ta không biết họ nói vậy là khen hay chê anh ta nữa vì anh ta không hề thấy Kim Thành Vũ đẹp trai.

Qua điện thoại, chúng tôi nói đủ các thứ chuyện, trong và ngoài nước, từ cổ chí kim. Tôi thấy kiến thức của anh ta thật sâu rộng, như thể không có chuyện gì trên đời này mà anh ta không biết. Nói thật lòng, tôi rất mong muốn được trò chuyện với mẫu người đàn ông như vậy. Hôm đó dập máy xong, tôi nhìn đồng hồ, đã ba giờ sáng. Đó là cuộc nói chuyện dài đầu tiên của tôi, tuy không mất cả đêm như dự tính nhưng ba tiếng trò chuyện cũng đủ khiến tôi có cảm tình với người bạn chưa từng gặp mặt. Đó là lần đầu tiên tôi có cảm giác bị người khác giới hấp dẫn kể từ sau khi tôi quen chồng tôi. Từ đó về sau, những lúc cô đơn buồn chán, tôi lại gọi điện cho anh ta. Và lần nào anh ta cũng rất nhiệt tình. Có lần, anh ta cũng gọi điện cho tôi. Tôi tính lại thấy số lần anh ta gọi cho tôi chỉ bằng một phần ba số lần tôi gọi cho anh ta. Nhưng đâu có sao, tôi cũng không có cảm giác rằng việc mình chủ động như vậy có gì không hay. Cùng với số lần gọi điện tăng dần, tình cảm giữa chúng tôi cũng tăng. Anh ta bắt đầu hỏi tên tôi, tới khi đã thân thiết thường gọi tôi là Lệ Lệ. Tôi cũng thân mật gọi anh ta là Triệu Triệu. Cứ như vậy suốt một thời gian dài, tôi nhận thấy mình ngày càng thích người đàn ông chưa từng gặp mặt này. Tôi thấy nếu giữa chúng tôi cứ tiếp tục thế này, nhất định tôi sẽ yêu anh ta mất. Cuối cùng một hôm, tôi không nhịn nổi đã đề nghị qua điện thoại rằng muốn gặp mặt. Tôi cứ ngỡ anh ta sẽ đồng ý vì theo lẽ thường, khi phụ nữ đề nghị gặp, đàn ông thường không từ chối. Nhưng tôi không ngờ, anh ta đã khước từ. Lí do của anh ta là thời cơ chúng tôi gặp nhau vẫn chưa hoàn toàn chín muồi. Đợi thêm một thời gian nữa hẵng tính.

Sợ tôi thất vọng, anh ta ra sức giải thích rằng mình không tùy tiện như những đàn ông khác. Anh ta muốn sau khi hoàn toàn chinh phục được tôi rồi mới xuất hiện trước mặt tôi, khiến tôi vui mừng và kinh ngạc. Dù chúng tôi chưa gặp mặt nhưng những nhung nhớ của tôi về anh ta ngày càng sâu đậm. Đầu óc tôi cứ vẽ ra chân dung anh ta hết lần này tới lần khác, như đã định hình trong não. Chỉ cần tôi vừa nhắm mắt, anh ta có thể lập tức hiện ra trước mắt. Thậm chí anh ta còn thường chạy tới giấc mơ của tôi. Có một lần, tôi còn mơ thấy làm tình với anh ta. Khi tỉnh giấc, tôi phát hiện thấy bên dưới ướt đầm. Tôi ra sức nhớ lại cảnh trong mơ, thật đáng tiếc những hình ảnh đó tan đi rất nhanh, vụn vỡ. Chỉ có thể nhớ được duy nhất một cảnh hoàn chỉnh là anh ta ôm tôi, hôn tôi, vuốt ve bầu ngực của tôi. Nhưng cảnh trong mơ cũng đủ khiến gương mặt tôi nóng bừng như lửa đốt, sờ thấy bóng rầy.

Tuy lời đề nghị gặp mặt của tôi bị anh ta khước từ, khiến tôi thấy hơi mất mặt nhưng tôi không hề trách anh ta. Thậm chí tôi còn thấy anh ta làm như vậy rất đàn ông, rất có cá tính. Nhưng tôi có cảm giác rằng nếu phủ lên anh ta một lớp mặt nạ thần bí, tôi lại càng háo hức tò mò hơn, càng muốn gặp anh ta hơn. Chúng tôi vẫn duy trì gọi điện cho nhau hàng ngày vào một giờ cố định, hỏi thăm lẫn nhau. Một hôm, tôi đưa con trai tới một cửa hàng KFC mới mở gần đó. Vừa ngồi không lâu, tôi đã cãi nhau với một người đàn ông vì một chuyện nhỏ. Do con trai tôi không cẩn thận va phải khay thức ăn đặt trước mặt anh ta, anh ta tức giận hầm hầm nhìn con tôi, mắng nó đi đứng có tật, khiến con tôi sợ suýt phát khóc. Đối với dạng đàn ông không biết yêu thương trẻ nhỏ như vậy, tôi không chút khách khí. Kết quả, anh ta bị tôi đập ột trận tới bời.

Tối đó tôi và Triệu Thiên Vũ lại trò chuyện. Nói hơn một tiếng đồng hồ, tới khi hai bên đã chúc nhau ngủ ngon, chuẩn bị gác máy, đột nhiên anh ta nói hôm nay nhìn thấy tôi, hỏi tôi có phải đã đưa con trai tới tiệm KFC không. Tôi rất kinh ngạc hỏi làm sao anh ta biết đó là tôi. Anh ta nói đang đi trên đường thấy một phụ nữ rất đẹp, lại khá giống những gì tôi miêu tả, nhất là giọng nói rất giống tôi nên anh ta đi theo sau, cùng vào KFC. Anh ta còn cười trêu tôi rằng, anh ta định lấy tôi, nhưng khi thấy dáng vẻ hung dữ của tôi khi chửi mắng người khác nên không dám có ý nghĩ đó nữa. Vì anh ta sợ sau khi lấy tôi, anh ta sẽ phát ốm vì bị nghe mắng chửi, kết quả là chết rất thảm. Lời lẽ của anh ta khiến tôi rất vui. Tôi kiêu hãnh nói, Anh thật tệ quá nhưng mong anh sau này đừng lấy tôi thật, nếu không tôi sẽ khiến anh chết rất thảm đấy!

Tôi thấy mình thật chẳng có phúc. Dù sao anh ta đã nhìn thấy tôi nhưng tôi lại chưa được gặp anh ấy. Như vậy đối với tôi thật không công bằng. Nếu anh không ra gặp tôi, tôi cũng mặc kệ anh đấy. Anh ta cười an ủi nói, “đừng giận, cô không muốn rằng “dục tốc bất đạt” sao? Gặp nhau thì chắc chắn sẽ gặp rồi nhưng không phải bây giờ.” Tôi bực bội nói, “Vậy anh nói cho tôi biết rốt cuộc tới khi nào chúng ta mới có thể gặp nhau?” Anh ta cười rất gian, đáp, “Trong tương lai không xa.” Tôi đã cầu xin anh ta đến vậy, mà anh ta vẫn không chịu gặp tôi, khiến tôi thấy mình thật không có lòng tự trọng, thậm chí thấy mình còn hơi “rẻ tiền”. Nhưng không biết làm sao, anh ta càng đối với tôi như vậy, tôi lại càng khát khao được gặp anh ta. Anh ta đã dày vò tôi tới mức thần kinh bất ổn, không làm nổi điều gì. Tôi từng kể chuyện này với mấy bạn chat trên mạng, nhờ các cô ấy phân tích hộ. Các bạn chat đó đều rất nhiệt tình, giúp tôi phân tích và đưa ra lời khuyên.

Có người cho rằng đối phương là người đã có gia đình, chỉ muốn đùa nghịch tình cảm của phụ nữ để chứng minh sức quyến rũ của mình nhưng lại sợ ảnh hưởng tới sự ổn định của gia đình. Thế nên anh ta mới duy trì một khoảng cách nhất định đối với tôi. Có người lại cho rằng đối phương là một người đàn ông có địa vị xã hội. Trong lúc thất bại trong quan trường và tình trường mới dùng miệng lưỡi để tán tỉnh, lấy việc chinh phục một người phụ nữ để cân bằng tâm lý. Cũng có người cho rằng đối phương có diện mạo xấu xí, mất tự tin nên không đủ dũng cảm để gặp người phụ nữ anh ta thích... Tôi không thể chấp nhận những phân tích đó. Trong trái tim tôi, Triệu Thiên Vũ không hề có liên quan tới những điều đó. Tôi không muốn những từ ngữ không hay ho rơi xuống người anh ta. Bảo vệ anh ta như vậy cũng đủ chứng minh rằng tôi đã yêu người đàn ông chưa từng gặp mặt này. Tôi thật sự sợ sau khi gặp anh ta, tôi sẽ không thể khống chế nổi mình. Nhưng tôi lại vô cùng muốn gặp anh ta. Chính trong mâu thuẫn đó, chúng tôi tiếp tục điện thoại với nhau. Nếu chỉ cần một hôm không trò chuyện điện thoại, trái tim tôi sẽ trống rỗng, như bị móc ra hết, khiến tôi đứng ngồi không yên.

Cứ như vậy suốt nửa năm, cuối cùng anh ta nhận lời gặp tôi. Chúng tôi hẹn gặp nhau tại một công viên cách nhà tôi không xa. Đã hẹn kĩ sẽ tìm nhau ở đó, xem có tìm ra nổi không. Thời gian hẹn là năm giờ chiều nhưng từ ba giờ chiều, tôi đã xuất phát. Tôi tới công viên rất sớm, cứ ở đó chờ anh ta, quanh quẩn trước cổng công viên hơn một tiếng đồng hồ, mãi cho tới thời gian hẹn. Tôi quan sát kĩ từng gương mặt đi qua tôi, nhưng vẫn không thấy anh ta xuất hiện. Tới năm giờ mười phút, cuối cùng tôi không nhịn nổi liền gọi điện cho anh ta nhưng thấy tắt máy. Đợi mãi tới sáu giờ vẫn không thấy bóng dáng anh ta đâu. Tôi thấy mình bị lừa, bực tức bỏ về. Về tới nhà, cơm tối cũng không ăn, tôi nằm lăn ra giường nhưng không ngủ được, cứ mở mắt chờ điện thoại bên cạnh. Nhưng đợi mãi tới sáng vẫn chưa thấy điện thoại của anh ta gọi tới. Cuối cùng, tôi không nhịn nổi, liền gọi số điện thoại bàn của anh ta. Điện thoại réo tới một phút, không ai nghe. Tôi gọi liên ba lần, vẫn không ai nghe. Tôi gọi di động cho anh ta nhưng tắt máy.

Buổi tối, Sử Tiểu Sinh về nhà, nom bộ dạng rất vui vẻ, cười ha hả hỏi tôi đã làm cơm tối chưa. Nhưng tôi không có tâm tư nói chuyện với anh ta. Thấy tôi im lặng, anh ta lại gần, rất quan tâm an ủi tôi: “Sao thế, lại có chuyện gì khiến em không vui?” Thấy chồng nhiệt tình như vậy, nếu tôi mặc kệ không đáp cũng thấy không đúng, huống hồ tôi lại đang phiền não về chuyện ngoại tình của mình. Thế nên tôi đáp: “Không có gì, tôi cũng không thể suốt ngày cười với anh được!” Sử Tiểu Sinh lộ rõ vẻ gượng ngừng, nói: “Em xem, đều trách anh. Không quan tâm em đầy đủ, để em một mình cô đơn. Hay là ngày mai chúng ta đi ra ngoài chơi nhé?” Tôi vẫn nói không mấy vui vẻ: “Anh thích thì đi đi. Những chỗ chết tiệt đó khiến tôi nhớ tới lại thấy ghê tởm. Anh còn muốn cảnh sát tới bắt anh hay sao?” Sử Tiểu Sinh vội vàng giải thích: “Vợ tốt của anh, em hiểu lắm rồi. Hiểu lắm rồi. Ngày mai chúng ta không phải tới sà nầy. Chúng ta sẽ tới một nơi lãng mạn, cao cấp hơn.” “Là chỗ nào?” Tôi hỏi. “Tất nhiên là chỗ em muốn đi nhất rồi.” Sử Tiểu Sinh cười ha hả. “Tôi chả muốn đi đâu cả” Tôi vẫn lạnh lùng đáp. “Đúng, đúng, vợ tôi chả muốn đi đâu cả, chỉ muốn đi công viên.” Thật không ngờ khi chồng tôi nói câu đó, mặt lạnh tanh.

Tôi cảm thấy có phần không đúng. Chuyện đi công viên hôm nay, sao anh ta lại biết nhỉ? Lẽ nào anh ta đi theo dõi tôi. Nhưng sau đó khi bình tĩnh lại, cho rằng cứ cho anh ta phát hiện tôi ra công viên thì sao, cũng không có đàn ông nào gặp tôi, Sử Tiểu Sinh có thể lật tẩy được gì của tôi chứ. Thế nên giọng tôi trở nên kiên định: “Sử Tiểu Sinh, anh có ý gì đây? Có gì thì nói đi, vòng vèo như vậy có còn là đàn ông hay không?” “Xin vợ bớt giận”, anh ta nói bằng giọng khoan nhặt “Những chuyện tình ái yêu đương đâu muốn gấp cũng không được đâu!” “Tôi yêu đương với ai? Anh ăn nói cho tử tế đấy nhé!” Tôi càng nói càng tức giận. Thật không ngờ Sử Tiểu Sinh cười phá lên. Sau khi dứt cơn cười, đột nhiên anh ta xị mặt ra nói với tôi: “Đừng quên Triệu Triệu là người anh em của tôi. Anh ta nhờ tôi nói với cô rằng chiều nay anh ta bận, đi hẹn với

một cô gái khác. Chà, thực ra đàn ông đàn bà chúng ta đều như nhau cả, đều giả bộ nghiêm trang!”

Nghe Sử Tiểu Sinh nói, tôi giận tới mức suýt ngất đi. Trời ơi, cuối cùng tôi cũng phát hiện ra rằng thì ra chuyện ngoại tình của tôi là do chồng tôi một tay sắp đặt. Anh ta đã mất cảm hứng với tôi, lại muốn đảo bới tâm tư của tôi, sai người theo dõi tôi, rõ ràng là ghê tởm tới cùng. Điều càng chứng tỏ rằng: đàn ông đa tình nhưng vẫn không cho phép người đàn bà của mình đa tình.

11. Chương 11: Khi Vợ Mang Bầu, Tôi Khó Giữ Mình

Chào anh Diệp,

Tôi là một người đàn ông từng ngoại tình, đại khái thuộc dạng đàn ông bị chửi nhiều nhất trên bất kì mục hôn nhân gia đình nào trên báo chí hoặc trên đài truyền hình. Chuyện đã xảy ra hơn một năm trước, khi vợ tôi mang bầu. Trước đó tình cảm giữa hai vợ chồng rất tốt. Chúng tôi lấy nhau không lâu đã có con. Tôi chưa bao giờ nghĩ tới những phụ nữ khác, cũng chưa bao giờ hy vọng gặp chuyện gì vượt rào bất ngờ. Nhưng nói thực lòng khi vợ mang bầu quả thực là một thử thách ý chí mãnh liệt với đàn ông. Cánh đàn ông quanh tôi khi tâm sự với nhau phần lớn cũng thú nhận đã từng ngoại tình khi vợ mang bầu. Nhưng đó chỉ nhằm thỏa mãn tình dục thuần túy nên sau đó các bà vợ cũng không hề hay biết. Đứa trẻ được sinh ra, gia đình vẫn đầm ấm hạnh phúc. Còn tôi, hình như đã không có được cái “may mắn” đó. Thời gian đó sau khi tan làm, tôi thường tới quán bar để giết thời gian. Ở đó tôi quen một cô gái rất hay lui tới bar, vừa chia tay với bạn trai. Sau khi nói chuyện với nhau vài lần, có tối, tôi đã theo cô ta về nhà cô ấy... Tôi không muốn dùng những từ “say rượu”, “một phút sa ngã”... để bào biện cho hành vi này. Quả thực tôi không kìm giữ nổi sức quyến rũ của người khác giới đó. Trước và sau khi xảy ra chuyện, tôi đều biết rất có lỗi với vợ, rất có lỗi với đứa con chưa chào đời.

Người con gái đó không hề làm phiền tôi. Quan hệ giữa chúng tôi duy trì không lâu, có lúc thật sự như bạn bè bình thường. Có lúc chúng tôi nói dăm câu trên mạng. Sau khi con tôi ra đời, rất khỏe mạnh đáng yêu. Cô ta cũng chân thành chúc phúc cho chúng tôi. Nhưng sự đời thật không có bức tường nào ngăn nổi gió. Trong lúc nằm cữ, vợ tôi ở nhà lên mạng trò chuyện. Cô ấy thử dùng nick chat QQ của tôi, thật không ngờ đã đoán đúng mật mã và đọc được đoạn chat còn lưu lại giữa tôi và cô gái nọ. Tuy chúng tôi không hề tán tỉnh nhau, nhưng lại để lộ tình hình “xé rào” vài lần... Lúc đó vợ tôi khóc lóc làm ầm ĩ lên rất dữ dội. Cô ấy đòi li hôn. Tôi ra sức giải thích, ra sức thề bồi. Đó chỉ đúng là do quá cô đơn thuần túy về sinh lí, còn tôi vẫn chỉ yêu một mình cô ấy, sau này tuyệt đối sẽ không tái phạm. Người nhà chúng tôi không hề hay biết. Chỉ có hai, ba người bạn thân nhất của chúng tôi biết chuyện, giúp hòa giải, khuyên bảo vợ tôi rất lâu. Cuối cùng vợ tôi cũng chấp nhận cho tôi một cơ hội.

Những ngày tháng trong gia đình như lắng lại. Đứa con đáng yêu của chúng tôi đem lại cho chúng tôi rất nhiều niềm vui. Nhưng chỉ có tôi biết vẫn còn bóng đen trong đó. Vợ tôi hầu như giám sát cuộc sống của tôi từng giờ từng phút. Khi ra khỏi nhà đi làm và tới công ty đều phải khớp nhau. Khi đi làm về cũng vậy. Nếu có hợp hành, tôi cũng phải gọi điện về thông báo. Nếu trong thời gian đi làm phải đi ra ngoài xử lí công việc, nhất định phải báo cáo lại cho cô ấy. Có lúc tôi đang bận việc ở ngoài, điện thoại của vợ tôi liên tục gọi tới. Chưa nói những lúc tôi phải đi tiếp khách, cô ấy hận không gắn được camera lên người tôi mà thôi... Nếu chả may tôi có tiếp xúc với đồng nghiệp nữ nào trong công việc, thái độ lạnh lùng, ưa châm biếm của vợ tôi lại càng khốc liệt.

Đúng là những nỗi khổ không nói hết thành lời. Tôi biết là do tôi có lỗi với cô ấy trước, đã làm tổn thương tới cô ấy, làm tổn thương tới tình yêu và hôn nhân của chúng tôi. Tôi thừa nhận, nhưng tôi cũng thành tâm muốn làm lại tất cả, muốn làm một người chồng tốt, một người bố tốt. Nhưng tình hình bây giờ chỉ khiến tôi thấy cực kỳ áp lực. Tôi muốn nói chuyện với vợ nhưng lại sợ cô ấy nói tôi giả bộ, sợ cô ấy tức giận đòi li hôn. Quan hệ của chúng tôi được duy trì cẩn thận như vậy. Thật sự quá mệt. Anh nói xem, phải làm thế nào đây?

- Một người đàn ông ân hận và đau khổ -

Gửi người đàn ông ân hận:

Thông thường mà nói, rất ít người khích lệ đàn ông “xé rào”, hướng hồ là lúc vợ đang mang bầu. Lẽ nào anh không biết hôn nhân của một phụ nữ đang mang thai cũng giống như của người lính sao? Càng cần bảo vệ đặc biệt hơn. Người ta vì sự phồn vinh của thế hệ sau của anh, phải chịu cảnh người tròn như trái bóng, đi đứng chậm chạp trên đường, gánh áp lực tinh thần và sinh lý không thích ứng. Anh chỉ vì một nguyên nhân khác mà tôi không tiện nói rõ ở đây, lại chạy tới quán bar. Nếu anh đi cùng bạn bè tới quán thì đỡ, mọi người chơi đùa vui vẻ cũng sẽ không có chuyện gì. Nếu anh đi một mình, uống rượu, tiêu tốn tiền nong ở đó đã đành, lẽ nào anh không nhận ra, còn tới đó làm gì? Trong lòng anh ắt rõ.

Khi vợ mang bầu, chuyện sinh lý của người chồng phải giải quyết như thế nào, quả thực là một vấn đề. Mọi người đều biết rằng không nên chỉ lấy giáo dục đạo đức thông thường để trói buộc, mà nên hướng dẫn dần ông tham gia nhiều hoạt động tập thể như chơi thể thao, nghe biểu diễn ca nhạc... Tuy nhiên không nên cho rằng mình đang quay trở lại thời thanh xuân tự do tự tại để quên đi trách nhiệm gia đình. Nếu không biết tự kìm chế mình, nếu vợ chồng muốn sinh thêm con nữa, vấn đề này lại xảy ra. Nếu mọi người đều là người văn minh, nhất định sẽ tránh nói tới. Vậy cả hai bên sẽ đều thành người bị tổn thương. Nếu mọi người không quá giữ kẽ, trực tiếp hỏi nhau, vậy nhất định sẽ tìm ra cách thức thỏa đáng để giải quyết vấn đề này. Các chuyên gia trong lĩnh vực này cũng có rất nhiều lời khuyên mà trước tiên anh có thể dễ dàng tìm thấy trên google .

- Diệp tiên sinh -

9. Tôi, chồng và tình nhân của chồng cùng ngủ một giường:

Xin chào anh Diệp Khuynh Thành!

Tôi thường đọc mục hòm thư của anh, trong đó luôn đề cập tới kẻ thứ ba, phản ứng của các bà vợ luôn rất mãnh liệt, làm âm ỉ tan cửa nát nhà, cả ba đều đau khổ. Thực ra tôi nghĩ cũng có một cách giải quyết khác. Tôi tình nguyện chia sẻ kinh nghiệm của mình cho các chị em khác đều biết.

Tôi và chồng tôi đều là dân nghiện Internet. Eric là người Tứ Xuyên, rất thích Rock và cuộc sống lang thang. Anh ấy luôn nói mình là một con chim không có chân, không thể đậu lại được, nhưng vì tôi, anh ấy đã tới Thường Châu. Thường Châu quá nhỏ, tôi nghĩ anh ấy hẳn rất cô đơn. Năm ngoái, anh ấy cùng bạn bè mở một quán bar ở Thượng Hải, muốn duy trì lí tưởng âm nhạc của mình. Nhưng chủ đầu tư là một người đàn ông chỉ nghĩ đến tiền, không nghĩ đường dài. Sau khi khó khăn duy trì được vài tháng, tất cả rã đám. Tôi cũng tới tiệm để phụ giúp (tôi là giáo viên tiểu học, công việc rất bận, chỉ tới tiệm vào cuối tuần) và phát hiện có một cô gái tên Ann trong tiệm, rất thân mật với chồng tôi. Tôi cũng nói đùa nhắc nhở chồng.

Sau khi tiệm bar đóng cửa, Eric quay về Thường Châu nhưng điều khiến tôi bất ngờ là anh ấy mang theo cả Ann. Anh ấy nói rằng Ann muốn tìm việc ở Thường Châu, không đủ tiền thuê phòng. Hồi đầu Ann ngủ trong chiếc giường nhỏ ở phòng khách nhưng cứ tới nửa đêm, Eric lại lên ra giường cô ta. Có thể họ cứ ngỡ tôi không hề hay biết, nhưng thực ra lần nào tôi cũng tỉnh, nghe mọi thứ rõ mồn một. Đây là tình huống không có khả năng xảy ra trong sách, trong hiện thực và trên truyền hình. Nói thật, tôi cứ ngỡ mình như mơ ngủ. Mặt khác, người đàn ông nào lại không muốn mình như nhân vật đa tình nhiều vợ Vi Tiểu Bảo trên phim? Eric cũng như vậy. Tôi hi vọng anh ấy sẽ vui vẻ. Ann và tôi là những người phụ nữ cùng say đắm một người đàn ông, có tiếng nói chung, như vậy thêm một người bạn cũng tốt chứ sao? Mặt khác, Eric cũng từng nói với tôi về thân thể của Ann. Cô ấy vẫn là một đứa trẻ, không nên sống lang thang, không bố mẹ, không ai yêu thương. Tôi ngây thơ nghĩ thậm chí tôi có thể cho cô ta một gia đình, cho cô ta hơi ấm, có thể học cách tự lập, tìm được người mà cô ta thực sự yêu thương, bắt đầu một cuộc sống bình thường. Sau đó, trời lạnh dần, cô ta rất tự nhiên chuyển luôn sang giường chúng tôi ngủ. Tôi nằm bên phải Eric, cô ta nằm bên trái. Ann luôn nói đó là một gia đình kì lạ nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ vậy. Tôi chỉ muốn dùng tình yêu thương để bao dung và lí giải cô ta.

Một thời gian sau đó, ba người chúng tôi thực sự rất vui vẻ. Mỗi sáng tôi đi làm từ bảy giờ, chiều năm giờ ba mươi tan ca. Khi về đến nhà, nhà cửa đã được quét dọn sạch sẽ, quần áo đã giặt, cơm nóng canh ngọt đã bày sẵn trên bàn chờ tôi. Eric gắng hết sức cùng đối xử với chúng tôi như nhau. Tôi cũng gắng đối xử tốt với Ann, tuy không có tiền nhưng vẫn thường đáp ứng những yêu cầu nhỏ của cô ta như mua quần áo, những thứ vặt vãnh, làm sinh nhật cho cô ta...Nhưng vẫn có mâu thuẫn. Cô ta yêu Eric, tình yêu là một thứ ích kỉ. Cô ta muốn độc chiếm Eric nên rất hận tôi nhưng lại không thể hận được những mặt tốt của tôi. Đồng thời cuộc sống chung của ba người cũng nhiều gánh nặng. Tôi bắt đầu thấy thêm một người không

chỉ đơn thuần là thêm một đôi đũa. Kết quả tới cuối tháng, tiền điện, tiền nước, tiền điện thoại, tiền gas... đều tăng lên rất nhiều, khiến tôi kinh ngạc. Ann luôn nói muốn tìm việc nhưng rút cục không tìm. Tất nhiên Thường Châu rất nhỏ, cũng không dễ tìm việc nhưng cảm giác của tôi lúc đó là tôi đã nỗ lực vì gia đình này nhưng cả hai bọn họ không hiểu cho nỗi khổ của tôi.

Tôi muốn để Ann đi, đã nói chuyện với cô ta rất nhiều lần nhưng không có kết quả. Tôi từng muốn buông, muốn bỏ đi vì dù sao có người thực lòng yêu Eric ở bên anh ấy, tôi cũng yên tâm. Nhưng Eric và Ann đều không phải là người có năng lực sống mạnh mẽ. Nếu tôi bỏ đi, họ sẽ rơi vào cảnh cùng quẫn. Hơn nữa tôi cũng thật sự không cam tâm. Tôi chỉ muốn làm việc tốt nhưng lại làm hại tới mình. Sau đó Ann vài lần tìm đến cái chết. Lần ghê gớm nhất là trong buồng tắm vừa la hét vừa cắt mạch máu. Hàng xóm dưới nhà đập cửa, kêu chúng tôi nhỏ tiếng. Tôi lôi cô ta từ trong buồng tắm ra, phần nộ tột cùng. Kể bị tổn thương rõ ràng là tôi. Kể phải tự sát là tôi mới đúng. Huống hồ ngày mai tôi còn phải đi làm. Trong khu nhà này có rất nhiều hàng xóm quen biết tôi. Thế nên tôi tát cô ta một cái. Đó là điều tôi luôn muốn làm, muốn cô ta tỉnh lại. Cô ta khóc òa lên rồi bỏ đi.

Giờ đây, tôi và Eric lại sống lặng lẽ, tình cảm ổn định. Sau khi trải qua những chuyện đó, chúng tôi đều biết phải làm thế nào. Chuyện như vậy sau này cũng không xảy ra nữa. Ann đã tìm được việc làm ở Thượng Hải, đã có bạn trai. Cô ta từng ngờ vực về tình yêu của tôi dành cho cô ta. Có thể do tôi là con một, luôn khát vọng có chị em gái, cũng có thể do tôi là giáo viên tiểu học, rất yêu trẻ con. Cũng có thể trong tính cách tôi có bản tính giúp đỡ kẻ yếu đuối. Nói những điều này, tôi chỉ muốn nói rằng khi gặp kẻ thứ ba, nếu phản ứng kịch liệt cũng chưa chắc nhất định chính xác, rất dễ bị thất bại và tổn thương. Nếu không ngại, bạn có thể dùng tình yêu để bao dung và lí giải đối phương xem.

- May -

May thân mến!

Cô có biết sau khi nhận được thư của cô, việc đầu tiên tôi làm là gì không? Tôi vội vàng đưa cho người khác xem và nói: “Cô xem tấm lòng người ta, sự bao dung của người ta này. Sao cô không thể học theo người ta được?” Trong đầu tôi xuất hiện cảnh tượng huy hoàng khi ngồi vây quanh năm thê bảy thiếp. Tất nhiên lúc đó trông tôi như một lão gia hút thuốc phiện, có a hoàn đầm chân... Người ta nhìn tôi, cười ngất: “Nếu tôi mồ côi, không có quan hệ xã hội, không ai quen biết tôi, nói không chừng chắc tôi cũng làm như vậy được.” Câu nói đó đã lôi tôi từ trong mộng quay trở lại hiện thực.

Đã mấy lần cô nói rằng Thường Châu rất nhỏ, cô còn nói hàng xóm quanh nhà đều quen biết cô. Vậy ắt hẳn họ cũng biết chuyện ba người cùng chung sống chứ? Tuy cửa đóng then cài, không ai đi theo dõi cuộc sống riêng tư nhà cô nhưng ba người vẫn đi ra đi vào, lại cãi nhau to tiếng tới mức hàng xóm phải lên phản đối, nên tôi đồ rằng mọi người đã trở thành đề tài đàm tiếu lớn nhất trong khu đó.

Thành phố nhỏ như vậy, cô lại là người bản xứ ở đó. Lẽ nào cô thực sự không lo ngại chuyện này sẽ đến tai bố mẹ cô? Họ sẽ nghĩ sao đây? Đứa con gái yêu quý của họ, nâng niu từ nhỏ tới lớn, tuy không phải nhà giàu sang nhưng vẫn được bố mẹ coi như cành vàng lá ngọc. Nay cô đã trưởng thành, có công việc và lập gia đình rồi nhưng cô vĩnh viễn vẫn là máu thịt của cha mẹ cô, sao lại để những ngày tháng của mình thảm hại đến vậy.

Người đàn ông của cô là một gã mê nhạc Rock quá tầm thường, vẫn đeo đuổi “lí tưởng âm nhạc”, “một con chim không có chân”... Sao anh ta lại có thể tiếp tục sử dụng những từ ngữ vớ vẩn đến vậy, nếu thế sao anh ta không dự thi làm người đàn ông lí tưởng đi? Đúng rồi, một là anh ta hiển nhiên đã quá tuổi. Hai là tôi đoán anh ta không có kinh phí dự thi. Nhưng giả định thứ hai không phải là vấn đề. Nếu anh ta chịu đi thi, tôi đoán cô sẽ bỏ tiền, “chỉ cần Eric thấy vui vẻ.” Nhưng tôi cho rằng anh ta thừa sức biết mình là anh, biết rằng ngoài cô ra, không ai tin rằng anh ta có giá trị.

Từ tiệm bar, anh ta nhặt về một cô gái, có lẽ cũng không yêu anh ta nhiều như cô tưởng tượng. Nếu không người ta đã sớm giải quyết dứt điểm rồi, hà cớ gì phải chịu khổ làm kẻ thứ ba không danh phận? Chồng cô đương nhiên luôn tốt đẹp trong mắt cô. Nhưng trên thực tế, anh ta không có tiền, không có công việc chính thức, lại lẳng nhăng, đạo đức thấp kém gấp nhiều lần những người bình thường khác. Chắc chắn anh ta có sức quyến rũ với phái nữ nhưng sức quyến rũ đó chỉ đối với cô, chưa chắc đã đúng với người lẫn lộn giang hồ như cô ta. Tôi cho rằng cô ta chỉ coi cô như một chỗ để nghỉ chân. Cô ta như một con quạ trước

khi biến thành phượng hoàng, do bay mỏi mệt rồi, dừng lại ở chỗ cô uống nước, thở lấy hơi, rồi tiếp tục bay lên cảnh cao hơn.

Nói tóm lại, cô cho rằng đó là tình yêu vĩ đại, cô có lòng bao dung rộng lớn như mẹ hiền. Cô thấy rằng anh ta, cô ta chẳng qua chỉ là một đứa trẻ nên cô bao dung họ, yêu thương bảo vệ họ, cô đã hi sinh tất cả... Sự thật thì sao nào? Tất cả chỉ là một trò cười. Ngoài cô ra, không ai quan tâm tới sự hi sinh của cô. Cuộc sống của cô và Eric hiện giờ rất êm ả sao? Chúc mừng cô. Tôi tin rằng những ngày tháng như vậy còn kéo dài một thời gian nữa cho đến khi một người phụ nữ khác lọt vào mắt anh ta. Nếu cô vẫn muốn chơi trò này, hãy tới Bắc Kinh, Thượng Hải, tới bất cứ cánh rừng rộng lớn có đủ các loài chim, hãy đi thật xa, cách hẳn tầm mắt của cha mẹ cô. Công sức họ nuôi dưỡng giáo dục cô con cưng không phải để đổi lấy những éo le khó xử tội cùng mà cô dành cho họ.

- Diệp Khuynh Thành kính thư -

12. Chương 12: Sinh Con Giúp Người, Cảm Giác Đó Ai Hiểu Cho

Nơi phỏng vấn: một tiệm cà phê ở Thượng Hải

Người được phỏng vấn: Phần Diễm Mai

Tính cách: Bề ngoài lạnh lùng, nội tâm nóng bỏng

Tuổi tác: ba mươi ba

Nghề nghiệp: nhân viên văn phòng

Lương tháng: 2500 tệ

Sơ lược: tốt nghiệp cao đẳng, quê ở Triết Giang, từng bán tem tại Tô Châu.

Có lúc con người rất kì lạ, không tài nào không chế nổi chuyện tình cảm xảy ra. Cũng giống như ta bắt lức khi gặp thời tiết, gió thích đến lúc nào thì đến, mưa thích rơi lúc nào thì rơi, mây thích trôi lúc nào thì trôi. Toàn những việc bất khả kháng. Phần Diễm Mai là dạng phụ nữ bề ngoài lạnh lùng như bên trong lại sôi sùng sục. Khi vừa gặp mặt, cô tỏ ra rất lạnh nhạt, nhưng sau khi đã nói dăm điều, cô ấy càng nói càng thẳng thắn. Nhưng cô như thể nói về chuyện của người khác, có thể phân tích rõ tình cảm mà mình đã trải qua. Phần Diễm Mai mặc quần bò, áo bó sát cổ chữ V. Cô ấy nói tự tin nhất chính là ngoại hình của mình. Vì ngoại hình đẹp nên rất thích mặc quần áo bó. Nói xong, cô mỉm cười. Cô ấy còn nói có một cơ thể đẹp cũng không phải là chuyện tốt, vì có thể mang lại rất nhiều rắc rối. Cô ấy kể:

Quê tôi ở Triết Giang nhưng tôi sinh ra và lớn lên ở Hồ Nam. Vì vậy rất nhiều người nói tôi là có dáng phụ nữ điển hình ở đây, cơ thể đầy đặn. Nhưng chính vì ngoại hình của tôi cũng đẹp nên năm đó ở Tô Châu, tôi bị rơi vào cái bẫy êm ái. Cái bẫy đó là nguyên nhân khiến tôi độc thân bây giờ. Sau khi tốt nghiệp cao đẳng, tôi làm việc một năm tại Hồ Nam. Nếu dùng một câu để khái quát thì năm đó chính là: bình lặng vô vị. Chúng tôi không được phân việc, phải tự tìm quan hệ, đút lót mới kiếm được một chỗ làm tạm thời trong một cơ quan nhà nước. Thực ra, ở đó cả ngày không có việc gì làm, giúp lãnh đạo đánh máy vài con chữ, sắp xếp lại báo chí, ngày tháng trôi qua thật nhạt nhẽo, khô khan.

Tháng 9.1994, tôi nghe nói Tô Châu phát triển rất nhanh liền tới đó tìm kiếm ước mơ đổi đời. Lúc đó, tôi không dám tới những thành phố lớn như Bắc Kinh, Thượng Hải vì cho rằng những nơi đó đã đông kín người tài. Có người nói, nếu bạn đứng trên bất kì con đường nào ở Thượng Hải, nếu cứ hỏi bừa mười người, chắc chắn có chín người là thực sĩ. Thế nên lúc đó tôi chỉ dám tới những nơi mà tôi thấy có hi vọng. Tôi tới đó một mình, đúng là không hề có người quen. Tôi tới những trung tâm giới thiệu việc làm mấy lần nhưng không có kết quả. Sau đó thấy người ta chơi tem cũng có thể phát tài, tôi làm quen với mấy người chuyên bán tem và bắt đầu chơi. Trong đám người đó, có cả nam và nữ. Có thể do số tôi tốt nên họ chịu giúp đỡ tôi, nhưng cũng có anh luôn tán tỉnh bám riết lấy tôi.

Nói thật lòng, tôi không hề thích anh ta nhưng trong hoàn cảnh lúc đó không có một người thân quen, rất khó nhận được sự quan tâm của người khác, nên tôi cũng có qua lại giao đãi chút ít. Lúc đó tôi mới hai mươi ba tuổi, anh ta đã ba mươi tám tuổi, đã có vợ con nên tôi một mực không dám gần gũi với anh ta quá.

Nhưng một ngày anh ta không nhìn thấy tôi là đứng ngồi không yên, luôn chạy tới gọi cửa phòng trọ của tôi, đưa tôi đi ăn. Có lúc anh ấy cũng đưa tôi đi mua đồ ăn, quay về phòng trọ làm cơm. Do vừa bước vào đời, kinh tế của tôi rất khó khăn. Anh ta còn giúp trả tiền phòng cho tôi. Lúc đó tiền phòng cũng không nhiều, mỗi tháng chỉ có 230 tệ. Có thể do lâu ngày bên nhau nên nảy sinh tình cảm, tuy không được coi là tình yêu nhưng cũng có chút tình bạn và tình cảm khác giới. Huống hồ lúc đó tôi cũng không còn là thực nữ trinh trắng gì, cũng không coi vấn đề đó quá nghiêm trọng, nên cũng quan hệ tình dục với anh ta vài lần.

Hồi cấp ba, tôi đã yêu. Lúc đó bạn trai tôi là lái xe cho cơ quan nhà nước. Hồi đầu anh ấy thường lái xe đưa tôi đi chơi, cũng ăn bận chải chuốt, đồ veston, đầu chải gồm bóng loáng. Tôi cứ ngỡ anh ấy làm quan chức gì đó. Khi tôi hỏi, anh ta chưa bao giờ nói rõ về công việc của mình. Vào dịp hè năm lớp mười hai, anh ta đưa tôi đi xa chơi. Chúng tôi thuê khách sạn, và tôi đã dâng hiến cái đầu tiên của mình cho anh ấy. Sau đó chúng tôi không dừng lại được nữa. Anh ta thường lén lút tới đón tôi ra ngoài hò hẹn. Tới khi biết được anh ta chỉ là một lái xe quèn, tôi đã mang hết tổ tông tám đời nhà anh ta ra chửi hả hê. Không phải tôi coi thường nghề lái xe, mà là khinh thường cái thói giả tạo của anh ta.

Thì ra bán tem ở Tô Châu cũng rất khó phát tài, chỉ có thể miễn cưỡng sống qua ngày. Đó chắc chắn không phải là mục đích của tôi. Nếu chỉ cần sống qua ngày, tôi đâu nhất thiết phải tới đây. Một hôm, tôi ra chợ tem, gặp một người Đài Loan. Ông ta cũng lần đầu tới đây, thấy tôi trao đổi tem với mấy người liền sát tới xem. Khi ông ta nhìn thấy tôi, không ngừng ngắm từ trên xuống dưới, rồi lộ rõ vẻ kinh ngạc. Lúc đó tôi cũng mặc kệ nhưng ông ta cứ bám sát theo tôi, cố gợi chuyện. Ông ta nói, “Cô ơi, đừng hiểu lầm, tôi không phải người xấu. Tôi là người Đài Loan tới Thượng Hải đầu tư, hôm nay tới Tô Châu du lịch. Tôi bị ngoại hình của cô quyến rũ nên mới bắt chuyện với cô.” Ông ta móc ra một tấm danh thiếp đưa cho tôi, nói: “Đây là danh thiếp của tôi, nếu muốn lên Thượng Hải phát triển, có thể tìm tôi. Tôi chắc chắn sẽ giúp cô, thật đấy, không lừa cô đâu. Cô có thể tới Thượng Hải xem công ty của tôi trước.”

Ông ta nói rất thành khẩn nên tôi tin. Ông ta muốn tôi cho số điện thoại nhưng tôi không có. Tôi chẳng có gì cả, điện thoại không, máy nhắn tin cũng không. Chúng quá đắt, tôi không mua nổi. Ông ta hỏi sau này làm thế nào để liên lạc được với tôi, mong kết bạn với tôi. Tôi đáp sau này nếu có cơ hội, tôi sẽ gọi điện cho ông. Thực ra lúc đó tôi chỉ nói bừa, hoàn toàn mang tính lịch sự. Thật không ngờ sau này quả thực tôi lại chủ động gọi cho ông ta. Lúc đó anh chàng ở Tô Châu ngày nào cũng tới tìm tôi, đuổi cũng không về, có lúc ở lại qua đêm trong phòng trọ của tôi, cả ngày cũng ở lì đó. Nhưng tôi không yêu anh ta, thực sự thấy rất khó chịu. Lúc đó, tôi cũng không có con đường nào tốt hơn nên càng nghĩ càng muốn tới Thượng Hải. Cuối cùng tôi gọi cho ông chủ Đài Loan, nói rằng muốn tới Thượng Hải. Ông ta rất vui mừng, nói nhất định giúp tôi sắp xếp công việc. Cứ như vậy, sự việc diễn ra rất đột ngột. Tôi sợ anh chàng Tô Châu bám riết ngăn cản nên nhân lúc anh ta không có mặt, tôi thu dọn hành lý bỏ đi. Ông chủ Đài Loan đích thân lái xe tới đón tôi, sắp xếp khách sạn cho tôi ở, kêu tôi nghỉ ngơi vài ngày, chờ ông ta ổn định công ty sẽ kêu tôi đi làm. Đó là một khách sạn cao cấp bốn sao và đây cũng là lần đầu tiên tôi bước vào một môi trường sang trọng như vậy.

Dưới ánh đèn vàng huyền ảo, tấm thảm không một hạt bụi, nhà tắm còn sạch hơn phòng trọ của tôi... Tất cả khiến tôi lần đầu tiên được làm một con người với đúng nghĩa của nó. Nhưng tôi biết một người đàn ông không thể tốt như vậy đối với một phụ nữ lạ, chắc chắn ông ta có ý đồ. Quan trọng là ông ta là dạng người như thế nào. Nếu ông ta thực sự thích tôi, tình cảm có thể lâu bền, thì tôi cũng không phải là người bảo thủ. Thế nên tôi cứ nhận tất cả sự chăm sóc và dịu dàng của ông ta. Hơn nữa lúc này quả thực tôi cũng không còn đường lùi. Ông ta ngày ngày tan giờ làm tới đón tôi đi ăn. Lúc đi làm cũng gọi điện thoại cho tôi một vài lần. Do học lực của tôi không cao, cũng không có kinh nghiệm làm việc nên ba ngày sau, ông ta xếp cho tôi làm nhân viên trực điện thoại của công ty. Cô nhân viên cũ đã bị ông ta chuyển sang bộ phận khác.

Thì ra, cô nhân viên quèn như tôi lẽ ra phải ở kí túc xá tập thể bốn người/phòng. Nhưng ông ta không nỡ để tôi sống trong kí túc xá, cứ để tôi tiếp tục ở lại khách sạn, tiền trả mỗi ngày là 298 đồng. Tôi thực sự được ưu ái tột bậc nhưng cũng cảm thấy quá tiếc tiền, thậm chí còn nghĩ giá số tiền đó ỉnh còn hơn. Tính cách của ông chủ Đài Loan rất lạ, không hề ép buộc tôi làm gì nhưng cũng rất thẳng thắn nói với tôi rằng, hy vọng tôi là bạn tốt của ông ấy. Nếu tôi không đồng ý cũng không sao, có thể tiếp tục đi làm và dọn vào sống trong kí túc. Nếu tôi đồng ý, ông ta sẽ thuê cho tôi một căn hộ để sống riêng. Ông ta không ép tôi, chỉ kêu tôi suy nghĩ.

Tôi ngần ngại suốt mười sáu ngày, thấy rằng sống ở khách sạn quá lãng phí, hàng ngày tan giờ ăn cơm xong đã tám, chín giờ tối, sáng sáu, bảy giờ đã phải ra khỏi giường. Mỗi ngày chỉ ngủ có vài tiếng đồng hồ, nhưng lại tốn gần ba trăm đồng, quả thực không đáng. Tại nơi làm việc, tôi không dám thể hiện quá thân mật với ông ta. Lúc đó ông ta đã bốn mươi tám tuổi. Nếu gần gũi quá chắc chắn sẽ bị người ta đàm tiếu. Về chuyện này, tôi hiểu. Một tối, tôi ở khách sạn gọi điện tới cho ông ấy, hỏi rằng ra ngoài thuê căn hộ có phải rất đắt không? Thực ra tôi biết thuê phòng dù có đắt cũng không đắt bằng ở khách sạn nhưng tôi không tìm ra được chuyện gì để nói với ông ta. Ông ta đáp: “chắc chắn là rẻ hơn ở khách sạn. Cô đã nghĩ kỹ chưa? Đừng vội, cô cứ từ từ nghĩ đi. Nếu không muốn, cũng không nên ép mình. Công việc của cô chắc chắn không bị mất đâu. Tôi không bao giờ lấy công việc ra để ép cả. Tôi thực lòng thích cô.” Tôi đáp vậy tuần tới ông tìm cho em một căn hộ nhé. Tôi đã trở thành người đàn bà của ông ta như vậy. Có lúc, con người rất kì lạ. Chuyện tình cảm xảy ra nhiều khi do duyên số, mình không thể khống chế được. Cũng giống như ta bất lực khi gặp thời tiết, gió thích đến lúc nào thì đến, mưa thích rơi lúc nào thì rơi, mây thích trôi lúc nào thì trôi. Toàn những việc bất khả kháng. Căn hộ mà ông ta thuê cho tôi là loại căn hộ cao cấp một phòng khách một phòng ngủ. Nói thật lòng đột nhiên rơi vào cảnh này, có lúc lòng tôi cũng xót xa, thấy mâu thuẫn. Nhưng đó chính là cái bẫy êm ái hiện ra trước mắt tôi rất tự nhiên. Nếu tôi không bước vào cũng không thể vượt qua được. Mức độ quan tâm và yêu thương của ông ta dành cho tôi tuyệt đối cũng không kém hơn vợ ông ấy. Hầu như rảnh lúc nào, ông ta lại tới tìm tôi. Ông ta nói ngoại hình của tôi thực sự khiến ông ta mê mẩn. Tôi tin vào những chuyện tình cảm xảy sinh vì hứng thú tình dục. Dù sao tình dục cũng là một dạng cái đẹp. Mà yêu cái đẹp là một trong những đặc tính của con người. Nhưng tôi biết kiểu tình cảm đó thường không lâu bền.

Ngày 12.3.1995, tôi phát hiện thấy mình mang thai. Lúc đó tôi mới hai mươi tư tuổi, vẫn chưa kịp chuẩn bị tâm lý làm mẹ nên thấy khiếp sợ và quyết định phá thai. Nhưng ông ta cương quyết muốn tôi sinh con. Ông ta nói vợ ông ta bị vô sinh, nên mãi không sinh nở được, nay chẳng dễ dàng gì tôi lại có con, là phúc mà ông trời ban cho ông ta. Ông ta nói tuổi tác ông ta đã cao, thêm vài năm nữa không chừng không thể sinh con được nữa. Lẽ nào em muốn tôi tuyệt đường con cái? Trái tim người phụ nữ luôn yếu mềm. Sau khi ông ta nhận lời kết hôn với tôi, tôi đồng ý giữ đứa bé lại. Từ đó, tôi không đi làm nữa, ngày nào cũng ở nhà chăm thai nhi.

Ông ta ngày nào cũng cầu khẩn, hy vọng tôi sinh cho ông ấy đứa con trai. Tôi thì thế nào cũng được, con trai con gái đều được cả. Mang thai tới tháng thứ tư, chúng tôi đi siêu âm, muốn biết là con trai hay gái nhưng bác sĩ không chịu nói, nói là quy định của bệnh viện, tuyệt đối bảo mật. Chúng tôi chạy khắp ba bệnh viện, họ đều nói như vậy. Mấy ngày sau, chúng tôi nghe nói một bệnh viện tư cũng có thể làm siêu âm thai nhi liền tới đó khám. Bác sĩ ở đó thông báo đứa trẻ trong bụng tôi là con trai. Chúng tôi rất vui mừng, nhất là ông ấy, reo lên điên cuồng, như thể trúng số độc đắc vậy. Ngày 29.9.1996, cuối cùng tôi cũng sinh nở thuận lợi. Nhưng khi y tá bế đứa trẻ lại cho tôi thì lại là con gái. Tôi như kẻ nằm mơ, thấy rất bất ngờ, rõ ràng siêu âm là con trai, sao lại biến thành con gái như vậy? Ông ta lại càng không tin nổi, cuống lên cho rằng chắc chắn y tá bế nhầm hoặc bị người ta cố tình đánh tráo. Nhưng y tá kiên định nhắc lại họ đã đánh số rất nghiêm túc, tuyệt đối không thể nhầm lẫn. Hơn nữa cũng không có ai lạ mặt được vào phòng trẻ nên không thể bị đánh tráo.

Nhưng ông ta vẫn không tin, cứ đòi vào phòng trẻ tìm con trai. Y tá ngăn lại, bị ông ta tát ột cái, vỡ mũi, máu me trào ra. Bảo vệ bắt ông ta, đưa lên đồn cảnh sát. Nói thật là tôi cũng ngờ vực y tá hoặc ai đó làm gì khuất tất, nên làm ầm lên đòi thử ADN. Cả khoa sản hôm đó được bữa loạn xì ngầu. Y tá trưởng rất tức giận nói cho tôi biết rằng bốn sản phụ hôm đó đều sinh con gái, không có ai sinh con trai, làm sao có chuyện bế nhầm được, chưa kể nói tới việc đánh tráo. Cuối cùng tôi cũng cam chịu số phận và không làm ADN nữa. Sau cùng qua hòa giải, ông ta phải đền cho cô y tá đó 3,5 vạn đồng. Chuyện đó coi như chấm dứt, ông ta cũng không bị bắt giam. Suốt một thời gian dài, tâm trạng ông ta cực kỳ sa sút. Mới đầu tôi cứ ngỡ là do chuyện sinh con gái. Tôi nghĩ giờ đây quan niệm người ta về chuyện con trai, con gái cũng không nặng nề như trước nên tâm trạng không vui chắc chỉ một thời gian. Hơn nữa nếu thực sự kết hôn, sau này sinh thêm con trai cũng không phải là chuyện không thể.

Sau đó ông ta vẫn tiếp tục đến chỗ tôi, lúc lạnh lùng lúc sôi nổi. Nghe nói đó là bệnh thường gặp của tất cả cánh đàn ông. Thường thì sau khi kết hôn hoặc cùng chung sống hai năm, đàn ông không còn nhiệt tình như trước, sẽ lạnh nhạt hơn. Thế nên tôi cũng không quá chú tâm, cũng không so đo tính toán gì với ông ta. Một ngày chủ nhật tháng 12.1996, tôi định viết thư cho gia đình, thông báo là Tết này tôi không về

nhà nhưng do lâu ngày không viết chữ, nét chữ rất xấu. Tôi liền tới công ty, định dùng máy tính đánh lá thư. Do công ty cách nhà tôi rất gần, đi bộ chỉ khoảng mười lăm phút, và lại tôi luôn giữ chìa khóa công ty. Khi tới cửa công ty, tôi phát hiện thấy cửa mở. Khi tôi đi vào đây cảnh giác, thấy ở đại sảnh có một phụ nữ với một đứa bé gái chừng hơn mười tuổi. Tôi biết ông ta có vợ nhưng không hề nghe thấy ông ta nói có con. Thế nên tôi nghĩ hẳn đây không phải là vợ ông ta, liền hỏi: “Cô là ai?” Người phụ nữ kia hỏi ngược lại: “Cô là ai?” Đúng lúc tôi đang ngần ngừ thì đứa bé chợt hướng về phòng làm việc bên trong, gọi to: “Ba ơi, có người tìm ba.” Tôi lập tức phản ứng lại kịp thời, giả bộ nói: “Xin lỗi tôi đi nhầm văn phòng. Tôi tìm công ty ở lầu trên cơ, nhầm lầu rồi.” Khi ông ta chưa kịp bước ra, tôi đã bỏ đi.

Tôi nghĩ bụng, ông ta đã lừa tôi rằng không có con, nhất định chỉ vì muốn tôi sinh con trai, thế nên mới gieo cho tôi hi vọng sẽ lấy tôi. Lẽ nào ông ta biến tôi thành một cái máy đẻ? Thực ra tôi không vội cưới ông ấy nhưng lần này tôi cố tình thử thăm dò, đòi ông ta mau chóng li hôn để lấy tôi. Ông ta không đồng ý, kêu tôi khi nào sinh con trai mới tính tiếp. Ông ta cũng thừa nhận được bé gái kia là con gái ông ta. Hồi đó do quá mong muốn có con trai tới phát điên nên ông ta đã nói dối tôi. Ông ta gọi đó là lời nói dối lương thiện, hy vọng tôi có thể hiểu được. Trước đó do không quen thuộc Thượng Hải, tôi phải cậy nhờ vào ông ấy, sau lại vì ôm hi vọng, tôi tiếp tục làm người tình của ông ta. Còn bây giờ tôi biết sớm muộn cũng không có kết quả. Tôi bắt đầu nghĩ đường rút ỳnh. Tôi nói với ông ta rằng tiền thuê nhà lâu dài không bằng mua nhà. Ông ta nhận lời, mua cho tôi một căn hộ xinh xắn ở Phố Đông, chỉ khoảng năm mươi lăm mét vuông. Tôi lại đòi ông ta mua bảo hiểm cho hai mẹ con, đòi thêm chín vạn tệ tiền mặt.

Năm 2000, tôi đưa con về quê ở Hồ Nam nhờ mẹ tôi trông hộ. Mẹ tôi cứ ngỡ tôi đã chính thức kết hôn, luôn hỏi tại sao không đưa chồng về quê một chuyến. Tôi luôn đáp anh ấy quá bận, sau này sẽ về. Tôi đưa ẹ năm vạn tệ, mình giữ bốn vạn, rồi tìm một công việc làm nhân viên trong công ty môi giới bất động sản, làm mãi từ đó tới giờ. Tôi đã không còn ôm ấp hi vọng gì vào ông ấy. Tôi vốn cũng không yêu ông ta lắm nên bây giờ khi ông ta không tới thăm, tôi cũng không nhớ nhưng, cũng không gọi điện. Có lúc một tháng ông ta mới tới thăm tôi một lần. Thực ra tôi vẫn không hoàn toàn rời bỏ ông ta vì căn hộ của tôi do ông ta mua. Có thể sau này tôi sẽ đột ngột bỏ ông ta mà đi, bán đứt căn hộ, tự tìm một chỗ khác. Hoặc tôi sẽ tìm một người đàn ông có kinh tế tạm tạm để lấy nhưng không thể nhanh quá, ít nhất cũng phải bảy, tám năm nữa. Do căn hộ của tôi mua trả chậm trong vòng mười năm, cũng phải bảy, tám năm nữa mới trả xong.

Phàn Diễm Mai không thích uống cà phê. Cô ấy kêu phục vụ mang nước cam tới. Sau khi uống hai ngụm, cô ấy lắc đầu, không nói gì. Tôi hỏi: “Sao lại lắc đầu thế?” Cô ấy đáp: “Biết thế này không tới Thượng Hải nữa. Thực ra sống ở quê là tuyệt nhất. Ở đó đi làm đâu không kiếm được nhiều tiền nhưng rất thư thái. Cuộc sống bây giờ thật chả ra sao, như thể đi trên dây đồng căng trong không trung. Tuy đã có đại bảo hiểm, không đến nỗi ngã chết nhưng chỉ cần không cẩn thận, bạn có thể bị mất sạch, tất cả lại phải làm lại từ đầu. Cảm giác được người khác bao bọc, chu cấp thật không dễ chịu. Nếu có năng lực, chẳng ai lại không muốn tự mình nuôi được mình cơ chứ? Ai muốn chiếm của người khác? Ai chịu bị người khác chi phối?”

Quả thực Phàn Diễm Mai rất hiểu nhân tình thế thái, nhưng trong cuộc sống thực tế, không nhất định đã làm được những gì mà lí trí đã nói. Có điều tra cho thấy, các cô gái trẻ thích đàn ông trưởng thành, phần lớn là bị hấp dẫn bởi kinh nghiệm, tri thức và tài sản của những người đàn ông đó. Các cô gái trẻ thường có tiêu chuẩn chọn bạn lí tưởng. Đó chính là thích đeo đuổi những kẻ khác giới “toàn mỹ” hoặc “giàu có”, cho rằng “giàu” tức là có thể “cao sang”. Đó là điều rất không hiện thực, cũng rất mù quáng. Đàn ông lớn tuổi thích đeo đuổi các cô gái trẻ vì muốn tìm kiếm cảm giác tươi trẻ và sôi nổi. Vì thế cả hai bên đều vì những mục đích khác nhau mà quan hệ với nhau. Các cô gái trẻ nếu muốn có cuộc sống hôn nhân bình thường, nhất thiết phải cân bằng lại điều kiện của mình, nắm vững tình cảm. Đàn ông muốn có cuộc sống hôn nhân bình thường cũng nhất thiết phải đối diện với hiện thực. Tình yêu có bóng tối, mục đích khuất tất sẽ không thể êm ả được lâu dài.

13. Chương 13: Trở Thành Vợ Chính Thức Sau Hai Năm Làm Người Tình Trong Bóng Đèn

Tự thuật: Tiêu Hồng

Làm người tình trong bóng tối được hai năm, đột nhiên Tiêu Hồng lại trở thành vợ chính thức. Cô nghĩ

lần này có thể được sống cùng người mình yêu tới đầu bạc răng long nhưng sự việc phát triển luôn vượt xa ngoài dự đoán của cô. Sau khi chia tay với người chồng cũ, quan hệ hôn nhân giữa cô và người chồng hiện giờ cũng kết thúc. Ngày 4.1.2005, cô và Ngải Luân gặp nhau ở khách sạn Tỉnh Hồ. Cô ngần ngừ hỏi tại sao cô lại đi tới bước đường cùng hôm nay? Là do cô ấy sai hay xã hội chính là như vậy? Ngải Luân pha cho cô một tách trà, châm cho cô một liều thuốc, để cô ấy dần bình tĩnh lại.

Anh ta nói mình là một con thú hoang.

Tôi là người Nam Kinh, hai mươi hai tuổi quen Kim Bảo, hai mươi lăm tuổi chúng tôi kết hôn. Sau khi lấy nhau, chúng tôi luôn làm kinh doanh, cuộc sống cũng khá sóng gió, nhưng không có những niềm vui mãnh liệt hoặc luôn cãi cọ suốt ngày như những cặp vợ chồng khác. Đối Minh là bạn làm ăn của Kim Bảo. Vì tôi luôn phụ giúp Kim Bảo trong kinh doanh nên cũng dần thân thiết với Đối Minh. Đối Minh rất cao, mặt vuông vắn, người khá tuấn tú. Anh ta mang tới cho tôi cảm giác về một người có tính tình phóng khoáng. Khi làm ăn với anh ta, tôi thấy anh ta rất thông minh, tháo vát, gặp chuyện rất quyết đoán, giải quyết vấn đề nhanh gọn, cách cư xử với mọi người cũng rất thẳng thắn.

Nhưng đó đều chỉ là cảm nhận của tôi. “Chẳng có thương gia nào mà không gian cả” là câu hợp với Đối Minh nhất. Từ lần đầu gặp mặt, tôi phát hiện thấy ánh mắt anh ta nhìn tôi đã hơi mơ màng. Sau này khi thân quen rồi cũng có đùa nhau vài lần. Có hôm, anh ta còn逗 tôi giải được câu đố: áo lót mở ra hiện tượng xã hội. Tôi nghĩ mãi không ra, anh ta phải giải thích: “Ngốc quá, đáp án chẳng phải là “nuôi vợ hai” sao? Cô nghĩ mà xem. Áo lót chẳng phải dùng để bao bọc hai bầu ngực sao?” Thật đúng là lưu manh nhưng nói ra kể cũng lạ, tôi lại thích nghe kiểu ăn nói lỗ mãng của anh ta. Có lúc tôi và anh ta còn đầu mảy cuối mắt. Tôi không biết tại sao mình lại trở nên như vậy. Có lẽ đã có cuộc sống vợ chồng bảy năm đều đặn đã khiến tôi có phần chán ngán. Có đàn ông lú lo bên mình, cảm giác thật như gió xuân mát lạnh. Tôi đã vậy, Đối Minh lại càng buông thả hơn, gặp tôi lúc nào cũng thường đụng tay đụng chân. Một tối, anh ta tới tiệm nhà tôi, đúng lúc Kim Bảo không ở nhà, thế nên chúng tôi khá thoải mái. Đang nói chuyện, Đối Minh ôm chầm lấy tôi, bắt đầu hôn tôi. Thoạt đầu tôi có cảm giác như ngứa ngáy chóng mặt. Cảm giác đó đã rất lâu tôi không hề có. Kim Bảo suốt ngày bận làm kinh doanh, cuộc sống sinh hoạt vợ chồng rất ít. Nếu có quan hệ cũng rất đơn giản kiểu truyền thống, khiến tôi đã dần mất cảm giác. Đúng lúc tôi đang ngứa ngáy thì nghe thấy tiếng xe máy của Kim Bảo, Đối Minh vội buông tôi ra. Kim Bảo vừa nhìn thấy Đối Minh đã kéo anh ta đi uống rượu. Tôi đau khổ cười, thấy thật khó xử, Kim Bảo cũng quá thật thà.

Một chiều tháng 8.2001, Kim Bảo nói ra ngoài bàn chuyện kinh doanh. Nhưng mãi tới tối vẫn chưa thấy chồng về, tôi đoán hẳn anh ta còn chơi bời ở đâu đó. Quả nhiên không sai, bàn việc làm ăn xong, Kim Bảo gặp Đối Minh, lại lúi đi uống rượu. Hôm đó Kim Bảo uống say mềm, Đối Minh phải đưa về nhà. Vừa đặt Kim Bảo xuống giường, anh ấy đã nhắm nghiền mắt lăn ra ngủ. Đối Minh nói ngồi trên tắc xi này giờ, Kim Bảo chưa hề tỉnh. Tôi lay Kim Bảo, hỏi anh có muốn uống nước không nhưng không hề thấy phản ứng. Tôi nghĩ hẳn giờ có sấm đánh bên tai, anh ấy cũng không tỉnh nổi. Đối Minh từ xa đưa Kim Bảo về, nên tôi cũng nói vài câu cảm ơn và pha trà mời anh ta. Đối Minh vừa uống trà, vừa trò chuyện, không hề có ý ra về. Không chỉ vậy, tôi thấy ánh mắt anh ta nhìn tôi ngày càng nóng bỏng. Lời lẽ tán tỉnh của anh ta lại ụp xuống người tôi. Anh ta nói: “Làm vợ anh đi. Em xem Kim Bảo kia, một con ma rượu, em thấy anh ta có ý nghĩa gì cơ chứ?”

Có người nào đánh giá bạn mình như vậy không? Tôi rốt cục cũng không hiểu nổi họ là bạn bè kiểu gì. Nhưng không gì có vậy, từ ánh mắt của Đối Minh, tôi cảm giác sẽ có chuyện xảy ra. Vừa nghĩ vậy, Đối Minh đã ôm chầm lấy tôi, rồi rút hôn khắp mặt tôi, ấn tôi xuống ghế sofa. Tôi hốt hoảng, thật không ngờ anh ta dám to gan như vậy. Chồng tôi Kim Bảo còn đang ngủ trong phòng. Tôi vùng vẫy chống cự, đưa mắt nhìn Đối Minh ra hiệu có Kim Bảo, thậm chí còn chỉ tay về phía phòng ngủ. Nhưng Đối Minh nói: “Mặc kệ anh ta, giờ đây anh ta có khác nào một con lợn chết. Mà dẫu anh ta có tỉnh, anh cũng không sợ. Anh đối với em thật lòng, không thờ ơ với em như anh ta!” Nếu nói một người đàn ông muốn cưỡng bức một phụ nữ cũng không phải là chuyện dễ, có thể cũng phải đẩy tới đẩy lui. Thế nên chúng tôi làm tình trên ghế sofa trong phòng khách... Sau khi làm xong, Đối Minh thỏa mãn ra về, còn tôi thấy rất kì lạ, tại sao tôi lại có thể dễ dàng chấp nhận một người đàn ông không phải là chồng mình như vậy. Có thể do sự dũng cảm của anh ta, có thể do cuộc sống quá nhạt nhèo vô vị!

Những ngày tháng ngoại tình.

Mấy ngày sau, Đới Minh lại gặp chúng tôi như không có chuyện gì xảy ra. Nhân lúc Kim Bảo tiếp khách, Đới Minh lại trơ tráo hỏi tôi xem kỹ thuật ân ái của anh ta ra sao, có làm tôi hài lòng không. Tôi hỏi anh ta sao dám to gan như vậy. Anh ta cười nói rằng mình là loài thú hoang, chuyên vỗ thỏ trong hang. Vừa nói, anh ta vừa tít mắt cười nhìn tôi, khiến tôi không nói được câu nào. Nhưng từ sau khi xảy ra chuyện, tôi luôn ngượng ngùng với Kim Bảo, vì vậy càng chăm sóc anh ấy hơn như một sự bù đắp. Cũng may Kim Bảo không hề nhận thấy quan hệ mờ ám giữa tôi và Đới Minh. Thế nên trái tim tôi dần tĩnh lặng.

Vợ như một cái chổi cùn, người tình như bông hoa hồng. Câu nói này quả không sai. Đới Minh vì tôi mà vùng tiền rất rộng rãi. Chỉ cần có thời gian, anh ta tới mời tôi đi ăn, lại không ngừng tặng quà cáp. Tất nhiên sở thích lớn nhất của anh ta là đưa tôi đi thuê phòng. Thực ra, tôi không cố ý muốn anh ta tặng quà, nhưng tôi cũng thích như vậy, cảm giác tình nhân quan tâm tới tôi, phục tùng tôi hơn chồng. Chẳng hạn như nếu tôi nói đang ở trên đường Hồ Nam, Đới Minh sẽ tới ngay lập tức. Nhưng nếu là Kim Bảo, anh ấy sẽ nghĩ ra đủ lí do để không phải đi đón tôi. Hoặc giả như Kim Bảo luôn quên sinh nhật tôi, nhưng Đới Minh lại đặt sẵn bàn tiệc trong tiệm cho tôi. Còn nữa, khi tôi ở bên Đới Minh luôn có vô số chuyện nói mãi không hết. Nhưng Kim Bảo ngoài chuyện kinh doanh, tiền bạc, con cái ra, không còn gì khác. Tôi thường nghĩ như vậy. Nếu Kim Bảo có được một nửa phần hóm hỉnh, biết thấu hiểu và chăm sóc như Đới Minh thì hay biết mấy.

Đới Minh và tôi ở bên nhau luôn đạt được khoái cảm tình dục rất cao. Một hôm không nhịn được, tôi hỏi anh và vợ anh có được như vậy không? Anh ta túm đầu đáp: “Vợ suốt ngày ở nhà thả đó. Còn với em thì làm một ngày nghỉ một ngày. Nếu làm không tốt, biết đâu chả có ngày nào được làm nữa!” Trời ơi, đó chính là đàn ông. Đó là loại đàn ông gì nhỉ? Tôi bắt đầu hoài nghi. Tôi và Đới Minh rốt cục là tình cảm ngoài hôn nhân hay chỉ đơn thuần chỉ là tình dục ngoài hôn nhân. Có thể tôi và anh ta chỉ có thể như vậy. Đàn ông như anh ta không thể làm vì một người phụ nữ mà làm long trời lở đất được. Thế là tôi cứ cặp kè với Đới Minh hơn một năm, cảm giác cũng tuyệt. Dần dần tôi thầm nghĩ, vùng trộm thế này thật sợ, chả thà cùng anh ta quang minh chính đại ở bên nhau. Tôi thích tính cách của Đới Minh, tận hưởng cái lãng mạn đa tình của anh ta. Nhưng với anh ta, suy nghĩ của tôi cũng rất mơ hồ, không có một đáp án chính xác. Vì thế, tôi hơi tức giận, mặc kệ anh ta nhưng chỉ cần anh ta nịnh nọt, tôi lại hồi tâm chuyển ý.

Vợ của Đới Minh là một nhân viên trong công ty. Mùa thu 2003, công ty cử cô ta lên Bắc Kinh công tác một tuần. Có cơ hội tốt, Đới Minh liền gọi tôi tới nhà anh ta. Nói thật lòng, qua lại với Đới Minh hơn một năm rồi, nhưng tôi chưa hề tới nhà anh ta. Hiếm có một cơ hội như vậy nên khi Đới Minh gọi, tôi rất vui. Tôi ở nhà anh ta ngó nghiêng mọi chỗ, nằm lên giường ngủ nhà anh ta, cười và hỏi những chi tiết khi anh ta và vợ ân ái. Đới Minh nói: “Đừng nhắc đến cô ta nữa. Bây giờ là ngày của hai chúng ta, chúng ta phải trân trọng.” Nói xong, anh ta ôm chầm lấy tôi. Một ngày đó, tôi và Đới Minh như qua tuần trăng mật. Tôi nói với Kim Bảo là tôi phải xuống Quảng Châu bàn chuyện kinh doanh. Kim Bảo cũng không để tâm, đúng là một người đàn ông ruột để ngoài da. Càng ngày tôi càng cho rằng sự thờ ơ của anh ta chính là vì anh ta không quan tâm tới tôi. Nhưng tôi và Đới Minh không ngờ rằng vợ anh ta chỉ ở Bắc Kinh bốn hôm đã quay về. Chiều hôm cô ta quay về, tôi và Đới Minh đang ân ái, bị cô ta tóm tại trận. Vợ anh ta phần nộ nhìn chúng tôi. Tôi vô cùng hoảng hốt, không phải sợ Kim Bảo, mà sợ chuyện này nếu bị truyền ra ngoài sẽ mất mặt vô cùng. Tuy tôi từng giục Đới Minh li hôn để sống chung với tôi nhưng trong thâm tâm, tôi không có được dũng khí đó. Vợ Đới Minh hung dữ tát tôi hai cái, chửi tôi là đồ hồ li tinh. Tôi bưng mặt nhận, chỉ cần chuyện này không lan ra ngoài là được. Đới Minh cũng xin vợ, nói chỉ có một lần này, lần sau quyết không tái phạm. Vợ anh ta trừng mắt nhìn anh ta, không nói gì, tôi sợ quá chạy mất.

Bà vợ của thú hoang tới nhà làm loạn.

Mấy ngày sau đó, Đới Minh không hề liên hệ với tôi. Tôi cũng không dám gọi điện cho anh ta, trong lòng bứt rứt bất an. Tôi thầm khẩn cầu, chuyện này hãy qua mau, con tôi cũng đi nhà trẻ rồi. Nếu chuyện này loan ra, bên ngoài sẽ bị người ta cười chết. Nhưng năm ngày sau, vợ của Đới Minh đã tới nhà. Thật không hổ thẹn là vợ của Đới Minh, cô ta vừa xông vào nhà đã quát Kim Bảo: “Mẹ kiếp, anh có còn là đàn ông nữa không? Ngay cả vợ mình cũng không giữ được, chẳng thà nhảy xuống sông chết quách đi!” Kim Bảo bị quát tháo bất ngờ, sững sờ, quay lại nhìn tôi. Tôi hốt hoảng cúi đầu. Con sư tử cái kia vẫn gầm gừ kể rõ sự việc giữa tôi với Đới Minh: “Vợ anh và thằng chồng tôi ngủ với nhau rồi. Có phải anh bị liệt dương không hả? Nếu tôi là anh, nhảy sông cho xong!” Sắc mặt Kim Bảo ngày càng xanh ngắt, anh ta nghiêm mặt hỏi tôi có thật không. Sự tình đã tới bước này, tôi cũng đành cãi bậy cho xong. Tôi xông tới vợ Đới Minh, hét

to: “Cô đặt điều cái gì? Tự mình không giữ nổi chồng, còn không biết ngượng nói lung tung. Tôi mà là cô, treo cổ chết cho xong!”

Cô ta lao vào tôi, ra sức đấm đá. Tôi cũng không chịu nhường, giằng giạt lại. Tiếng cãi cọ của chúng tôi khiến hàng xóm xúm đến xem, ra sức bình luận. Kim Bảo phẫn nộ, tách chúng tôi ra, quát to vào mặt tôi: “Con điếm kia, mắt mặt chưa đủ sao? Cút ngay!” Nói xong, anh ta đá tôi một cái rất mạnh, tôi ôm bụng quỵ xuống đất. Kim Bảo cũng quát to với vợ của Đới Minh: “Mẹ kiếp, cô cũng là dạng chẳng ra gì. Cô quay về nói với thằng họ Đới kia, tôi sẽ đi tính sổ với nó!” Sự phẫn nộ của Kim Bảo khiến hai chúng tôi đều sững người. Vợ Đới Minh lặng lẽ rút lui. Sau đó Kim Bảo ra sức hút thuốc. Không khí vô cùng ngột ngạt. Tôi có cảm giác một trận phong ba sắp ập tới. Quả nhiên, Kim Bảo vừa vút điếu thuốc đã lao nhanh ra cửa. Tôi có cảm giác anh ấy đi tìm Đới Minh nên vội vã đuổi theo, sợ xảy ra chuyện gì.

Tới nhà Đới Minh, Kim Bảo tát anh ta một cái, rồi hỏi chuyện này sẽ giải quyết ra sao. Đới Minh ngượng ngập nói: “Anh tính thế nào? Ngủ thì cũng ngủ rồi. Anh có đánh chết tôi cũng chẳng lấy lại được. Để tôi đền cho anh một vạn đồng, coi như sạch nợ!” Lời nói của Đới Minh khiến Kim Bảo càng tức giận. Anh ấy cầm hận tát cho Đới Minh thêm hai cái nữa, rồi đòi hai mươi vạn đồng, nếu không sẽ giết cả nhà. Lúc này vợ Đới Minh cũng hốt hoảng, quỵ xuống cầu xin Kim Bảo nhưng Kim Bảo lòng dạ sắt đá, nhất định không chịu. Đới Minh rút dao ra đưa cho Kim Bảo, nói: “Vậy anh giết tôi đi, tôi làm tôi chịu, tôi chỉ có thể trả hai vạn.” Hành động của Đới Minh khiến tôi thấy anh ta cũng thật hảo hán nhưng cũng lo Kim Bảo thực sự chém người. Nhưng tôi thật không ngờ Kim Bảo lại mặc cả tiếp với Đới Minh. Tôi thấy Kim Bảo thật vớ vẩn, không phải đàn ông, vợ mình đã bị người ta làm vậy, đòi tiền có tác dụng gì? Suy nghĩ như vậy khiến tôi rất coi thường Kim Bảo.

Kết quả cuộc ngã giá là Đới Minh sẽ đền ba vạn đồng, Kim Bảo cũng không có cách nào khác. Sau khi về nhà Kim Bảo luôn miệng chửi bới tôi, lúc đầu tôi còn nhịn nhục, sau đó ngày càng không thể chịu nổi nữa, tôi nói: “Tôi như vậy đấy, anh chịu được thì chịu, không thì li hôn!” “Tôi để cho cô li hôn, tôi để cho cô li hôn đấy!” Kim Bảo bắt đầu đánh tôi. Tôi cũng đánh lại, âm ỉ không bên nào chịu nhường bên nào. Bên này tôi như vậy, bên nhà Đới Minh cũng cãi lộn không kém. Vợ anh ta gọi phụ huynh cả hai bên tới. Chuyện ngoại tình của tôi và Đới Minh bị lan truyền âm ỉ. Đã tới nước này, cả hai đều phải vượt qua, đều đòi li hôn. Cuối cùng li hôn thật. Nhưng li hôn không phải là chuyện dễ dàng. Ngày nào tôi và Kim Bảo cũng cãi lộn nhau. Có lúc anh ta còn nhục mạ tôi trước mặt con, nhưng tôi cũng không nhường. Cuối cùng khi cả hai cãi lộn đã mệt, Kim Bảo đồng ý li hôn nhưng điều kiện là tôi ra đi tay trắng. Tôi và Đới Minh thương lượng. Đới Minh nói: “Em dựa vào cái gì mà cho anh ta hết?” Tôi đáp: “Tiền là cái gì, không có càng đỡ tranh giành. Em thấy tình cảm là thứ quan trọng nhất!” Đới Minh không thuyết phục được tôi, có phần hơi tức giận, bèn nói: “Em xem thế nào thì làm!” Thái độ của Đới Minh khiến tôi hơi khó hiểu. Dù anh ta luôn nói chỉ quan tâm tới tôi, và hà cớ gì còn tính toán chuyện tiền bạc nhỉ, anh ta cũng đâu phải nghèo túng gì. Nửa năm sau, tôi và Kim Bảo chính thức li hôn. Tôi đồng ý để lại con trai và tất cả tài sản. Nhận được tin này, Đới Minh cười đau khổ: “Em hà tất phải như vậy. Như vậy chẳng thà không li hôn cho xong!”

Lời nói của anh ta khiến tôi thấy rất phản cảm. Tôi hỏi có phải anh ân hận không, rồi lại giục anh ta nhanh chóng li hôn. Phía nhà Đới Minh quả thực cũng hơi rắc rối, vợ anh ta cứ giằng dai mãi, Đới Minh cũng không mấy tích cực. Tôi hoảng hốt vì thấy mình đã trả giá quá nhiều, lẽ nào lại không được gì. Đúng lúc tôi đang sốt ruột, vợ Đới Minh không biết tại sao đã đồng ý li hôn. Nghe nói Đới Minh đồng ý cho cô ta một khoản tiền lớn. Con người Đới Minh ranh mãnh như vậy, vợ anh ta căn bản không thể biết được chồng mình có bao nhiêu tiền. Cô ta được đền bù năm mươi vạn đồng nên rất mãn nguyện, nói: “Anh đi chết đi, tôi không cần anh nữa. Dạng người như anh ắt cũng có ngày đi ăn mày thôi. Cút về chỗ con đàn bà đó!”

14. Chương 14

Ngày thứ hai sau khi Đới Minh nhận được giấy li hôn, tôi đã mất kiên nhẫn, gọi anh ta cùng đi làm đăng ký kết hôn. Đới Minh cười nói: “Em vội cái gì? Anh thấy em cuồng quá rồi đấy, như thể lao vào tiền của anh đấy!” Câu nói này thật làm người ta bị thương tổn. Tôi nói: “Sao anh lại có thể nói như vậy được. Tiền của Kim Bảo, em còn không thèm một xu, lẽ nào lại lấy của anh?” “Chính vì em không lấy tiền của anh ta, anh mới ngờ như vậy!” Đới Minh vẫn luôn bất mãn về việc tôi giải quyết chuyện tài sản. Để bày tỏ thành ý của tôi, tôi quyết định cùng anh ta làm cam kết trước hôn nhân. Sau đó tôi giục anh ta đi đăng

kí. Không thể không sốt ruột được, xã hội ngày nay quá nhiều thứ thay đổi, nếu làm không khéo sẽ xảy ra phong ba khác. Hơn một tuần sau, Đới Minh và tôi cùng đi nhận giấy đăng kí kết hôn. Cầm được tờ giấy đăng kí màu đỏ, lòng tôi yên tâm hơn rất nhiều, thậm chí, “Thật tốt quá, người mình yêu đã có thể mãi mãi ở bên nhau.”

Cưới nhau xong, tôi lại chuẩn bị công việc như trước đây, nhưng con người Đới Minh có phần chủ nghĩa nam quyền. Chuyện kinh doanh của anh ta không bao giờ chịu cho tôi nhúng tay. Tôi là dạng phụ nữ quanh năm suốt tháng chạy bên ngoài, thoát một cái bị ép ở nhà làm bà nội trợ, thật vô cùng khó chịu. Hồi đầu, Đới Minh còn nịnh nọt tôi rằng, đàn bà ở nhà là tốt nhất, phơi mặt buôn bán sẽ rất mệt. Nhưng sau đó, anh ta bắt chập những lời oán thán của tôi, thậm chí có hôm còn nói với tôi rằng: “Cô còn muốn gì nữa? Muốn ra ngoài tìm đàn ông hay sao?” Tuy anh ta vừa nói vừa cười, nhưng tôi rất phẫn nộ. Anh ta coi tôi là hạng người gì đây? Bây giờ tôi đã là vợ anh ta rồi, đâu phải là loại đàn bà lẳng lơ.

Những ngày tháng sau khi kết hôn.

Nhưng tôi hận hơn cả là Đới Minh như một ông chủ, không hề đụng tay đụng chân bất kì việc gì trong nhà. Trước đây khi còn yêu đương, chúng tôi toàn ăn ở ngoài, không bao giờ phải tiếp xúc với cơm gạo mắm muối. Nhưng làm vợ rồi đương nhiên không thể như vậy. Tôi nói anh ta có vài câu, anh ta đã mất kiên nhẫn, cự lại: “Từ trước tới giờ tôi luôn vậy đấy, vợ cũ của tôi trước đây không những nấu ăn mà còn lấy nước rửa chân cho tôi. Cô ngại nấu nướng thì ra ngoài ăn cho xong!” Câu trả lời của anh ta khiến tôi suýt ngất nhưng đã bước vào con đường này, tôi chỉ biết đành giấu những bất mãn xuống đáy lòng. Khi làm nhân tình của Đới Minh, tôi không bao giờ quản lý mọi hành tung của anh ta, càng không bao giờ hỏi chuyện riêng của anh. Chỉ cần có thời gian rỗi, anh ta lại vây quanh tôi. Khi chúng tôi ở bên nhau cũng không hề phòng gì, điện thoại di động của anh ta vẫn thường đặt trên bàn. Có điện thoại gọi tới, tôi cũng không bắt máy bao giờ, vì tôi sợ gặp phải vợ anh ta. Lúc đó, Đới Minh thường nói, ngoài Kim Bảo ra, anh ta phải là người đàn ông duy nhất của tôi. Lúc đó, tôi thường trêu với anh ta rằng bạn trai của tôi có rất nhiều. Tôi vừa nói vậy, Đới Minh đã cuống lên nói, nếu như vậy, anh ta sẽ giết tôi. Tuy tôi biết anh ta nói đùa nhưng anh ta quan tâm tới tôi như vậy, tôi rất vui mừng. Nhưng từ sau khi lấy anh ấy, những chuyện như vậy dường như không còn nữa. Có lúc, tôi nói chuyện, anh ta còn lười không thèm đáp lại.

Sau khi lấy nhau, điện thoại di động của Đới Minh luôn là vật bất li thân. Ngay cả khi đi tắm, anh ta cũng mang nó vào toilet. Tôi cũng không rõ tại sao anh ta lại để phòng tôi đến vậy. Lẽ nào anh ta có người đàn bà khác? Hơn nữa dẫu anh ta có để điện thoại trên bàn, tôi cũng không thèm xem tin nhắn của anh ta. Tôi thực sự không hiểu tại sao suy nghĩ khi làm vợ và làm nhân tình lại không giống nhau. Trước đây khi làm nhân tình, tuy Đới Minh và tôi toàn tranh thủ hò hẹn nhưng do quá bận rộn, không phát hiện được hết về nhau, còn giờ đây ngày nào cũng nằm ngủ cùng một giường, mọi thói quen của anh ta cứ phô bày trước mắt tôi. Khi ngủ, anh ta ngáy rất to, ồn ào khiến thần kinh của tôi có phần bạc nhược hẳn. Nhưng giờ đây ngay cả tiếng ngáy của anh ta, tôi cũng không thể thường xuyên được nghe thấy. Đới Minh luôn bận rộn tới mức thường xuyên không về nhà ngủ.

Trong một số đêm mất ngủ, tôi bắt đầu lấy Đới Minh và Kim Bảo ra so sánh. Kim Bảo ngoài tính vô tư, không biết quan tâm chăm sóc ra, tuy việc kinh doanh rất bận nhưng vẫn giúp tôi làm việc nhà. Tuy anh ấy không nhớ được ngày sinh nhật của tôi, ngày kỉ niệm đám cưới của chúng tôi nhưng khi tôi bị bệnh dù rất vất vả, anh ấy cũng chăm sóc rất kĩ lưỡng. Còn Đới Minh, dù đẹp trai hơn Kim Bảo nhưng chỉ biết nói mồm. Sau khi chúng tôi lấy nhau được hơn hai tháng, anh ta lấy đủ mọi lí do để không về nhà. Có lần, tôi đau bụng khủng khiếp, gọi điện cho anh ta, anh ta còn bức dọc nói: “Em không thể tự đi tới bệnh viện được sao? Anh đang bàn chuyện làm ăn!” Tôi thật không hiểu nổi sao muộn như vậy mà anh ta còn bàn chuyện làm ăn, càng không thể hiểu nổi tại sao trước đây khi ở bên tôi các tối, anh ta không có chuyện làm ăn gì để bàn sao? Lẽ nào chuyện làm ăn quan trọng hơn vợ? Điều khiến tôi nực cười hơn là Đới Minh còn nói với tôi rằng: “Sao em lại già hơn hai năm trước nhỉ?” Đới Minh lớn hơn Kim Bảo hai tuổi, lớn hơn tôi năm tuổi. Có tôi thấy anh ta già hơn hai năm trước nhưng anh ta ngày càng chài chuột, đồ veston hàng hiệu có mấy bộ, đồng hồ đeo tay cũng hàng hiệu. Anh ta thường ngày luôn ăn đồ bổ dưỡng tráng thận, nhưng bổ gì không biết lại không bằng hồi trước. Tôi đoán anh ta hẳn dồn hết công sức ra bên ngoài rồi. Nhưng ngay lập tức tôi cho rằng đó chỉ là suy đoán của tôi, Đới Minh ắt không như vậy, chúng tôi đến được với nhau không dễ dàng gì, phải trân trọng mới đúng. Tôi thừa nhận anh ta là một người đàn ông hào sảng. Có thể anh ta ở ngoài cũng có làm gì bậy bạ với người đàn bà khác nhưng tôi nghĩ tình cảm của anh ta với

họ không phải là thật. Không phải là thật thì tốt, tôi cũng không đòi hỏi gì cao.

Hôn nhân có thể đúng là nắm mồ của tình yêu. Trước đây Đối Minh ngày nào cũng nhưng nhớ tôi thì ngay sau khi lấy được nhau, tôi có muốn tìm anh ta cũng rất khó khăn. Nói thật lòng, tôi không nỡ rời bỏ con trai mình, thường đi thăm con. Còn Đối Minh thì vứt ngay con trai anh ta cho vợ như thấy một gánh nặng, để anh ta tự do tự tại. Tháng năm năm nay, em gái Đối Minh mang con tới nhà tôi chơi. Đứa trẻ mới năm tuổi, rất nghịch ngợm. Em gái anh ta ra ngoài mua sắm, nhờ tôi trông hộ đứa nhỏ. Để chiều em chồng, tôi ra sức trông chừng nhỏ nhưng lúc làm cơm đãi khách, tôi để nó chơi một mình. Thằng bé loay hoay tự chơi không may bị ngã, nằm khóc trên nhà, đúng lúc đó mẹ nó từ cửa đi vào đã lập tức xì mặt ra nói: “Thật ác độc, ngay cả con trai đẻ của mình không cần cũng thôi không nói làm gì, còn đánh con trai của người khác!” Tôi thực sự không thể giải thích rõ được. Sao tôi lại khổ thế nhỉ? Gia đình Kim Bảo trước đây đối với tôi tốt biết bao. Cũng may lúc đó Đối Minh vừa về, nghe em gái nói vậy, liền mắng: “Sao cô có thể nói như vậy được, dù sao đó cũng là chị dâu cô!” Lời nói của Đối Minh khiến tôi được an ủi phần nào nhưng em gái anh ta lập tức đáp ngay: “Chị dâu tôi đang ở khu lầu số bốn cơ!” Tôi biết vợ cũ của Đối Minh hiện giờ sống ở đó, lòng tôi chật đau khổ vô cùng. Xem ra cả nhà Đối Minh đều không thừa nhận tôi. Nhưng tôi vẫn nghĩ, Mặc kệ họ, chỉ cần tôi và Đối Minh sống bên nhau, cũng không phải tôi sống với họ. Chỉ cần Đối Minh tốt với tôi là được.

Hôn nhân lại giải thể.

Ngày 20.5.2004 là kỉ niệm ngày cưới của tôi và Đối Minh. Tôi nghĩ hôm nay phải chúc mừng thật long trọng nhưng gọi mãi, di động của Đối Minh không liên lạc được. Không thể ra tiệm ăn được, tôi một mình ở nhà làm đầy một bàn thức ăn, khổ sở chờ Đối Minh về cùng ăn mừng. Nhưng đợi mãi tới tám giờ tối cũng không bóng dáng anh ta đâu. Tôi bực mình mở chai rượu vang, uống hết sạch. Vừa uống tôi vừa nghĩ tới Kim Bảo. Tuy anh ấy không nhớ tới kỉ niệm ngày cưới nhưng phần lớn đều ở nhà các tối, cả nhà quây quần vui vẻ. Hôm đó, tôi uống tới say mềm, nằm ngủ gục xuống bàn. Không biết Đối Minh về nhà từ khi nào. Vừa vào nhà thấy bề bộn như vậy, anh ta đã bực tức quát tháo tôi, mắng tôi lười biếng. Tôi cũng không cam tâm, truy hỏi anh ta hôm nay là ngày gì. Anh ta vò đầu bứt tai hồi lâu cũng không nhớ ra nổi. Khi tôi nói rõ, anh ta chỉ cười mà nói rằng: “Thì ra là vậy!” Kiểu nói đó khiến tôi thực sự không thể nào chấp nhận được. Thế nên tôi nói: “Trước đây anh không hề như vậy!” “Trước đây là trước đây, bây giờ là bây giờ. Cô tưởng cô mới mười tám tuổi chắc, đã là vợ già rồi, còn đòi lãng mạn cái gì?”

Sau đó tôi thường phát hiện thấy có phụ nữ gọi điện cho anh ta. Khi nghe điện thoại, anh ta cũng thường né tránh tôi. Làm vợ già thì làm vợ già thôi, nhưng tôi ghê gớm hơn các bà vợ già khác. Cha mẹ Đối Minh cho tới giờ vẫn không chịu nhận tôi. Họ không thèm đến nhà chúng tôi, đều khen vợ cũ của Đối Minh hiền thực tận tảo, mắng chửi Đối Minh làm bại hoại cả gia đình. Nhưng điều khiến họ tức giận nhất là Đối Minh vì tôi đã vứt bỏ cả cháu của họ, dù tôi không yêu cầu anh ta làm vậy. Nhưng một người đàn bà đã rời bỏ chồng con rồi sẽ trở thành đồ độc ác trong con mắt người khác. Đã tới bước này, tôi chỉ biết cắn răng nuốt nhục. Tháng tám năm ngoái, tôi đi mua quần áo ở ngoài phố, vô tình bắt gặp Đối Minh đang đứng sau một quầy quần áo, giúp một cô gái trẻ mua đồ. Thấy họ thân mật quá đổi, tôi đoán chắc họ đã quan hệ sâu sắc với nhau. Thế nên tôi bí mật đi theo họ. Quả nhiên, họ vào khách sạn thuê phòng. Tôi vừa hận tức tức, lập tức gọi điện cho Đối Minh. Anh ta nói đang đi làm ăn bên ngoài. Tôi cười nhạo anh ta rằng: “Anh không đến nổi bàn chuyện kinh doanh ngay trên giường chứ?” Thật không ngờ Đối Minh nổi giận dưng dưng, quát lại: “Đúng đấy, tôi bàn chuyện kinh doanh trên giường đấy. Cô có thể làm gì nào?” Tối lúc này, tôi mới phát hiện thấy mình không chỉ thất bại trong tình cảm mà ngay cả trong cuộc sống tôi cũng hoàn toàn thất bại. Người phụ nữ đã vứt bỏ quyền lợi về tài sản kinh tế, chẳng khác nào con điều đứt dây. Nhưng đã tới nước này, tôi lại chỉ đành nhẫn nhịn vì không muốn li hôn lần nữa cho người ta cười nhạo.

Tôi nghĩ, cứ để cho Đối Minh chơi bời bên ngoài, chỉ cần anh ta không li hôn, chỉ cần anh ta có thể duy trì được cái gia đình này, tôi mắt nhắm mắt mở cũng xong. Nhưng Đối Minh ngày càng quá đáng, anh ta bắt đầu không về nhà hết tuần này tới tuần khác, gọi điện thoại cũng không bắt mới, tới công ty tìm cũng không thấy đâu. Tôi ngày càng sốt ruột, không cam tâm chỉ làm một cô vợ danh nghĩa. Một hôm tôi phát hiện ra Đối Minh nên lặng lẽ bám theo sau. Đối Minh đi vào một căn nhà. Tôi đi theo vào khiến anh ta thất kinh, nhưng rồi cũng trấn tĩnh hỏi xem tôi tới làm gì. Tôi nói châm biếm, “Tới xem anh bàn chuyện làm ăn ra sao.” Anh ta không nói gì, cô gái trong nhà đó hỏi Đối Minh: “Cô ta là vợ anh sao? Già thế!” Đó có phải là lời của người nói không chứ? Ai mà không già đi? Tôi cảm hận nhìn cô ta trừng trừng, chuẩn bị

định lời Đới Minh về vì anh ta nói: “Cô có thấy phiền không? Trước đây cô có như vậy đâu? Sao lại trở nên không lãng mạn thế? Tôi có quản lí cô không?”

Tôi không còn nói gì được, bực bội đi về, thấy những ngày tháng như vậy thật khó có thể tiếp tục được. Thế nên tôi nghĩ tới li hôn. Tôi trình trọng nhắn tin cho Đới Minh, nói rằng muốn nói chuyện nghiêm túc với anh ta. Quả nhiên Đới Minh chịu quay về. Sau khi hiểu rõ ý định của tôi, anh ta hỏi vặn lại: “Cô thấy có cần thiết không?” Tinh thần của tôi lúc đó đã sa sút nghiêm trọng, gào lớn: “Sao lại không cần thiết? Tôi đã mất tất cả vì anh, giờ lại xảy ra chuyện như vậy. Anh nói xem tôi có thể cam tâm không?” Đới Minh ngán ngẩm đáp: “Tôi không đồng ý câu nói đó của cô. Hồi đầu, tôi đã dặn cô không nên dễ dàng vứt bỏ tài sản, cô không chịu nghe, giờ sao có thể trách tôi?” Tôi không muốn nói chuyện đó nữa nên truy hỏi thái độ của Đới Minh về việc li hôn. Tôi cứ nghĩ chỉ ít anh ta cũng phải giữ tôi lại. Nào ngờ anh ta trả lời rất thẳng thắn: “Tôi thấy chúng ta ở bên nhau quả thực không hợp. Nếu cô đã cũng có cùng suy nghĩ như vậy, tôi đồng ý!” Thái độ đó của Đới Minh khiến tôi không thể chấp nhận được. Thế nên tôi và anh ta gây lộn ầm ĩ, gây đến nỗi cả nhà anh ta đều kéo tới nhưng họ đều không đứng về phía tôi, trái lại còn ủng hộ Đới Minh li hôn.

Sự việc đã đến nước này, tôi đành cắn răng quyết định li hôn với Đới Minh. Nhưng khác với lần đầu tiên li hôn, tôi quyết giành tài sản với Đới Minh vì tôi cho rằng không thể để anh ta có lợi. Nhưng Đới Minh đã vung vẩy cam kết tài sản trước khi cưới trước mặt tôi, tôi đành bất lực bỏ đi...

Bút kí của Ngải Luân:

Có một số phụ nữ luôn cảm thấy hôn nhân thật vụn vặt nên họ có nhân tình, tận hưởng cảm giác kích thích và lãng mạn mà người tình đem lại. Đồng thời họ cũng xem nhẹ bản chất của cuộc sống, cứ ngỡ sau khi cùng người tình bước vào hôn nhân sẽ tiếp tục là hoa hồng và rượu vang. Nhưng họ quả thực đã nhầm. Cuộc sống vốn là xâu chuỗi vô số những đoạn vụn vặt đó và làm thế nào để móc xích chúng với nhau mới là chủ đề của cuộc sống. Tình cảnh mà Tiêu Hồng đã vấp phải có thể chứng minh được điểm này. Hỡi những phụ nữ vốn đam mê cuộc sống lãng mạn, hy vọng các bạn có thể tỉnh ngộ được điều gì từ câu chuyện của Tiêu Hồng. Đồng thời Ngải Luân cũng xin nhắc nhở một câu: Phụ nữ gì bất kì lúc nào cũng không thể quên được sự tồn tại của mình. Nếu ỷ lại vào đàn ông, đánh mất chính mình rút cục đều đem lại kết quả bi kịch.

15. Chương 15: Do Chồng Ngoại Tình, Ly Hôn, Tôi Trở Thành Kẻ Thứ Ba

Khi giúp đỡ được mấy người trên mạng, tôi không nhận thức được đó là cái gì. Nhưng không ngờ thư từ tới ngày càng nhiều, rất nhiều người đều kêu cấp bách. Hiểu Tuyết chính là một trong số đó. Cô ấy viết tổng cộng mấy lá thư, đều nói có việc quan trọng nhất định phải gặp mặt, xin chỉ giáo. Chúng tôi hẹn nhau ở một tiệm cà phê. Khi tôi tới nơi, cô ấy đã ngồi ở đó rồi, ăn mặc tuy đơn giản như vẫn rất thời trang, rõ ràng cô ấy khá tự tin về ngoại hình và cách trang điểm của mình. Năm nay Hiểu Tuyết ba mươi tuổi nhưng nom còn trẻ hơn rất nhiều. Tôi chỉ có thể nhìn thấy nét đau buồn thoáng qua từ tia nhìn u tối của cô. Sau khi chào hỏi vắn tắt, cô gọi cà phê và bắt đầu câu chuyện. Hiểu Tuyết xuất thân trong gia đình trí thức, có quan niệm truyền thống về hôn nhân. Thời thiếu nữ, cô luôn mơ tới một bạch mã hoàng tử, và luôn giữ gìn trinh tiết tới khi vào đại học. Thời gian đó có không ít kẻ đeo đuổi cô, và cô cũng thử kết bạn với vài người nhưng chia tay rất nhanh sau đó với lí do “duyên phận chưa tới.”

Kết hôn

Hiểu Tuyết kể câu chuyện của cô như sau:

Tôi và chồng tôi quen nhau khi tôi đang học năm thứ tư. Mùa hè, trời đổ mưa to, tôi tới một hội chợ việc làm. Do đang vương bận trong lòng, tôi vội vã tới mức quên cả ba lô trên tắc xi. Đang lúc vội mà mấy nhắn tin bên hông tít liên hồi (những năm đó, di động chưa phổ biến như bây giờ, sinh viên đại học có mấy nhắn tin đã là khá lắm rồi). Thì ra là anh ấy nhắn tin tới, nói rằng anh ta vô tình là hành khách trên chiếc tắc xi đó sau tôi, phát hiện được ba lô của tôi, bên trong có giấy tờ và một mớ tài liệu. Chúng tôi hẹn nhau ra quán cà phê để nhận lại ba lô. Vừa nhìn thấy tôi bước vào, anh ta lập tức đứng lên chào hỏi. Thì ra từ chứng minh thư bỏ quên trong ba lô, anh ấy đã dễ dàng nhận ra tôi. Đó là một chàng trai cao lớn, nét mặt khá cứng, không phải dạng điển trai như tôi vẫn thích. Chúng tôi ngồi đối diện nhau. Khi trả ba lô, anh ấy cười trêu tôi là cô gái hậu đậu: “Có thể quên được những thứ quan trọng như thế này trên xe, nói

không chừng ngày nào đó em cũng bỏ quên mình luôn.” Do đã quen với kiểu nịnh nọt của đám con trai trong trường, nên lần này được nghe lời phê bình kiểu đàn anh khiến tôi lại thấy thân mật.

Hôm đó người trong tiệm cà phê không nhiều, tiếng nhạc rí rách tuôn chảy. Rồi chúng tôi trò chuyện tự nhiên dần. Anh ấy lớn hơn tôi hai tuổi, đã tốt nghiệp cùng trường với tôi, hiện đã có một công việc cũng rất khá. Khi nói chuyện xong, nhìn đồng hồ, chúng tôi phát hiện ra giờ đã nửa đêm. Anh ấy đưa tôi về nhà. Và tôi là người tin vào duyên phận. Cũng như tất cả các thanh niên khác, những ngày tháng yêu nhau luôn hạnh phúc và vui vẻ. Tất nhiên cũng không thể thiếu những cãi vã hiểu lầm, nhưng lưu giữ lại trong kí ức luôn là sự lãng mạn. Chúng tôi cùng leo núi, cùng đi xem phim, cùng nghe nhạc và cùng mơ tưởng về cuộc sống tương lai. Cứ như vậy qua một năm, chúng tôi bàn với nhau bỏ việc, tự lập công ty, làm riêng.

Anh ấy lấy hết tiền tích lũy, lại vay mượn thêm của bố mẹ hai bên, lập một công ty nhỏ. Thời gian đầu làm việc rất vất vả. Có lúc muốn mời khách ăn cơm, trả xong tiền ăn, không đủ tiền gọi tắc xi, đành cuốc bộ về nhà. Lúc đó chúng tôi đã sống chung, thuê một căn hộ một phòng ngủ một phòng khách. Căn hộ đã rất cũ nhưng tiền thuê khá rẻ. Những lúc rảnh rỗi, chúng tôi nắm tay nhau đi dạo phố. Tất cả các quán ăn nhỏ gần đó, chúng tôi đều tới ăn cả. Đậu phụ om giá bốn đồng, thịt sợi kho giá ba đồng cùng hai bát cơm, chưa tới mười đồng một bữa, ăn cũng đầy đủ. Công ty phát triển khá thuận lợi, rất nhanh sau đó, chúng tôi đã trả hết được số tiền mượn của bố mẹ và dần dần tích lũy được ỉnh món tiền. Chúng tôi cũng sống như những thanh niên khác, mua xe mua nhà và kết hôn sau sáu năm yêu nhau.

Sau đó nhiều lần tôi nhớ lại chuyện kết hôn, thấy hồi đó có phần miễn cưỡng. Lúc đó, chúng tôi đã sống chung được mấy năm rồi. Chỉ ngoài việc chưa làm thủ tục đăng kí, chúng tôi cũng không khác gì các cặp vợ chồng bình thường khác. Khi mới bắt đầu sống chung, anh ấy từng đề nghị kết hôn nhưng tôi nghĩ dù sao cũng phải tích lũy tiền đã, có cơ sở sinh sống và sự nghiệp hăng hay. Sau đó, anh ấy cứ nhắc lại vài lần, nhưng tôi đều thoái thác bởi lí do đó. Cuối cùng anh ấy không đề nghị nữa, thấy như vậy cũng tốt. Chúng tôi mới chính thức kết hôn từ hai năm trước. Mấy năm sống chung khiến hai bên từ lâu đã mất cảm giác mới mẻ, nhưng do bố mẹ hai bên đều rất sốt ruột, cứ ép lấy nhau. Lúc đó nhà cửa đã mua xong, quy mô công ty cũng lớn dần, tôi cũng thấy là lúc cần kết hôn rồi. Hôm tổ chức đám cưới, bạn bè tới rất đông nhưng khi mặc váy cưới, tôi không hề có chút cảm xúc của một cô dâu, chỉ thấy đã hoàn thành một trình tự đương nhiên phải có. Sau khi cưới, chúng tôi sống trong căn hộ vừa làm nội thất. Căn hộ đó rộng hơn, nghiệp vụ công ty cũng bận hơn. Ngày qua ngày như vậy, thấy không có gì hay ho, cũng không thấy gì tồi tệ.

Li hôn

Khi phát hiện chồng tôi có nhân tình là sau khi kết hôn khoảng một năm. Thời gian đó, anh ấy đi công tác cực kỳ nhiều. Hai chúng tôi thay nhau phân công làm trong công ty theo kiểu “đàn ông ra bên ngoài, đàn bà lo việc bên trong.” Anh ấy đảm nhiệm nghiệp vụ giao dịch bên ngoài, tôi phụ trách quản lí trong công ty. Tôi lựa chọn như vậy còn có một nguyên nhân là anh ấy làm gì cũng tốt nhưng tính đồ kị lại rất cao, chỉ cần nhìn thấy tôi thường qua lại với bạn khác giới nhiều một chút cũng không hài lòng. Khi cùng nhau ra ngoài tiếp khách, nếu người khác quan tâm tới tôi nhiều một chút, anh ấy cũng không vui. Có lúc chúng tôi thường cãi nhau về chuyện này. Nhưng thời gian lâu dần, tôi lại nghĩ dù sao đã sống với anh ấy, mình cũng chẳng có ý định gì khuất tất nên tội gì phải cãi cọ với anh ấy ệt. Thế nên tôi chủ động lựa chọn quản lí việc trong công ty.

Trước đây tôi đã hơi nghi ngờ rằng anh ấy có người tình bên ngoài. Chồng tôi cực kỳ thích đi công tác Hàng Châu, lần nào cũng nói là do nhu cầu nghiệp vụ cần thiết nhưng sau khi về rồi không hề thấy phát triển được gì về công việc. Tôi biết anh ấy đã quen một phụ nữ ở Hàng Châu, người rất đẹp, rất xuất sắc, hơn tôi rất nhiều mặt. Khi cô ta tới Bắc Kinh, tôi đã từng gặp mặt. Tôi giống hệt như nhân vật nữ chính trong phim Điện thoại di động, tới Bưu điện đóng tiền điện thoại cho anh ta và tra cứu các số điện thoại đã gọi. Tôi phát hiện thấy thời gian đó chồng tôi luôn gọi tới một số điện thoại ở Hàng Châu, mỗi ngày trên một tiếng đồng hồ. Như vậy tuyệt đối không phải do yêu cầu công việc, hơn nữa phần lớn thời gian gọi điện đều là giữa đêm. Tôi đã hiểu ra.

Một hôm, anh ấy lại đi công tác Hàng Châu. Trước khi đi, anh ấy rất hưng phấn. Trước đây, anh ấy đi công tác ra sao, tôi đều không quản lí, khi nào muốn đi thì đi. Nhưng lần này tôi muốn kiểm tra, liền nói, phía Hàng Châu gần đây không có việc gì cần thiết, công ty lại đang bận rộn, anh đừng đi vội. Chồng tôi

lập tức nêu ra lí do rằng bố bị bệnh. Bố chồng tôi đang ở Hàng Châu, bị bệnh đương nhiên phải đi thăm. Tôi ra ngoài gọi điện tới di động của bố chồng. Ông bắt máy, giọng rất vang, không hề có chút bệnh tật. Tôi không nói năng gì, đập máy luôn, biết ngay anh ấy muốn đi gặp nhân tình. Hôm đó anh ấy bay chuyến trưa nhưng từ năm giờ sáng đã dậy, hưng phấn tới mức không ngủ lại được. Thật ra tôi cũng tỉnh, hai người nằm trên giường trò chuyện. Tôi nói, “Hôm nay anh đi công tác, em muốn ra sân bay tiễn anh. Mọi lần anh đi xa, em đều không tiễn do cả hai đều bận rộn.” Nghe tôi nói vậy, anh ấy rất kinh ngạc, nói, “Tiễn cái gì cơ chứ, mấy ngày là về ngay.” Tôi cương quyết đòi, “Đúng lúc không có việc gì, cứ để em đi tiễn.” Anh ấy không hề cảm nhận được sự nghi ngờ của tôi, vui vẻ ôm túi xách lên đường.

Trời hôm đó rất u ám, khắp đường một màu xám ảm đạm. Anh ấy lái xe, tôi ngồi bên, nghĩ tới rất nhiều thứ suốt bảy năm chung sống, lòng thấy buồn thê thảm. Lúc đó tôi vẫn còn ôm một tia hy vọng, nghĩ rằng anh ấy sẽ nể tình cảm cùng nhau mấy năm qua, khi tới sân bay sẽ ân hận, không đi Hàng Châu nữa, và về nhà cùng tôi, nói cho tôi hết sự thật, nhận lỗi. Tôi nghĩ nếu vậy, tôi có thể tha thứ. Nhưng suốt dọc đường, anh ấy ngâm nga ca hát như không có chuyện gì xảy ra, còn lấy tay đánh nhịp trên vô lăng. Khi chia tay trong sân bay, anh ấy chỉ vẫy tay về phía tôi rồi quay người đi thẳng. Đúng khoảnh khắc đó, tôi nghĩ rằng chúng tôi đã thực sự “chia tay” nhau rồi. Nhưng dù sao chúng tôi cũng từng có mấy năm tuyệt đẹp, dù đã biết kết quả, tôi vẫn muốn xác nhận lại lần cuối cùng. May thay lúc đó anh trai tôi cũng đang ở Hàng Châu. Tôi nhờ anh trai giúp bám sát họ, quả nhiên nhìn thấy chồng tôi và một cô gái ôm nhau vào khách sạn, rồi cùng đi siêu thị. Khi đi ra khỏi siêu thị, đang đi trên đường, họ còn ăn chung một que kem, mỗi người cắn một miếng.

Mấy ngày sau, chồng tôi từ Hàng Châu trở về. Tôi lại ra sân bay đón anh ấy. Anh ấy rất ngạc nhiên nhưng cũng rất vui mừng. Thật ra lúc đó tôi muốn nghe anh ấy thú tội, nhận lỗi, tôi có thể tha thứ. Nhưng sau khi anh ấy cho va li vào xe, bộ dạng vui vẻ như không hề có tội. Tôi biết đã hết cách cứu vãn, liền dừng xe lại bên đường, nói: “Tôi đã quyết định rồi, chúng ta li hôn thôi.” Anh ta kinh ngạc tới sững sờ, không hề hiểu nổi tôi đang nói gì. Khi tôi kể rằng anh trai tôi đã chứng kiến tất cả, anh ấy mới ân hận, khẩn cầu, thề thốt nhưng không còn tác dụng. Trái tim tôi đã thực sự nguội lạnh. Khi biết tôi không thể chấp nhận, chúng tôi một tháng sau đó làm thủ tục li hôn.

Mê man

Về hôn nhân của mình, Hiểu Tuyết luôn kể thật bình tĩnh nhưng sau đó, tốc độ nói rõ ràng giảm rất chậm. Khi kể xong, cô ấy nhìn tôi.

Tôi hỏi: “Vậy chồng cô ngoại tình được bao lâu rồi?”

Cô ấy nhìn ra cửa sổ, khó nhọc đáp: “Chúng tôi lấy nhau được một năm, anh ấy cũng ngoại tình được một năm.”

Tôi hỏi: “Là cùng thời gian sao?”

Cô ấy vẫn không nhìn tôi, đáp: “Ngoại tình trước, kết hôn sau.”

Tôi hỏi: “Tại sao lại xảy ra chuyện như vậy?”

Hiểu Tuyết nghĩ một lúc, nói: “Sau sáu năm yêu nhau, cảm giác mới mẻ đã không còn nữa, đã mất sạch cảm giác. Sau đó việc anh ấy ngoại tình cũng là khó tránh.”

Nói xong, cô ấy thôi không nhìn ra cửa sổ nữa mà hỏi lại: “Tình yêu rút cục có thể kéo dài được bao lâu nhỉ?”

Tôi đáp: “Tình yêu ngắn hay dài do khác nhau bởi con người. Nếu tâm đầu ý hợp, cả hai vẫn có thể không ngừng tạo ra cảm giác mới mẻ, tình yêu sẽ được kéo dài hơn. Nếu cơ sở tình cảm có hạn, tình yêu cũng sẽ ngắn đi. Nhưng bất luận là ngắn hay dài, tình yêu chỉ có hạn.”

Cô ta hỏi: “Vậy sao khi tình yêu đã hết, hôn nhân sẽ dựa vào cái gì để duy trì?”

Tôi đáp: “Thông thường hôn nhân có thể dựa vào mấy tình huống sau. Một là sau khi tình yêu tan biến sẽ xuất hiện tình thân ấm áp. Hai là nhu cầu cần nhau và an ủi của cả hai phía. Dù sao thì hai bên vợ chồng cũng có thể đem lại cảm giác an ủi, lí giải và ủng hộ nhau về mặt tâm lí mà người khác không thể đem lại. Tuy nhiên cũng còn rất nhiều suy tính thực tế, như bị suy giảm mức độ sống sau khi chia tay (chẳng hạn chỉ

chung một căn hộ, việc phân công công việc gia đình và vai trò trong gia đình...), sự trưởng thành và giáo dục của con cái, sự thừa nhận của bố mẹ hai bên, nhận định của văn hóa xã hội đối với tình trạng hôn nhân đó, mọi nghĩa vụ trách nhiệm có liên quan, cũng bao gồm cả hình tượng tự tôn của cá nhân mình trong xã hội. Những thứ này đều có thể trở thành nhân tố thực tế duy trì một gia đình. Tuy nhiên có thể nói một cách chắc chắn rằng tình yêu đầu đời nhất định sẽ tan biến.”

Nghe tới đây, cô ấy lại hỏi: “Vậy theo anh, đàn ông hơi thành công một chút có phải rất khó tránh việc ngoại tình?”

Tôi đáp: “Mấy chục năm trước việc ngoại tình ở Trung Quốc rất ít, còn bây giờ quá nhiều. Đối với một người đàn ông thành công, theo như tôi biết, những người có thể tránh được chuyện ngoại tình là con số rất ít.”

Tiếp đó, tôi hỏi: “Cô li hôn cương quyết như vậy, không còn chút gì cứu vãn được sao?”

Cô ấy đáp: “Không.”

Tôi hỏi: “Còn có thể phục hôn không?”

Cô ấy cắn chặt môi, nghĩ một lúc rồi đáp: “Tôi cũng nghĩ chuyện này nhiều lần nhưng không thể được.”

Tôi hỏi: “Tại sao?”

Cô ấy nói: “Tôi thấy mình đặc biệt bị tổn thương. Trong quá trình sáu năm yêu nhau và một năm đã lấy nhau, tôi hoàn toàn dốc hết sức vào việc gây dựng sự nghiệp chung. Ngoại trừ yêu cầu công việc, còn lại hầu như tôi đã vứt hết mọi giao thiệp qua lại. Cũng có một số việc không hoàn toàn là nhu cầu công việc, nhưng tôi đã làm vì chăm lo tới lòng tự trọng của một người chồng. Ở nhà tôi toàn tâm toàn ý chăm sóc gia đình. Còn anh ta thì sao, lại đi ngoại tình. Điều khiến tôi không thể chấp nhận được là anh ta lại ngoại tình trước khi chúng tôi lấy nhau. Tôi và anh ta kết hôn, chẳng qua là do thói quen sống bên nhau mà thôi.”

Tôi hỏi: “Về những gì đã trải qua, đúng là cô có nỗi đau, phiền muộn, hoặc nói một cách khác là thấy ô nhục, cần được kể tội. Chuyện này tôi hiểu, nhưng nếu chỉ cần kể tội, cô không cần tìm tới tôi cũng có thể làm được. Vậy cô cứ đòi tìm tôi gấp, nguyên nhân thực sự là gì?”

Cô ấy trầm ngâm hồi lâu, đáp: “Hôm nay tôi thực sự có hai vấn đề cần hỏi.”

16. Chương 16

Một là, rốt cuộc tôi phải ứng xử ra sao với chồng cũ? Tuy chúng tôi đã li hôn nhưng công ty không chia. Cả hai vẫn cùng nhau quản lý công ty đó, thậm chí mỗi người còn chiếm tới 50% cổ phần trong công ty, và ngày nào cũng phải gặp mặt nhau. Tới giờ, anh ấy vẫn luôn hy vọng phục hôn với tôi. Tôi phải làm gì trong chuyện này? Tình cảm rất phức tạp.

Vấn đề thứ hai là tôi đã có người theo đuổi. Tôi phải cư xử ra sao với người mới này? Chuyện này cũng rất phức tạp.”

Tôi hỏi luôn: “Người theo đuổi này sao lại khiến cô thấy phức tạp? Phải chăng từ quan niệm thông thường, đây không phải là một người theo đuổi bình thường?”

Cô ấy ngần ngại một lúc rồi đáp: “Chúng tôi gặp nhau trong một bữa tiệc. Đối phương hơn bốn mươi tuổi, đã có gia đình, con cái, sự nghiệp cũng thành công. Hồi đó, tôi vẫn chưa hồi phục lại từ cú sốc li hôn nên khi dự tiệc vẫn lặng lẽ ngồi một góc. Anh ấy chủ động tới nói chuyện với tôi, rất biết chăm sóc. Anh ấy khá đẹp trai. Chúng tôi bị tình yêu sét đánh. Anh ấy đeo đuổi tôi rất sát sao, tôi cũng thích anh ta. Từ con người anh ấy, tôi thấy được sự quyến rũ của người đàn ông thành công. Rất lâu rồi, tôi mới thấy lại những rung cảm.”

Tôi nói: “Nhưng ban nãy cô vừa nói anh ta đã có vợ.”

Cô ấy nhìn thẳng vào mắt tôi, nói: “Đúng, nhưng tôi không yêu cầu anh ta li hôn. Tôi chỉ cần tình cảm thôi.”

Tôi hỏi: “Cô cho rằng có thể phát triển tình cảm với một người đàn ông có vợ sao? Cô cho phép mình làm như vậy?”

Cô ấy đáp: “Tôi không muốn phá hoại gia đình của anh ấy. Tôi không thấy mình vô đạo đức.”

Tôi nói: “Như vậy, cô đã đạt được mục đích rồi còn có vấn đề gì nữa?”

Trầm ngâm hồi lâu, cô ấy nói: “Sau khi quen nhau, anh ấy hứa hẹn với tôi rất nhiều, cũng đưa ra một số yêu cầu. Tôi không biết chuyện tôi và anh ta sẽ phát triển ra sao, có thể tiến hơn một bước không?”

Tôi nói: “Cô cũng đã nói rồi, không muốn người đàn ông đó lấy mình. Vậy bước tiến tiếp theo mà cô nói chỉ có thể là quan hệ tình dục. Về chuyện này, tôi khẳng định không thể cho cô một kết luận rõ ràng một là một, hai là hai được. Tôi không thể nói một cách đơn giản rằng cô nên tiếp tục với anh ta hay là nên cắt đứt quan hệ. Vậy tôi nói với cô cái gì đây? Tôi phải thông qua việc phân tích quá trình này để giúp cô nhìn nhận lại mình. Cô vẫn chưa nhận thức rõ về mình. Một khi cô đã làm rõ, chính cô sẽ dần dần tìm ra kết luận.”

Tiếp đó, tôi cũng nói với cô ta về phán đoán của tôi.

Tôi nói: “Qua những gì cô kể, cô hỏi và trả lời, tôi có mấy phán đoán sau về cô.

Cô là một phụ nữ như thế nào?

Thứ nhất, cô là một phụ nữ xem ra khá ôn hòa, có sức chịu đựng, có trách nhiệm. Tôi chú ý thấy khi nói về nhân tình của chồng cũ, cô dùng những từ ngữ rất ôn hòa như: “người rất xuất sắc, cũng rất đẹp, có nhiều mặt giỏi hơn tôi”. Chỉ một câu miêu tả như vậy nhưng không phải phụ nữ nào cũng có thể làm được. Dù sao cô ta cũng là địch thủ của cô, vì cô ta mà cô mới mất chồng. Từ đó tôi thấy được sự rộng lượng của cô trong cách đối đãi với con người.”

Cô ấy cười, xen vào nói: “Tôi đặc biệt giỏi việc quan hệ. Công ty có rất nhiều phụ nữ, có người lớn hơn tôi, có người nhỏ hơn tôi. Quan hệ giữa tôi với họ cũng tốt.”

Tôi nói tiếp: “Vậy nhìn bên ngoài, cô là người dễ hòa nhập. Nhưng đồng thời khi cô đã có lựa chọn to lớn, hạ quyết tâm cũng không hề ngần ngại. Rất nhiều phụ nữ chưa chắc đã quyết tâm vứt bỏ công việc ổn định để tự lập công ty, nhưng cô đã dám làm. Như vậy tính cách của cô vừa nhu vừa cương, rất quyết đoán. Như cách cô xử lý chuyện hôn nhân, một khi chồng cũ của cô hành động vượt ra ngoài giới hạn mà cô có thể chịu đựng được, cô cũng không dành chỗ thương lượng.”

Cô ấy gật đầu: “Đúng thế!”

Tôi nói: “Vậy đó là tính cách gì? Người xưa có câu, nhìn bề ngoài tưởng dễ bắt nạt nhưng thực ra lại khó bắt nạt. Trong trường hợp thông thường, cô rất có khả năng tha thứ, chịu đựng. Nhưng một khi đã quá giới hạn, cô nhất định không tha thứ. Cô cần lí giải đặc điểm này của mình. Nếu sau này còn gặp phải chuyện như gì, nếu cô khẳng định được đó là chuyện có thể tha thứ được thì hãy cố gắng tha thứ. Nếu vượt quá giới hạn, chắc chắn cô sẽ không tha thứ. Về điểm này, hy vọng chúng ta có thể nhất trí quan điểm.”

Cô ấy gật đầu, đáp: “Vâng.”

Tôi nói tiếp: “Thứ hai là về mặt tình cảm, cô yêu cầu bình đẳng. Khi cô chăm lo gia đình và xây dựng sự nghiệp, cô cũng yêu cầu chồng mình phải nỗ lực tương tự. Khi bảo vệ lòng tự trọng của chồng, cô cũng đủ hi sinh. Nếu chồng cô cư xử với cô không đến nỗi, dù không chăm sóc tỉ mỉ lắm, cô vẫn có thể chấp nhận. Nhưng về mặt tình cảm, chồng cô đã lừa gạt cô, khiến cô không thể chấp nhận được khi cảm thấy những gì mình bỏ ra không thu được kết quả tương xứng. Lòng tự trọng của cô lúc đó bị tổn thương.”

Cô ấy lập tức nói: “Đúng vậy, như vậy đối với tôi quá bất công.”

Tôi nói: “Cô xem, tình cảm trong câu nói này mãnh liệt như vậy, đã bộc lộ rõ bản tính của cô.

Thứ ba, nhìn từ bên ngoài, cô là một phụ nữ có lòng tự trọng không quá nhạy cảm. Dù kẻ khác nói gì, đàm tiếu gì, cô cũng không quá chú tâm. Nhưng trên thực tế, lòng tự trọng của cô lại phản ứng rất mạnh mẽ ở một số mặt. Trong khi miêu tả toàn bộ sự việc, cô không chỉ thấy rằng đối phương đã vứt bỏ cô, lừa dối cô về mặt tình cảm, mà còn cảm thấy về bộ mặt, về sĩ diện cũng bị thương tổn đáng kể.”

Hiếu Tuyết nói: “Phải, tôi là một người có lòng tự trọng rất mạnh. Tôi đã đối đãi với chồng cũ ‘của tôi tốt như vậy, ra sức làm việc cực khổ, nhưng anh ta lại ở ngoài làm bậy. Tôi không thể chấp nhận được.’

Tôi nói: “Đây là điều cô cần phải nhìn rõ. Phản ứng tự trọng của cô về mặt này rất mạnh.

Thứ tư, trong chuyện hôn nhân, cô có một mớ lí thuyết và công thức. Cô yêu cầu một gia đình tương trợ lẫn nhau, bất kì bên nào cũng không được phạm luật. Nếu chồng cũ của cô không ngoại tình, cô có cho phép mình ngoại tình không?”

Cô ấy lắc đầu, đáp: “Không.”

Tôi nói: “Đó chính là công thức số một trong chuyện tình cảm của cô. Trong một gia đình bình thường và hợp pháp, cô tuân thủ công thức đó. Cô không thể chấp nhận được khi đối phương phạm luật và ngay cả chính cô cũng vậy. Nhưng cô có phát hiện thấy mình còn có công thức thứ hai không? Giờ đây cô bước vào gia đình người khác. Người đàn ông đó đã có vợ. Mối quan hệ giữa cô và anh ta chính là tình cảm ngoài hôn nhân. Cô không có yêu cầu đạo đức gì đối với mình trong mối quan hệ này, lí do là không muốn kết hôn với đối phương. Cô cho phép mình thực hiện một dạng thường được gọi là “hành vi yêu đương bất bình thường”. Đó là một dạng công thức của cô. Nhưng cô có từng nghĩ rằng vợ của đối phương cũng rơi đúng vào trạng thái trước khi cô li hôn. Tôi không cần về câu chuyện người đàn ông đó lập nghiệp thành công ra sao. Tôi cũng tình nguyện tin rằng anh ta là một người đàn ông vô cùng quyến rũ. Thậm chí tôi cũng tin rằng anh ta yêu cô rất chân thành. Nhưng tôi muốn nhắc nhở cô rằng cô sẽ phải đối mặt với một tình cảnh khó khăn.

Có thể tưởng tượng được quá trình xây dựng sự nghiệp của một đôi vợ chồng từ không tới có, cũng có thể giống những gì cô từng trải qua, có mộng tưởng về cuộc sống tương lai cùng bao năm tháng vất vả cùng nhau chung sức. Cô từng nói với tôi rằng, tình nhân của chồng cô cũng không hề yêu cầu chồng cô về chuyện hôn nhân nhưng điều đó không hề làm giảm bớt những thương tổn mà cô phải chịu. Vậy giờ đây nếu vì sự xuất hiện cô lại làm một gia đình khác phải tan vỡ thì vợ con anh ta phải chấp nhận ra sao? Đúng vậy, rất nhiều phụ nữ đối mặt trước hoàn cảnh như vậy chỉ biết ứng phó bằng cách im lặng. Liệu cô có dũng cảm đối mặt trước những thương tổn mà cô có thể gây ra đối với gia đình đó, trước những trách móc oán thán của vợ con anh ta? Những chuyện này cô phải nghĩ cho kĩ.”

Cô ta hiển nhiên không hề chuẩn bị tinh thần, nên có phản xúc động.

Tôi nói tiếp: “Ngoài ra, cô có thể bảo đảm rằng mối tình của cô và người đàn ông thành công kia là tình yêu duy nhất của anh ta ngoài hôn nhân không?”

Cô ta sưng người.

Tôi nói: “Đối với một nhà kinh doanh thành công, lại có sức quyến rũ như vậy, dùng như câu mà cô đã nói là “tiếng sét ái tình”, sau đó tình cảm nóng bỏng nhanh chóng, lao vào nhau và đưa ra nhiều yêu cầu, bao gồm cả yêu cầu về tình dục. Vậy hoàn toàn có thể tưởng tượng được, trước khi gặp cô, anh ta có thể cũng có một hoặc nhiều tình huống như vậy. Cô có tư tưởng chuẩn bị không? Cô nói mình không muốn thay thế vợ anh ta vì trong trái tim cô, vợ anh ta là hợp pháp. Nhưng chuyện ngoại tình thì không chỉ một mình cô, cô có chấp nhận nổi không?”

Cô ta quả quyết lắc đầu: “Tuyệt đối không thể chấp nhận.”

Tôi nói: “Yêu cầu của cô ở đây vẫn là bình đẳng. Cô cần phải hiểu được điều này.”

Nói tới đây, tôi ngừng lại, đợi phản ứng của cô ta.

Cô ta im lặng rất lâu, hình như đang nghĩ gì đó, rồi nói: “Từ sau khi li hôn, tôi luôn đau khổ vô cùng. Để rồi bỏ được vực sâu đau đớn đó, tôi nghĩ rằng mình nhất định phải tụt vào một cọng cỏ.”

Tôi gật đầu: “Người đàn ông này có thể chính là cọng cỏ như vậy. Cô muốn mượn anh ta để vượt qua đau khổ. Điều này đem lại hiệu quả ngắn hạn nhưng tiếp đó thì sao? Tôi sẽ không giúp cô đưa ra kết luận đâu. Chỉ ít câu hỏi đầu tiên mà cô vừa hỏi, rút cục phải xử lý ra sao với chồng cũ? Ý kiến tôi thế này: cứ tiếp tục làm chung, xử lý như bạn bè, không nhất định sẽ phục hôn nhưng cũng không tuyệt đối không loại bỏ khả năng đó.”

Cảm động

Trước khi chúng tôi giã từ, Hiểu Tuyết kể về câu chuyện của chồng cũ cô sau khi li hôn:

Sau khi chúng tôi li hôn, nghe nói chồng tôi và nhân tình của anh ta cũng chia tay. Có thể do ân hận, trước khi li hôn, chồng tôi đã để cho tôi căn nhà, một mình dọn ra ngoài. Cuộc sống của anh ấy tự do hơn nhưng số lần đi công tác ít hẳn. Những vụ giao đãi, tiếp khách của công ty, trước đây tôi không hề tham gia nhưng bây giờ anh ấy luôn xin tôi đi cùng, kiếm cơ hội nói chuyện với tôi. Sinh nhật tôi trước đó không lâu, anh ấy giấu tôi tổ chức một party khá lớn, đặt rất nhiều hoa tươi, mời rất nhiều bạn bè. Tuy miệng tôi không nói câu nào, nhưng lòng rất cảm động. Thật lãng mạn, chỉ tiếc tới quá muộn.

Mấy ngày trước khi hết giờ làm, anh ấy nói với tôi rằng buổi tối muốn mời tôi uống trà. Tôi định từ chối. Anh ấy nói là để bàn công việc nên tôi đành nhận lời. Anh ấy đã đặt sẵn bàn ở khách sạn, gọi những món mà tôi yêu thích nhất. Tôi đã quyết tâm không rung động nữa nhưng vẫn hơi xao xuyến. Trong bữa ăn, anh ấy không động đũa lắm, chỉ nhìn tôi ăn. Tôi nói: Không phải anh muốn bàn chuyện công ty sao? Nói đi chứ? Anh ấy nhìn tôi hồi lâu không nói được gì, mãi sau, anh ấy mới thốt lên: Tha thứ cho anh, hãy cho anh một cơ hội nữa. Mặt tôi lạnh tanh nhưng lòng như thể bị dao đâm lún một nhát, ra sức ngoáy bên trong. Anh ấy rút từ trong túi ra một cái lọ thủy tinh. Đó là chiếc rất bình thường, không chút bắt mắt. Anh ấy mở lọ ra, rút từ bên trong ra một mẩu giấy. Đầu tôi đập thình thịch, tôi buột miệng hỏi: Sao anh còn giữ cái này?

Đó là mảnh giấy chúng tôi đã viết khi vừa dọn vào sống chung. Do nhu cầu công việc, giờ giấc sinh hoạt của chúng tôi rất lộn xộn. Có lúc khi anh ấy về nhà thì tôi đã ngủ. Khi tôi thức giấc, anh ấy lại vừa nằm xuống không lâu. Chúng tôi thường trao đổi những mẩu giấy viết cho nhau trước khi ngủ hoặc trước khi ra khỏi nhà, chẳng hạn như: “Cơm sáng còn nóng trong nồi”, “Có trứng gà rán trong tủ lạnh”, “Em đã mua loại bánh chưng mà anh thích ăn nhất”, “Tối nay anh đi tiếp khách, không thể ở nhà với em”... Tất nhiên còn có một số câu ngọt ngào nữa. Tôi đã quên những câu nói đó từ lâu.

Tôi hỏi: “Tại sao anh còn giữ những thứ này?”

Anh ấy đáp: “Lúc đó anh tiện tay nhét vào lọ, không hề cố ý, chỉ thấy vui vui. Sau đó anh để trong va li, cũng quên khuấy mất. Sau khi chia tay ở một mình, anh nhớ lại nhiều chuyện đã qua, vô tình phát hiện ra cái lọ này và đọc hết lại chỗ giấy đó. Mỗi lần đọc đều cực kỳ buồn, thấy mình không biết trân trọng.”

Hiểu Tuyết chậm rãi kể câu chuyện của mình, sắc mặt hồng hào trở lại. Đối với cuộc sống tương lai của cô ấy, với khó khăn mà cô ấy đang gặp, tôi không thể đưa ra bất kì kết luận gì nhưng dường như cô ấy cũng hiểu ra được điều gì.

17. Chương 17: Tại Sao Anh Ấy Mất Hứng Với Tôi?

Người kể: Bành Quả

Hôm đó Ngải Luân phát hiện thấy một lá thư trong hòm thư như sau: “Xin chào Ngải Luân. Hiện tôi đang rất đau khổ, hy vọng anh có thể đăng báo về những kinh nghiệm tình cảm mà tôi đã trải qua, để cảnh báo cho tất cả phụ nữ đừng nên đắm đuối vào tình yêu quá...” Ngải Luân đọc kĩ lá thư, được biết Bành Quả đã hết lòng yêu một người đàn ông đã có vợ suốt nhiều năm. Tình cảm hai người rất mặn nồng nhưng sau khi người đàn ông li dị, họ vẫn không đến được với nhau, thậm chí từ đó còn trở nên xa lạ. Sau khi trò chuyện với Bành Quả, Ngải Luân chợt nghĩ ra tiêu đề cho bài viết này.

Một người đàn ông đã có gia đình nói yêu tôi.

Năm 2003, tôi tốt nghiệp đại học, mới hai mươi tuổi, tìm được công việc làm vài tháng ở Nam Ninh, cũng không lí tưởng lắm. Tới cuối năm đó, nhờ chị họ giới thiệu, tôi được vào làm trong công ty của Dương Khánh Hoa. Anh ấy là người Lưu Hợp, chị họ tôi là vợ của em trai anh ta. Nếu tính ra, tôi và Dương Khánh Hoa có thể coi là đồng hương và họ hàng xa. Do quan hệ như vậy, ngày thứ hai tôi đi làm, vợ chồng anh ta đã muốn tôi dọn tới nhà họ sống. Họ thuê một căn hộ khá lớn cách công ty không xa. Tôi rất vui mừng nhận lời ngay. Năm đó Dương Khánh Hoa hai mươi chín tuổi, vợ anh ấy hai mươi bảy tuổi. Cả hai đối với tôi rất tốt. Anh ấy muốn tôi phụ trách tài vụ và hỗ trợ khách hàng. Vợ anh ấy cũng rất quan tâm

tới tôi. Nếu tôi đi làm về muộn, chị ấy bao giờ cũng phần cơm canh nóng cho tôi, đối đãi như em gái ruột vậy, khiến tôi rất cảm động.

Nhưng tôi rất nhanh chóng phát hiện ra rằng không khí trong gia đình họ Dương không được hài hòa cho lắm. Khi Dương Khánh Hoa ở nhà, anh ấy luôn một mình hút thuốc trong phòng khách, nom rất buồn rầu. Vợ anh ấy hiếm khi trò chuyện với chồng, cũng không bao giờ hỏi han về chuyện công ty. Có cảm giác ngoài việc lên mạng, mọi chuyện khác đều không thu hút sự quan tâm của chị ấy. Do yêu cầu của công việc hỗ trợ khách hàng, tôi thường cùng Dương Khánh Hoa ra ngoài tiếp khách. Một lần tiếp khách xong, chúng tôi cùng về nhà và bắt đầu nói về cuộc hôn nhân của anh ấy. Anh ấy kể rằng vợ chồng anh ấy lấy nhau do bố mẹ bắt ép nên không có tình cảm, anh ấy không biết phải làm sao. Nhìn vẻ mặt u uất của anh ấy, lại nghĩ tới áp lực công việc của anh ấy đã rất lớn, về tới nhà ngay cả một người nói chuyện cũng không có, cứ nghĩ thế, tôi rất thông cảm với anh ấy và thấy chị Dương không làm trọn trách nhiệm làm vợ.

Sau đó cứ có việc gì Dương Khánh Hoa lại tìm tôi nói chuyện, có lúc lại chuyện trò về quê cũ. Dương Khánh Hoa đem lại cho tôi cảm giác rất tốt, ngoại hình cũng được, nói năng lưu loát, kinh doanh cũng rất thuận lợi. Nói thực lòng, lúc đó tôi thấy thật ngưỡng mộ anh ấy. Dương Khánh Hoa chăm sóc tôi như một ông anh trai. Dần dần, có chuyện gì, tôi cũng thích nói với anh ấy. Khi ở bên anh ấy, chúng tôi luôn có vô số đề tài nói mãi không ngớt. Anh ấy không bao giờ giấu giếm cảm xúc đối với tôi và tôi cũng dần dần nhận thấy trái tim mình ngày càng gần gũi với anh ấy. Tôi rất hoảng hốt, thấy không thể phát triển tiếp như vậy được. Một mặt vợ anh ấy đối với tôi rất tốt. Tôi không thể có lỗi với chị ấy. Mặt khác, tôi ghét vai trò kẻ thứ ba nhưng tình hình phát triển của tôi và Dương Khánh Hoa lại ngày càng rối tung. Hôm đó anh ấy lại đưa tôi đi bàn chuyện làm ăn, mãi tới tối mới xong. Trên đường về, anh ấy cứ khoác eo tôi mãi. Tôi vừa căng thẳng, lại hưng phấn dù biết như vậy không được. Nhưng tôi thấy được ở gần người mình thích, chỉ cần không làm hại đến người khác, cũng không cần nghĩ ngợi gì quá nhiều. Sau khi đi tới một hẻm nhỏ vắng người, anh ấy cứ ôm rịt lấy tôi và lần đầu tiên hôn tôi. Anh ấy nói rất thích tôi. Tôi là người duy nhất trong lòng anh ấy. Anh ấy có thể thiếu bất cứ thứ gì nhưng không thể thiếu tôi. Tôi không biết anh ấy nói như vậy là thật hay giả, cũng không biết trả lời lại ra sao. Nhưng từ đó về sau, tôi thấy ánh mắt anh ấy đầy tình cảm dịu dàng.

Quốc khánh năm đó, chị Dương về quê mấy ngày, nhà chỉ còn lại tôi và Dương Khánh Hoa. Trái tim tôi bắt đầu căng thẳng, đập thình thịch không ngừng. Tối hôm đó, anh ấy mở đĩa CD của Lưu Đức Hoa mà anh ấy yêu thích, nói với tôi say đắm: “Anh yêu em, em là người phụ nữ duy nhất mà anh yêu trên đời này.” Những thổ lộ của anh ấy khiến tôi rất cảm động, máu huyết như dào dạt trong người và để cho anh ấy ra sức hôn tôi. Tối đó, chúng tôi không ngừng làm tình. Có lẽ do kìm nén quá lâu, anh ấy rất điên cuồng. Anh ấy muốn tôi đợi anh ấy, đợi cho con anh ấy lớn lên, anh ấy sẽ li hôn sống với tôi. Lúc đó, tôi không nghĩ ngợi gì nhiều. Tôi mới hai mươi tuổi, lại chưa từng yêu đương. Dương Khánh Hoa là người đàn ông đầu tiên của tôi. Tôi đã điên cuồng hiến dâng mình nhưng không phải vì muốn anh ấy tặng cho tôi một danh phận chính thức. Lúc đó tôi chỉ nghĩ chỉ cần hai người yêu nhau được ở bên nhau, trong lòng có hình bóng nhau là được.

Bên cạnh anh ấy xuất hiện một cô sinh viên.

Mấy ngày quốc khánh luôn quần quít bên nhau khiến tôi thấy ngọt ngào, khắp người lâng lâng như sống trên thiên đường. Nhưng tới ngày chị Dương quay về, tôi từ thiên đường quay về hiện thực. Nói thật lòng rằng sau khi đã có quan hệ quá thân mật như vậy với anh ấy, tôi không còn dũng cảm nhìn chị Dương. Cũng may chị ấy không hề phát hiện ra quan hệ của hai chúng tôi, vẫn chăm sóc tôi tốt như trước. Nhưng chị ấy càng như vậy, tôi càng thấy ngượng ngùng. Chính lúc tôi đang day dứt khôn nguôi, Dương Khánh Hoa liên mấy ngày không tới công ty, cũng không về nhà buổi tối, gọi điện thoại không nghe máy. Rút cục anh ấy đã đi đâu? Làm gì? Chị Dương có vẻ đã quen với những hành vi này của chồng nhưng tôi vừa có quan hệ với anh ấy nên rất lo lắng.

Người trong công ty cũng bắt đầu bình luận về Dương Khánh Hoa. Họ nói anh ấy đang quan hệ với một cô sinh viên. Tôi cũng từng gặp cái cô mà họ nói tới, cảm thấy họ quả thực rất gần gũi. Nhưng tôi nghĩ kĩ, cũng thấy không thể nào vì anh ấy vừa thê thốt với tôi chưa được mấy ngày. Tuy không tin lắm những lời bàn tán của mọi người trong công ty nhưng lòng tôi cũng không dễ chịu tí nào. Tôi nghĩ bụng dù đi đâu, anh ấy cũng nên nói với tôi một tiếng. Và dù không nói với tôi, anh ấy cũng nên nghe điện thoại của tôi chứ. Mấy ngày sau, Dương Khánh Hoa về nhà. Đúng lúc chị Dương không có nhà, tôi truy hỏi rốt cuộc

anh ấy đã đi đâu. Anh ấy đáp không chút kiên nhẫn rằng việc của anh ấy, tôi không cần phải lo, anh ấy đi làm ăn. Tôi cười nhạt mà hỏi rằng có phải anh đi bàn chuyện làm ăn với cô sinh viên nào đó. Anh ta càng khó chịu mà đáp: “Sao em lại như vậy? Em cần phải biết là anh có áp lực lớn như thế nào chứ? Làm kinh doanh bận như vậy, anh làm gì còn sức lực để làm những chuyện đó?” Khi tôi hỏi tại sao anh ta không nghe điện thoại của tôi, Dương Khánh Hoa đáp lúc bận làm ăn bên ngoài, anh ấy không thích bị người khác làm phiền. Lí do này nghe có vẻ cũng hợp lí nhưng tại sao trước đây khi tôi gọi điện, anh ấy luôn nghe? Tuy tâm lí vẫn còn khó chịu nhưng tôi không có chứng cứ trực tiếp, cũng không biết làm sao. Thật ra trong lòng tôi thầm nhủ, mong sao những gì anh ấy nói là thật.

Nhưng suy nghĩ của tôi thật sai lầm, mấy ngày sau, cô sinh viên đó đã tới tận công ty tìm Dương Khánh Hoa. Vừa thấy cô ta, anh ấy đã đầu mày cuối mắt, mặt mày rặng rờ. Sau khi nói với nhau vài câu thân mật, họ cùng ra ngoài. Lúc đó lòng tôi vô cùng buồn bã, thấy anh ấy thực sự không coi tôi ra gì. Trong mắt anh ấy, tôi như thể là thứ có cũng được không có cũng xong. Tôi không chịu nổi điều đó và cũng lấy làm lạ, tôi có thể chịu được cảnh anh ấy thân mật bên vợ, nhưng lại không chịu nổi khi anh ấy bên cô gái khác. Số lần tới thăm của cô sinh viên đó ngày càng nhiều, Dương Khánh Hoa đối với tôi ngày càng hờ hững. Từ lời nói cử chỉ giữa họ, tôi quan sát thấy quan hệ của họ không phải bình thường. Cô gái đó lại càng hoa chân múa tay trước mặt tôi, như thể mình là chủ nhân của công ty. Tôi thấy Dương Khánh Hoa đối với tôi như vậy chứng tỏ anh ấy không hề thích tôi, không quan tâm tới tôi. Vậy tôi còn ở lại đây có ý nghĩa gì? Tâm trạng tôi ngày càng chán chường nhưng không dám thổ lộ cho bất kì ai. Trong lúc u uất và tức giận, tôi bỏ về quê ở Lục Hợp, thầm nghĩ không thềm quay lại Nam Kinh nữa, không thềm gặp lại gã đàn ông như Dương Khánh Hoa nữa.

Tuy đã quyết định như vậy, đã quay về quê nhưng lòng tôi vẫn vương vấn ở Nam Kinh. Trước mắt tôi vẫn không ngừng lay động hình bóng anh ấy. Dù sao anh ấy cũng là mối tình đầu của tôi. Cảm giác đó thật sâu đậm, thật khó quên. Sau khi về quê, tâm trạng của tôi không những không vui vẻ được, mà trái lại còn ngày càng tệ hơn. Một tuần sau, Dương Khánh Hoa cũng về Lục Hợp, nói muốn đón tôi về Nam Kinh. Tôi cố tình phớt lờ anh ấy lại cầu xin tôi một cơ hội. Anh ấy nói chuyện với cô sinh viên kia là nhất thời hồ đồ, là một sai lầm trong chốc lát, còn người anh ấy yêu thương nhất vẫn là tôi. Những lời lẽ của anh ấy khiến trái tim tôi mềm lại và đồng ý quay về Nam Kinh. Về tới Nam Kinh, anh ấy mua hoa hồng tặng tôi, đưa tôi đi thuê phòng nghỉ. Vừa chốt cửa phòng, anh ấy quỳ thụp xuống thề thốt suốt đời chỉ yêu một mình tôi, tôi là báu vật của anh ấy, là tài sản duy nhất của anh ấy... Từ lần đó, chúng tôi lại giải hòa. Cô sinh viên nọ quả thực không còn tới tìm Khánh Hoa nữa. Tâm trạng tôi vui vẻ hơn rất nhiều. Tôi thấy những lời anh ấy nói đều là thật. Mọi thứ trước mắt tôi như rặng rờ hơn.

Chị Dương mất tích nửa tháng

Hàng ngày phải đối mặt với chị Dương đối với tôi quả thực là một sự dày vò. Vì tôi luôn thấy chị ấy đối với tôi rất tốt nhưng tôi lại làm việc như vậy. Thế nên lương tâm tôi luôn cắn rứt. Có lúc nửa đêm còn mơ phải ác mộng, sau khi tỉnh lại mồ hôi toát đầm đìa. Tôi không muốn sống tiếp những ngày tháng như vậy nên đã đề nghị Dương Khánh Hoa rằng tôi muốn chuyển ra ngoài sống. Như vậy, tâm lý tôi sẽ dễ chịu hơn. Hơn nữa, quả thực tôi cũng không muốn phá vỡ gia đình Dương Khánh Hoa. Tôi thấy anh ta thật lòng tốt với tôi là được. Nhưng anh ấy không muốn tôi dọn đi, nói là chờ thêm một thời gian nữa. Anh ấy đang chuẩn bị mua nhà, dù sao sau này cũng cần dùng. Câu nói đó của anh ấy khiến lòng tôi rộn lên vui sướng. Đó chính là kết quả mà tôi muốn có nhưng không dám nghĩ tới. Câu nói của anh ấy chẳng khác nào đã thắp lên một ngọn đèn sáng rõ trong lòng tôi. Tôi càng ngày càng thấy tương lai tốt đẹp sẽ nhanh chóng ủa tôi.

Lúc đó, nhà cửa ở Long Giang cũng rất đẹp, giá cả không đắt. Tôi đã đi ngắm mấy nhà, đều rất vừa ý nhưng Dương Khánh Hoa muốn tôi đợi thêm. Dù sao anh ấy đã nói vậy, tôi cũng hiểu được cái khó của anh ấy và không muốn thúc ép người đàn ông tôi yêu. Sau khi chuyện cô sinh viên nọ lắng xuống, tôi thấy mình và Dương Khánh Hoa tới được với nhau cũng không dễ dàng. Thế nên tôi luôn rộng lượng với anh ấy. Nhảy mất cũng hơn một năm trôi qua, tôi vẫn là người tình bí mật của anh ấy. Cũng hơn một năm qua, thú vui lớn nhất của tôi chính là đi ngắm phòng. Lí tưởng lớn nhất chính là có ngày cùng Dương Khánh Hoa đường hoàng dọn vào sống trong nhà mới. Một ngày đầu tháng 4.2005, một ngày rất bình thường nhưng chính trong ngày bình thường đó lại xảy ra một chuyện không bình thường do chị Dương đột nhiên mất tích.

Thoạt đầu cũng không ai để ý. Tôi và Dương Khánh Hoa cũng tưởng rằng chị ấy quay về quê ở Lục Hợp. Chị ấy không có nhà, tôi càng có cơ hội gần gũi với Khánh Hoa. Thế nên chúng tôi cũng lười quan tâm tới

chị ấy. Đó không phải vì tôi ích kỉ mà vì quả thực tôi sợ phải đối mặt với chị ấy. Sau tám, chín ngày không có tin tức của chị ấy, tôi và Dương Khánh Hoa bắt đầu lo lắng nhưng di động của chị Dương không tài nào gọi được. Gọi tới nhà mẹ chị ấy cũng không có tin tức gì. Tôi nghĩ có thể chị Dương đã phát hiện ra quan hệ giữa tôi và Khánh Hoa nên bỏ nhà đi chẳng. Cứ nghĩ như vậy, tôi thấy mình thật có lỗi với chị ấy. Thế nên tôi nói với anh ấy: “Đợi chị ấy quay lại, nhất định em sẽ đi!” Dương Khánh Hoa trầm ngâm hút thuốc, không thêm để tâm tới tôi. Tôi biết tâm trạng anh ấy cũng không vui vẻ gì nên ra sức an ủi. Nhưng anh ấy ngày càng khó chịu, không thêm đáp trả những câu khuyên can của tôi, còn thường xuyên nổi nóng với tôi nữa.

Nửa tháng sau, chị Dương rốt cuộc cũng quay về. Hôm chị ấy về nhà, tôi cứ thấy máy mắt. Vừa nhìn thấy chị Dương, tôi đã vội trốn vào phòng riêng nhưng đôi tai cứ dán chặt vào cửa nghe bọn họ nói. Dương Khánh Hoa và chị Dương ngồi trong phòng khách, không hề cãi cọ. Anh ấy hỏi chị ấy mấy câu, tôi đều nghe rõ. Đại thể như sau: một là nửa tháng qua đi đâu? Hai là tại sao điện thoại không gọi được? Chị Dương trả lời rằng đi cùng mấy người bạn tới Dương Châu chơi nhưng không giải thích về chuyện không gọi được điện thoại. Tôi không còn tâm trí nào nghe tiếp vì cho rằng mọi chuyện đều do tôi mà ra. Tôi dựa vào cửa, nước mắt tuôn rờn rờn, đột nhiên nhận thấy mình là kẻ đáng thương nhất trên đời, y hệt một cọng cỏ hoang dã, thậm chí không bằng cả cọng cỏ. Ngọn cỏ còn có ánh nắng và giọt sương vuốt ve nhưng có ai quan tâm tới tôi đây? Tôi lau nước mắt, quyết định ngày hôm sau sẽ bỏ đi, mãi mãi không quay về nữa. Coi như mình đã nằm mơ, và giờ là lúc cần tỉnh giấc mơ rồi.

18. Chương 18: Kẻ Trong Sạch Như Tôi Đã Biến Thành Vợ Hai Bất Hạnh Nhất Như Thế Nào

Tôi thấy mình là người đàn bà bất hạnh nhất trên đời này. Khi qu Xuyên, tôi không biết anh ấy đã có vợ. Tuy đã gần bốn mươi tuổi, nhưng nom Xuyên vẫn rất trẻ, phong độ, lại được tổng giám đốc công ty yêu chiều, khiến tôi vô cùng ngưỡng mộ anh ấy. Và khi gặp người có nhan sắc như tôi, Xuyên cũng bị tình yêu sét đánh. Chẳng bao lâu Xuyên mua một chung cư cao cấp ở Bắc Kinh, sống chung với tôi. Nhìn vật dụng trong nhà đều thuộc dạng đắt tiền, tôi thấy lòng rất dễ chịu. Nghĩ lại thấy tôi chỉ là một cô gái tốt nghiệp hết cấp ba, từ nông thôn ra thành phố làm nhân viên quèn, lại có thể được sống sung sướng đến vậy. Một thời gian sau, cứ cách vài ngày tôi lại mời một số chị em gái tới nhà chơi. Trong con mắt trầm trồ ngưỡng mộ của họ, tôi như bay lên chín tầng mây, người cứ lâng lâng, ngay cả khi đang ngủ cũng bật cười.

Xuyên nói anh ấy rất bận, không thể về nhà thường xuyên nhưng cứ tới cuối tháng lại gửi cho tôi rất nhiều tiền để tiêu vặt. Trước đây tôi chưa từng thấy nhiều tiền đến vậy và bắt đầu mua sắm quần áo đắt tiền, vào các tiệm Spa cao cấp, ăn bận chải chuốt, ra vào những nơi sang trọng. Tôi rất yêu Xuyên. Mỗi lần anh ấy tới chỗ tôi, tôi đều làm những món ăn mà anh ấy thích và hết sức dịu dàng. Anh ấy thường đưa tôi đi tham dự một số tiệc tùng cá nhân. Khi người khác nhìn anh ấy đầy ngưỡng mộ, gương mặt anh ấy lại tràn ngập niềm tự hào không giấu giếm. Có thể khiến anh ấy kiêu hãnh, tôi rất vui sướng. Tôi cũng rất thích cuộc sống xa hoa nhẹ nhàng mà anh cho tôi. Nhưng Xuyên mãi vẫn không chịu hứa lấy tôi. Đã mấy lần tôi có thai nhưng đều bị anh ấy ép phải phá. Anh ấy luôn lấy cớ tôi quá nhỏ dù tôi đã hai mươi tư tuổi và ở quê tôi, các cô gái trạc cỡ tuổi tôi đều làm mẹ cả. Vả lại tuổi tác anh ấy cũng không nhỏ nữa. Nhưng tôi không hề thấy anh ấy có chút gì sốt ruột.

Trong hai năm sống chung, anh ấy luôn lấy lý do quá bận nên vẫn chưa đưa tôi về thăm quê anh ấy ở Quảng Châu. Về gia đình mình, anh ấy cũng không nói nhiều. Và mỗi dịp lễ tết hàng năm, tôi luôn phải ở một mình cô đơn. Gọi vào di động anh ấy, nếu không tắt máy cũng không có ai nghe. Mấy người bạn chơi mặt chược của tôi đều là gái bao của các đại gia. Tôi thấy cuộc sống của mình cũng không khác gì họ. Đúng lúc tôi nhận thức được điều này, vợ anh ấy xuất hiện cùng mấy gã thanh niên lực lưỡng. Qua những lời kêu gào hò hét của cô ta, tôi mới hiểu được ra chân tướng sự thật. Thì ra Xuyên đã là bố của hai đứa con. Công ty của anh ấy không phải của mình anh ấy, mà là sự nghiệp của cả gia đình vợ. Anh ấy chẳng qua chỉ là một kẻ làm thuê cao cấp. Tôi vẫn chưa kịp hoàn hồn thì họ đã dọn xong quần áo của tôi vào một túi xách. Tất cả đồ đáng tiền trong nhà đều bị họ giữ lại. Tiếp đó tôi và cái túi đáng thương đó đều bị họ vứt ra ngoài cửa.

Trong tiết đông lạnh giá, tôi co rúm người ngồi bên cái cột điện thoại liên tiếp bấm di động của anh ấy,

muốn anh ấy giải thích và đền bù thỏa đáng cho tôi. Nhưng suốt nửa ngày trời, anh ấy không hề bắt máy rồi tắt máy hẳn. Tôi nghĩ ra trăm kế để tìm tới công ty anh ấy nhưng kết quả được biết anh ấy đã bị chuyển tới một công ty nhỏ ở phía Nam, công ty mẹ do vợ anh ấy tiếp quản. Đó là cuộc tình đầu tiên trong đời tôi. Anh ấy đã lừa tôi như vậy rồi lại vứt bỏ tôi thật vô tình. Tôi uất ức tới mức ngất đi. Nghĩ lại mình đã vì anh ấy mà hi sinh tuổi xuân và tình yêu, giờ đây lại bị cái kết thảm hại đến vậy. Gần đây trên báo chí tôi thấy một cụm từ mới, gọi là “vợ hai không lỗi lầm”. Nghe nói trong một hội nghị mang tính toàn quốc vừa qua, có người đã đề cập tới sự việc này, kiến nghị rằng những “bà vợ hai không có lỗi” này nếu quả thực kinh tế khó khăn, bị lừa gạt về tình cảm thì phải được bảo vệ quyền lợi về tài sản. Giờ đây tôi không có việc làm, không nhà cửa, nên thấy mình rất đúng trường hợp này. Không biết pháp luật có giúp tôi bảo vệ được quyền lợi của mình không?

- Một cô gái bất hạnh -

6. Con đường đau khổ của hai mươi năm làm người tình trong bóng tối

Nhân vật chính: Lâm, nữ, bốn mươi tuổi, độc thân. Hai năm trước, cô gặp được Giang Thuần và từ đó đắm đuối với anh ta không rời. Vợ anh ta bị tim nặng nên Giang Thuần hết mực chăm sóc vợ. Anh và Lâm tuy yêu nhau nhưng không muốn thành tội phạm gây hại tới vợ. Lâm cho rằng đợi khi Thuần đứng tuổi, đợi khi vợ anh ta không còn nữa, cô sẽ danh chính ngôn thuận chăm sóc anh... Thật không ngờ, họ không kịp đợi tới ngày đó, Giang Thuần đã mắc bệnh ung thư hiểm nghèo.

Lời của Lâm: Tất cả tình cảm ngoài hôn nhân hầu như đều là “nhìn thấy ánh sáng mà chết”. Tôi không oán trách gì, chỉ nói sự thật. Nếu nói rằng tình yêu giữa hai người là tuyệt đẹp thì tình yêu giữa ba người là tàn khốc. Dù có nhìn thấy nó đẹp chẳng nữa cũng là vì tàn khốc nên mới nảy sinh một kiểu đẹp mệt mỏi. Nó cũng như balê, cứ nhảy tới nhảy lui mãi không ngừng, nhảy tới khi tuyệt vọng.

Anh nói xem tôi có ý đồ gì? Tôi qu anh ấy lúc đó, anh ấy đã bốn mươi tuổi rồi. Năm anh ấy mất, anh đã sáu mươi tuổi. Vậy tôi âm mưu chiếm đoạt tiền bạc hay con người anh ấy? Hay để được anh ấy chăm sóc, hay để chia tài sản cùng anh ấy? Khi anh ấy mất, tóc bạc trắng, nom như một ông già. Nhưng cũng rất lạ rằng, tôi ngắm anh ấy vẫn không nỡ buông đi, phảng phất như thể thấy lại cảnh đầu tiên gặp anh ấy trong phòng bệnh vào hai mươi năm trước. Cảnh đó tôi muốn quên đi mà không thể quên nổi, nó như khắc sâu trong trái tim tôi.

Tôi luôn nhớ tới một chàng bác sĩ uy nghiêm, thông minh, tháo vát hồi đó. Khi anh ấy còn trẻ, đôi mắt như có thần, nhìn kẻ khác hơi thể người ta là một chú hươu non. Tại sao tôi không thể nào quên được đôi mắt của anh ấy nhỉ? Vì lúc đó trong bệnh viện, anh ấy bịt khẩu trang cả ngày, khiến mắt và tóc anh ấy vô cùng nổi bật. Mái tóc đen của anh ấy có chỗ quăn tự nhiên. Con gái anh ấy cũng có tóc quăn tự nhiên, hoàn toàn di truyền từ cha.

Tôi đã nhìn thấy vợ anh ấy, chỉ một lần thôi. Ngoài lần đó ra, tôi chỉ nhìn thấy hình. Đó là một phụ nữ trắng trẻo, lặng lẽ. Hoặc nói một cách khác, đó là một phụ nữ tốt, là dạng phụ nữ mà rất nhiều người đàn ông lấy xong mang về để ở nhà rất yên tâm. Huống hồ cô ấy còn sinh cho anh ấy một đứa con gái. Nghe mọi người kể vợ anh ấy bị bệnh tim rất nặng, phải chịu rất nhiều khổ sở mới sinh được đứa con này. Tôi cũng là phụ nữ, hiểu rằng một người phụ nữ nếu dám mạo hiểm tính mạng mình để sinh con ột người đàn ông thì cô ấy nhất định là rất yêu anh ta. Có lúc hiến dâng cũng là một dạng hạnh phúc cực điểm. Người phụ nữ này đã thể nghiệm được điều đó, cũng đạt được báo đáp. Dù sao, cô ấy đã vượt qua được điều đó. Dưới vẻ bề ngoài yếu ớt, nhất định cô ấy có một trái tim kiên định.

Thật kỳ lạ, đối với một phụ nữ vốn là tình địch của tôi, tôi không thấy thù hận một chút nào. Thậm chí tôi còn có cảm giác hai chúng tôi rất gần gũi nhau, cũng rất giống nhau. Dù sao chúng tôi đều yêu chung một người đàn ông. Cô ấy như một phần khác của con người tôi. Đúng là như vậy, tôi thường tưởng tượng mình là cô ấy. Tôi thấy mình tuy chưa từng cưới Giang Thuần nhưng tôi cũng là vợ anh ấy, một cô vợ khác. Tôi thấy điều này không có gì mâu thuẫn. Đương nhiên tôi đứng ở góc độ hồng nhan tri kỷ của một người đàn ông mà nói, tôi không biết nếu mình là vợ anh ấy, liệu tôi có nghĩ như vậy không? Con người đều ích kỷ như nhau. Vấn đề này đối với tất cả các bà vợ mà nói, e rằng đáp án chỉ có một. Thật đáng tiếc là, tôi không có cái số đó. Suốt đời này, ngay cả tư cách ích kỷ trong tình yêu, tôi cũng bị tước đoạt mất. Cũng giống như mỗi lần anh ấy vội vàng từ chỗ tôi trở về, chưa bao giờ anh ấy ở lại qua đêm với tôi. Tuy tôi biết rõ những gì chờ đón chỉ là một buổi sáng thông thường nhất... Thân thể tôi đã bị quyết định rồi. Tôi chỉ

có thể cùng người khác chung hưởng, và nhất thiết phải dùng cách không được đảng hoàng nhìn thấy ánh sáng như vậy. Tình cảm ngoài hôn nhân, hầu như đều là kiểu “nhìn thấy ánh sáng là chết”. Tôi không oán thán, tôi chỉ nói sự thật.

Trong tình yêu cũng có sự giao thoa sinh tử. Tôi cho rằng vợ anh ấy và anh ấy cũng vậy. Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng dùng sức mạnh của mình để chia rẽ bọn họ. Một là về đạo đức tôi không cho phép, hai là tôi biết họ cũng không thể chia rời nhau. Người phụ nữ đó và tôi cũng vậy, năm đó đều là bệnh nhân của anh ấy. Nhưng cô ấy may mắn hơn tôi vì cô ấy đến sớm hơn tôi mười mấy năm. Nếu tính không sai khi tôi mới lên tiểu học, họ đã yêu nhau rồi...

Tôi vĩnh viễn không thể quên được mùa hè năm đó. Từ sau khi qu nhau, cuộc sống của tôi như chỉ có một mùa hè đó. Nó rực rỡ huy hoàng, bất kể trong giấc mơ hay trong kí ức, đều không thể phai màu. Lúc đó tôi mười chín hay hai mươi tuổi nhỉ? Không hiểu sao tôi đột nhiên bị viêm phổi. Lúc đó trong nhà cũng không có ai. Cha mẹ tôi đi ra ngoại tỉnh thăm bà ngoại, em trai lại đang đi lính. Tôi xin cơ quan nghỉ phép, cứ ngỡ bệnh vặt nhưng không ngờ sốt cao liên tục mấy ngày. Khi đồng nghiệp tới thăm, người tôi đã nóng bừng bừng. Thế nên họ đưa tôi vào một bệnh viện lớn gần đó.

Nói ra thật tình cờ, Giang Thuần làm việc đúng ở đó. Hôm đó là ngày anh ấy trực và tôi nằm trong khu vực bệnh nhân mà anh ấy quản lý. Vì thế việc chúng tôi qu nhau không thể không nói là có cơ duyên ngẫu nhiên. Đó chính là số phận của tôi, bao gồm cả cuộc gặp gỡ nên duyên này cũng là bước đệm cho câu chuyện của chúng tôi sau này. Những ngày đó, anh ấy chăm sóc tôi như chăm sóc một đứa trẻ, nói năng rất nhẹ nhàng, ngày nào cũng kiểm tra phòng bệnh và không quên hỏi thăm tôi đêm câu.

Ngoài các đồng nghiệp nam ở cùng cơ quan, tôi chưa từng tiếp xúc với đàn ông khác. Nhớ hồi đầu, sau khi mẹ sinh em trai, gửi tôi về nhà bà nội ở tỉnh khác. Tôi sống ở đó suốt cho tới khi lên cấp ba mới chuyển trường về nhà nên thiếu hụt tình yêu thương của cha mẹ. Sự xuất hiện của Giang Thuần đã thỏa mãn cho tôi khát khao đó. Chẳng hạn có một người như bố mình chăm sóc cho mình uống thuốc, có những lời hỏi han ân cần của bậc tiền bối và những trối buộ... Năm đó, tôi vẫn chưa yêu ai nhưng đã đọc không ít tiểu thuyết của Quỳnh Dao. Tôi rất thích nhân vật Phi Vân Phàm trong tác phẩm ‘Một giấc mơ của bà’. Đó là một mẫu người đàn ông trưởng thành có tình cảm sâu đậm khiến người ta dễ cảm động nhất. Tôi bắt đầu trông ngóng những thời khắc anh ấy tới thăm phòng bệnh, khắc khoải chờ đợi tiếng bước chân anh ấy. Có lúc thậm chí tôi còn mong mình tốt nhất mắc chút bệnh gì đó để anh ấy dừng lại trước giường tôi lâu hơn một phút... Tôi thích ánh mắt anh ấy nhìn tôi, hỏi tôi, có phải thấy khó chịu không? Cảm giác sau khi uống thuốc ra sao... Tôi nghĩ hẳn mình đã yêu anh ấy mất rồi.

Tôi không nhìn nổi mơ mộng, tất cả sự chăm sóc, bảo vệ của anh ấy đối với tôi biết đâu vì anh ấy cũng có tình cảm với tôi. Tôi cứ bị suy nghĩ đó kích lệ, chỉ cần vừa nhìn thấy anh ấy, tôi đã mạnh dạn nhìn thẳng vào mắt anh ấy. Nhưng anh ấy luôn lảng nhìn ra nơi khác... Tôi đã thấy rõ trong ánh mắt đó không có nhiều thứ... nên tôi thậm chí đã rơi lệ... Tình cảm đó mãi tới giờ vẫn chưa gỡ ra nổi. Tôi cứ canh cánh mãi thứ tình cảm không đủ sét đánh của anh ấy đối với tôi. Sau đó tôi đã từng hỏi anh ấy. Tôi hỏi rằng có phải thời gian tôi nằm viện, anh ấy đã thích tôi rồi không? Anh ấy đáp không phải, anh ấy đối với bệnh nhân nào cũng vậy.

Tôi biết anh ấy không nói dối, mà dẫu có thật thì có thể sao nào? Anh ấy không qu những lời ngọt ngào. Như vậy cũng tốt, mà cũng không tốt hoặc đó chính là đặc trưng của con người ở anh ấy. Một là một, hai là hai, rất vụng về không biết nịnh cho người ta vui lòng.

Lúc xuất viện, tuy nom tôi trông vui vẻ nhưng thật ra trong lòng lại nặng trĩu một hình bóng. Hơn một năm sau, tôi thấy lòng nặng nề. Điều này dẫu người khác không dễ nhận ra nhưng cha mẹ tôi đã nhận ra. Họ phát hiện thấy tôi không còn thích nói cười như trước nữa, mà thích ngồi một mình, có lúc lại khóc thầm. Nỗi tương tư vô vọng của tôi đối với Giang Thuần trong mắt cha mẹ tôi lại bị coi là “thất tình”. Thế nên hai người bắt đầu ra sức giới thiệu bạn trai cho tôi. Đương nhiên họ không hay biết rằng trong lòng tôi đã có đối tượng. Nếu họ biết người đó không chỉ lớn hơn tôi hai mươi tuổi, mà còn đã kết hôn, nhất định cả hai sẽ ngất lịm mắt.

Hồi đó xã hội còn rất nhạy cảm với chuyện này. Dư luận luôn đả kích nặng nề kẻ thứ ba. Nếu bạn ở ngoài có một kẻ thứ ba hoặc bị coi là kẻ thứ ba của người khác, điều đó có nghĩa trước tiên bạn sẽ bị tử hình ở tòa án đạo đức. Cũng có thể bị mất các quyền lợi như chia nhà, tăng lương... Thế nên tôi không có tâm trí

nào đi gặp người đàn ông khác. Nhưng thà gặp xong rồi khước từ còn tốt hơn là tôi thừa nhận mình yêu phải người đàn ông có vợ.

Tôi còn nhớ mẹ giới thiệu cho tôi một chàng trai làm ở bưu điện, rồi một giáo viên trung học. Ngay từ lần gặp đầu tiên, họ đã đồng ý muốn cùng tôi qua lại tiếp nhưng kết quả đều bị tôi mượn cớ khước từ. Từ đó tôi và mẹ gây gổ nhau không vui. Vì trong đó có một người mà cha mẹ tôi đều rất ưng ý. Họ không hiểu rốt cục tôi ra sao nữa... Nói đi nói lại, tôi cũng có sai thật. Đầu óc tôi chỉ quanh đi quẩn lại toàn ngập tràn hình bóng Giang Thuần. Như thể đó là một cơn nghiện ngoan cố, cố dứt cũng không dứt được. Tôi nghĩ mãi không ra cách gì để có thể khiến anh ấy hiểu cho lòng tôi. Sau này có thể được ở bên nhau hay không, không quan trọng, có bị người khác cho là kẻ thứ ba hay không cũng không quan trọng. Điều quan trọng duy nhất chính là tôi muốn anh ấy biết rằng tôi yêu anh ấy. Anh ấy có chấp nhận hay không, không quan trọng, chỉ cần anh ấy biết, thế là đủ.

Giờ nghĩ lại lúc đó tôi thực sự điên quá. Nhìn bề ngoài cứ tưởng tôi là người rất dịu dàng nhưng thực ra lúc cứng đầu thì có chín cái đầu trâu cũng không kéo lại nổi. Có thể đúng là do ông trời thương xót tôi, cơ hội đã ập tới rất nhanh. Hôm đó một đồng nghiệp của tôi bị ốm. Tôi theo lời dặn dò của chủ nhiệm đã đưa cô ấy tới bệnh viện. Lúc đi, tim tôi đập thùm thụp như thể linh cảm được ngày hôm nay sẽ gặp anh ấy. Quả nhiên lúc lấy sổ khám bệnh, tôi nhìn thấy anh ấy đi qua, tay cầm sổ bệnh án, vừa đi vừa lật xem. Tôi không kịp nghĩ gì, chạy vội tới, hồi hải tới trước mặt anh ấy, không kịp giữ phép tắc. Đây là lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau kể từ lần anh ấy xuất viện. Tôi rất xúc động. Anh ấy bị tôi chặn lại, rõ ràng cũng giật mình, sau đó định thần nhìn kĩ mới phát hiện ra tôi. Điều khiến tôi vui sướng là anh ấy vừa nhìn đã nhận ra tôi: “Thì ra là cô à, sao? Lại có chỗ nào thấy khó chịu?”

Tôi lắc đầu, rồi lại ra sức gật đầu, thấy trái tim mình như thể lập tức rút ra khỏi lồng ngực. Anh ấy cười, tuy vẫn đeo khẩu trang nhưng tôi có thể nhận ra, anh ấy đang cười, vì những nếp nhăn nơi khóe mắt anh ấy co hết lại. Anh ấy hỏi: “Vậy là tôi có vấn đề?” Tôi thở dài một hơi, đáp: “Là có chuyện muốn nhờ hỏi anh. Nếu có thể sau khi tan giờ làm hôm nay, em đứng ngoài bệnh viện chờ bác sĩ nhé, được không?” Anh ấy gật đầu rất nhẹ nhõm, quả nhiên đã đồng ý. Lúc đó tôi căng thẳng suýt khóc. Tôi đã nói mà, anh ấy luôn là một bác sĩ tốt nên đồng ý tan giờ làm gặp tôi. Nhất định anh ấy nghĩ rằng tôi hỏi han về tình hình bệnh tật. Khi vừa từ bệnh viện đi ra, chưa đợi tôi nói gì, anh ấy đã mời tôi ăn cơm.

Thì ra anh ấy đã biết hết, thì ra ngay từ đầu anh ấy đã nhận ra điều tôi muốn nói với anh ấy không phải là xin tư vấn chữa bệnh, mà là một cô gái trẻ đã rơi vào lưới tình của anh. Có lẽ do lưới tình đó đã không phải là lần đầu có người rơi vào. Tôi như người bị mê ngủ, ngoan ngoãn đi sau anh ấy, để mặc anh ấy đưa đi tới bất kì nơi nào. Lòng tôi ngập tràn hoan hỉ nhưng không biết làm thế nào để mở miệng. Anh đưa tôi đến một tiệm ăn nhỏ yên tĩnh. Đó là nơi mà anh ấy và vợ thích nhất. Tôi biết dụng ý của anh ấy. Anh ấy hy vọng dùng cách uyển chuyển này xóa bỏ ý đồ của tôi. Tôi ngồi đó, thấy thật ảm ức, đương nhiên là phần lớn là tủi thân ỉn. Thoắt một cái tôi nhớ lại rất nhiều chuyện không vui về từ trước đến nay. Rồi đầu óc lại nhớ tới món nợ anh ấy, phảng phất như thể tất cả như anh ấy tạo ra. Thế là tôi khóc, khóc rất thương tâm, khóc tới mức anh ấy phải đứng lên vì sợ khách khứa xung quanh thấy nghi ngờ. Họ sẽ thấy ngờ vực vì mối quan hệ bất thường giữa hai chúng tôi. Anh ấy gọi cho tôi một ly nước ấm. Tôi khẽ nghịch cái ly trong tay, vẫn khóc không ra lời nhưng không dám ngẩng đầu lên. Giang Thuần cẩn thận hỏi: “Có phải tôi làm sai điều gì khiến cô hiểu lầm?”. “Em mới mới là người lầm lẫn”, tôi ngẩng đầu lên đáp, “Em cũng không muốn như vậy. Em cũng không biết tại sao em lại thích anh”. Cứ nói, nước mắt tôi lại trào ra.

19. Chương 19

Anh thở dài, rút khăn mùi xoa trong túi ra đưa cho tôi, rồi suy tư nhìn ra cửa sổ, nói: “Em còn nhỏ, có một số chuyện em không hiểu. Dù sao đi nữa, tôi cũng là người đã có gia đình. Huống hồ, tôi đối với em quả thực cũng không có ý gì khác.” Đột nhiên anh ấy chuyển cái nhìn về tôi, nói: “Em có biết không? Em chỉ hơn con gái tôi có tám tuổi thôi.” Tôi đáp, “Em biết, em biết anh đối với em không có ý gì khác. Em cũng biết anh đã có gia đình, có vợ con, nhưng em không thể kìm chế những suy nghĩ của mình. Lẽ nào anh có thể kìm chế được những suy nghĩ của anh? Không ai có thể quản lý được suy nghĩ của mình đâu.”

Giang Thuần không nói gì, bắt đầu kể từng tí một chuyện giữa anh ấy và vợ. Tim tôi đập thình thịch, thực tình tôi cũng không nghe được nhập tâm... Thời gian trôi rất mau, thoắt một cái đã tới chín giờ tối. Anh

ấy nhìn đồng hồ, kêu quá muộn, muốn tiến tôi về nhà. Tôi lắc đầu kêu còn chuyển xe bus cuối cùng, không cần anh ấy tiến. Rồi tôi chỉ vào cái khăn mùi xoa vừa lấy lau nước mắt, kêu muốn lấy cái này. Anh ấy khẽ lắc đầu, trên mặt lộ rõ nụ cười bất lực. Nhưng ngay cả nụ cười đó cũng thật mê hồn. Lúc sắp già từ, tôi nhận lời với anh ấy rằng sẽ cố quên anh ấy thật nhanh. Để trao đổi điều kiện, anh ấy cũng nhận lời sẽ mời tôi đi ăn cơm khi có thời gian. Thực ra nếu một người đàn ông không muốn có bất kì sự phát triển quan hệ nào với người phụ nữ, tốt nhất họ cũng không muốn nhận lời những điều kiện như vậy. Vì có một sẽ có hai. Điều là sự thật. Đàn ông và đàn bà là vật rất dễ cháy nhưng lúc đó Giang Thuần hoàn toàn không tính tới những việc như vậy. Có lẽ do anh ấy quá tự tin hoặc là vì mới từ chối tôi nên nảy sinh cảm giác không nỡ. Đàn ông thường dùng những đặc ân nhỏ kiểu như “làm bạn bè bình thường” để an ủi một phụ nữ mà anh ta không muốn. Giang Thuần tự nhiên cũng không nằm ngoài.

Thế nên trong hai năm đầu, chúng tôi cứ qua lại khổ sở như vậy. Chúng tôi đã qua thời kỳ là bạn bè thông thường, đã trở thành tri kỉ không có gì không tâm sự. Từ mỗi lần tâm tình, tôi bắt đầu hiểu về anh ấy hơn, hiểu rõ nội tâm anh ấy và những điều chưa biết. Chỉ có mình tôi thấy rõ nhất, thực ra mấy năm qua, lòng tôi đối với anh ấy không hề thay đổi. Tôi chỉ đang chờ đợi, chờ đợi một cơ hội ập tới. Trải qua biết bao sóng gió, cuối cùng tôi cũng đợi được đến đêm đó. Để thuận tiện qua lại với Giang Thuần và cũng để che giấu bí mật của mình, một năm trước, tôi đã dọn ra khỏi nhà sống riêng. Cha mẹ tôi ngăn cản tôi không được. Huống hồ em trai tôi đi lính đã về, nhà cửa trong nhà quả thực chật chội. Thế nên gia đình cũng không quá phản đối. Đầu tiên tôi xin đăng kí ở trong kí túc xá của cơ quan, sau đó khu nhà kí túc xá bị phá đi để xây lại. Tôi chuyển ra ngoài thuê nhà. Đương nhiên lúc đó chúng tôi đã trở thành một cặp bạn trai – bạn gái cực kỳ thân thiết, nhưng chưa ai dám phá vỡ giới hạn cuối cùng. Anh ấy thường tới căn hộ thuê của tôi, nấu cơm tối cho tôi. Nhìn dáng anh ấy thất tập dề tất bật ở bếp, tôi chẳng cần ăn gì cả, đã hạnh phúc tới mức ngất đi.

Sinh nhật hai mươi tư tuổi của tôi là do anh ấy tổ chức. Anh ấy luôn kêu tôi là “a đầu”, nào là a đầu khi nào mới gả chồng đây, để anh đỡ mệt. Tôi hỏi, “Anh mệt gì chứ, chẳng phải chỉ muốn tổng em đi nhanh nhanh sao.” Anh ấy cười, nói, “Chúng ta là người của hai thế hệ rồi. Em không biết sao? Lẽ ra em phải gọi anh là chú.” Tôi đáp “Em không biết. Em chỉ biết anh là đàn ông, em là đàn bà.” Anh ấy im bặt, nhìn tôi chằm chằm, rồi giả bộ thoải mái nói, “Đáng chết đáng chết, chưa kịp chuẩn bị quà sinh nhật cho em.” Tôi nói em không cần quà gì, chỉ cần anh không đẩy em ra, để mỗi lần sinh nhật, em đều có thể nhìn thấy anh là được. Nói rồi nước mắt tôi lại đầm đìa. Anh ấy có vẻ hơi mất bình tĩnh, không ngừng xoa đầu tôi, không ngừng mắng tôi ngốc. Tôi đáp, em ngốc đấy. Đồ ăn trên bàn để lạnh ngắt không ai đụng đũa. Lúc đó đã bảy giờ tối. Tôi biết một lúc nữa anh ấy phải về, lòng khó chịu không tả nổi. Nếu là lúc thường ngày thì cũng thôi, nhưng hôm nay, hôm nay là sinh nhật tôi mà. Tôi nhìn anh, không gian như ngưng đọng đầy đau buồn. Những ngày tháng như vậy thật không biết bao giờ mới đến tận cùng? Tôi nhấp một li rượu, ra vẻ thoải mái, nói, “Anh nói không sai, nên lấy chồng thôi.”

Anh gật đầu, nói, “Đúng vậy, nếu không lấy nhanh sẽ chẳng có ai thềm nữa.” “Không ai thềm nữa...”, tôi cười nhắc lại lời của anh. Hôm đó chúng tôi cũng đều uống hơi say. Khi tôi lao mạnh đầu ngực anh, tôi cảm nhận được tim anh đập thành thịch, người anh khẽ rung mình. Đúng vậy vì trước đó, chúng tôi chưa hề gần gũi nhau tới vậy. Anh ấy luôn tôn trọng tôi nhưng từ thời khắc đó, cơ thể vốn lạnh lẽo như nước như thể thực sự bắt đầu bị thiêu cháy. Tôi đã cảm nhận được ngọn lửa thiêu đó và nghĩ rằng có lẽ hôm nay là ngày đầu tiên tôi trở thành đàn bà. Thế nên tôi ngẩng đầu lên nhìn anh, gấn chặt môi lên mặt anh không chút phòng ngự kịp... Đó là nụ hôn đầu của tôi, cũng là đêm tình ái đầu tiên của tôi mặc dù tôi đã hai mươi tư tuổi. Anh ấy là người đàn ông đầu tiên của tôi. Người đầu tiên và cũng là người cuối cùng, người duy nhất suốt ngần đấy năm.

Sau một trận hôn hồi hã, phảng phất như thể cái dấu của chính quyền đóng xuống, thoát một cái đã đóng tôi vào hạng mục của anh, trở thành người của anh. Có một cảm giác ngất ngây như ngã chúi xuống, nhưng lại như thể đang ngồi trên một tấm lụa cứ tụt mãi xuống đáy hun hút... Tất cả diễn ra rất tự nhiên. Tôi thuận theo anh mà nước mắt rơi lã chã. Đàn ông không từ chối người đàn bà thích mình. Mọi thứ cần chẳng qua chỉ là vấn đề sớm muộn về thời gian mà thôi. Tôi không có yêu cầu nhiều, chỉ muốn được ở bên anh. Giờ đây, cuối cùng tôi đã trở thành người đàn bà của anh... Nghĩ tới đó, tôi nằm trong lòng anh, hoan hỉ rơi nước mắt. Nhưng xong việc, anh lập tức ân hận, trách mình uống quá nhiều rượu và cương quyết mặc quần áo đòi về. Đối với tôi, đó rõ ràng là sự ô nhục lớn lao.

Tôi vừa hạnh phúc tới cực điểm lại rơi xuống tuyệt vọng tới cực điểm. Ô nhục đến vậy. Tôi thấy trái tim tôi thậm chí còn đáng thương hơn cả cơ thể trần trụi dưới lớp chăn của tôi. Đó là một dạng cảm giác không thể nào che đậy nổi. Anh ấy chỉ buông ra ba từ lạnh lùng: xin tha thứ. Tôi ngượng ngùng tới mức chỉ muốn lập tức chết quách đi cho xong. Hỏi anh, Anh rút cục coi em là cái gì đây? Anh ấy nói, anh đáng chết, không nên làm chuyện đó. Anh ấy còn nói có lỗi với vợ và cũng có lỗi với tôi...

Hoàn toàn không phải là đêm đầu tiên mà tôi hằng mong đợi. Mơ ước thật đẹp, nhưng tan vỡ cũng rất nhanh. Sau đó, để giải quyết tình cảm ngoài hôn nhân này, chúng tôi đã nói chuyện với nhau rất nhiều lần. Lần nào cũng đầy mâu thuẫn và nước mắt, những lần nói chuyện dằng dai không biết vô số lần nhưng vẫn không kết thúc. Trong những lần ân hận và suýt chia tay tới nơi, chúng tôi lại ôm lấy nhau hết lần này tới lần khác. Trong tác phẩm Mẫu đơn đình đã có một câu: tình cảm một khi đã xảy ra thật khó thu lại nổi. Câu này áp dụng với chuyện tôi và anh ấy quả thật chính xác. Luôn là tôi theo đuổi anh ấy, lần nào cũng vậy. Từ lúc bắt đầu tới bây giờ, anh ấy luôn là kẻ bị động. Bị động cần tôi, bị động tiếp nhận tôi, bị động thừa nhận. Tôi cho rằng sau này chúng tôi ắt có tương lai. Không có ai lại nỗ lực vì một kết quả không tồn tại. Chẳng phải có những nhân vật văn học phải chờ đợi mòn mỏi tới gần hai mươi năm mới có được kết quả viên mãn, được sống với người mình yêu thương sao.

Trong mắt tôi, Giang Thuần luôn là một người đàn ông rất vất vả. Đó cũng là nguyên nhân khiến tôi không rời bỏ anh. Tuy tôi nhỏ hơn anh rất nhiều nhưng tôi rất chiều chuộng anh, cũng biết thông cảm. Có khi ngay cả anh ấy cũng nói, thực ra vợ anh ấy mới giống như con gái anh ấy. Còn như tôi rất nhiều lúc lại giống như chị gái anh ấy. Sự lưu luyến giữa một người với một người khác có lúc lại hoàn toàn không hề liên quan tới tuổi tác.

Tôi quen anh ấy hai mươi năm, dù là bạn tình, mà dù là vợ chồng đi nữa, tôi nghĩ hẳn cũng có những mệt mỏi khó nói với nhau. Có lúc ngay cả anh ấy hỏi tôi, “Em xem anh già thế này rồi, em còn cứ ở vậy vì anh làm cái gì? Nếu không lấy ai đi, sẽ thực sự không lấy nổi ai nữa đâu.” Tôi chỉ cười đáp, “Gả không được thì không gả nữa. Đợi tới khi nào anh già rồi, bên cạnh không còn người thân nào nữa, em tới hầu anh không được sao?” Tôi nói như vậy rất thật lòng. Chỉ cần có một ngày như vậy, tôi nguyện tiếp tục chờ đợi không hề oán thán hay ân hận. Trong chuyện này, tôi chưa bao giờ ép buộc anh ấy, cũng không hề ép anh ấy li dị, luôn tránh cho anh ấy những chuyện khó xử.

Lúc đó anh ấy còn chưa xét nghiệm ra căn bệnh này. Khi thực sự tìm ra được bệnh là vào mùa hè năm ngoái. Từ lúc phát hiện tới lúc anh ấy mất, thời gian chưa đầy nửa năm. Thực ra tôi vẫn đang chờ đợi. Tôi từng nghĩ thầm rằng vợ anh ấy chắc chắn không thể chăm sóc nổi anh ấy. Tôi còn trẻ, tương lai nếu vợ anh ấy có mệnh hệ nào, ít nhất anh ấy còn có tôi. Cứ ngỡ rằng người đi trước là vợ anh ấy, đâu ngờ rằng lại là anh. Sức khỏe anh ấy luôn tốt như vậy. Ai ngờ nổi vừa phát hiện ra đã là bệnh hiểm nghèo nhất, không tài nào cứu nổi. Nhưng giờ nói gì đi nữa cũng có tác dụng gì chứ? Lần cuối cùng tôi đi thăm anh ấy, là một tuần trước khi anh ấy mất. Đương nhiên tôi đến với tư cách bạn bè. Con gái anh ấy cũng tới. Sau đó con gái anh ấy ra ngoài rót nước, tôi vội tới trước giường bệnh, hàng nghìn lời muốn nói mà tôi không sao nói nổi lên lời. Nhưng anh ấy lại nhẹ nhàng nói với tôi một câu, “Sao gầy thế?” Đôi mắt anh ấy tràn đầy tình yêu thương, như hồi tôi nằm viện, như hồi anh ấy tới thăm phòng bệnh của tôi.

Nhưng đó là người đàn ông duy nhất mà tôi yêu, là mối tình duy nhất. Anh ấy nằm đó, không khác gì những ông già bị bệnh khác, mặt xám tro, hết sinh khí. Tôi nhìn thấy sinh mạng anh như chảy ra khỏi cơ thể anh từng tí một, không tài nào lấy lại được... Đáng tiếc là con gái anh lúc đó đã lấy nước về. Ông trời cũng biết tôi mong được ở thêm bên cạnh anh, ôm anh như thế nào, lau nước mắt cho anh, hôn lên trán anh, nói với anh đừng sợ hãi, còn em đây, em sẽ ở bên anh. Dù anh đi tới bất cứ nơi đâu, em cũng đi theo anh. Nhưng tôi không thể. Ông trời không cho tôi cơ hội và tư cách như vậy. Ai bảo tôi là một người tình không danh phận cơ.

Từ bệnh viện đi ra, tôi khóc suốt dọc đường. Cũng may ngoài cổng bệnh viện luôn có người khóc tới hết hơi, vì nơi đây là nơi giã biệt cuộc sống và cái chết. Mỗi người đều sinh ra ở đây và cuối cùng đã được mặc định ở đây mà giã biệt. Ai cũng có ngày này, ai cũng có cả. Vào tối anh ấy ra đi, tôi cũng sớm có linh cảm, ngủ không được. Khi trở dậy lấy nước uống đã đánh vỡ cái phích... Tôi sống một mình bên ngoài bao nhiêu năm, chưa bao giờ cảm thấy sợ hãi nhưng tối đó, tôi thực sự cảm thấy sợ hãi đến vậy. Không chỉ sợ hãi, mà tôi còn thấy rất lạnh, như thể toàn thân đang ở trong một hố băng đen ngòm, chờ ngày phán quyết.

Khi nhận được tin chính xác đã là chuyện của ngày hôm sau rồi. Trên báo đã đăng cáo phó, thông báo ọi người biết thời gian của lễ truy điệu... Tất cả như vừa tỉnh một giấc mơ. Hai mươi năm tươi trẻ của tôi, tình cảm của tôi như một lượt bỏ đi, để lại một con số không to tướng. Thậm chí trong cả căn phòng nhỏ của mình, tôi cũng không có cơ hội lập bàn thờ cho anh. Tôi chỉ có thể giấu anh vào trong trái tim mình, trước đây khi còn sống cũng vậy, sau khi chết cũng thế. Điều duy nhất khiến tôi còn cảm thấy được an ủi rằng căn hộ mà tôi đang ở hiện nay là tiền anh ấy cùng góp giúp tôi mua. Đó là nơi duy nhất mà tôi dùng tiền của anh ấy. Nhưng ngoài khoản trả đợt đầu, các đợt thanh toán sau vẫn do tôi tự trả. Sau đó con gái anh ấy đi du học, cần tiền. Tôi nói trả lại tiền nhưng anh ấy không chịu, tôi cũng không ép. Vì nói thật, tôi cũng muốn có một nơi như thế này, viết đầy những đoạn kí ức giữa hai chúng tôi ở bên nhau. Dù cái gia đình này là giả, không được xã hội thừa nhận, nhưng chỉ ít trong sâu thẳm trái tim, đây cũng là những suy nghĩ cuối cùng mà anh ấy dành cho tôi. Còn có một chuyện mà anh không hề hay biết. Đó là khi tôi và anh có quan hệ thân mật rồi, tôi đã một mình tới bệnh viện làm phẫu thuật. Tuy anh ấy rất muốn có con nhưng điều đó không hề hiện thực, cũng đem lại cho anh ấy những phiền toái. Anh ấy đang trên con đường tiền đồ được chọn làm chủ nhiệm khoa trong bệnh viện. Tôi không muốn vì tôi mà liên lụy tới anh ấy.

Nói tới cha mẹ tôi, đều là những người ngoài bảy mươi tuổi rồi. Họ không an tâm nhất chính là tôi. Tôi từng nói chuyện của con, cha mẹ đừng hỏi nữa, suốt đời này, con cũng không lấy ai đâu. Người già khi nghe những lời nói này của tôi đều bất lực lắc đầu. Thực ra từ phút giây tôi làm phẫu thuật tuyệt đường sinh nở vì anh ấy, tôi đã coi nhẹ mọi thứ rồi. Trước đó tôi luôn nghĩ một lòng một dạ thờ phụng anh ấy. Nhưng giờ anh ấy đã đi rồi, có thể tôi sẽ dọn về sống cùng cha mẹ tôi. Tuy tôi không thể dành cho họ niềm vui sướng mà họ ao ước nhưng chỉ ít tôi cũng có thể chăm sóc cha mẹ những năm tháng cuối đời an bình. Con biết con có lỗi với cha mẹ. Những năm qua, con đã trả giá quá nhiều nhưng tới cuối cùng như thế ai đó cũng đều có lỗi. Đó là một món nợ lộn xộn, mãi mãi không thể trả hết.

Một người đã chết rồi, mọi thứ có liên quan, bao gồm cả tình cảm cũng đã tới lúc cần phải đi tới điểm kết, người ta thường dùng cách nói như vậy để hình dung những hoài niệm của mình đối với kẻ thù. Mọi người nói, anh ấy sẽ sống mãi trong lòng tôi. Thật ra đó là lời an ủi vô cùng giả tạo. Người đã không còn nữa, sống trong lòng cũng có ích gì?

Sau khi Giang Thuần mất, tôi đã nghĩ rất nhiều. Anh ấy từng nói, chúng ta không phải là người cùng đi trên một con đường. Về chuyện này, tôi chưa bao giờ phản đối. Lúc đó tôi chỉ muốn dùng thời gian để chứng minh tất cả. Ai khiến khi tôi gặp anh ấy, anh ấy đã là người có vợ con cơ chứ. Vì khi còn sống, yêu nhau không được danh chính ngôn thuận nên sau khi chết, tôi cũng bị tước mất cái quyền đau thương một cách danh chính ngôn thuận. Đó là điều mà trước kia tôi chưa từng nghĩ tới. Hai mươi năm qua, tôi cứ ngỡ mình không cần gì cả. Nhưng kỳ thực tôi vẫn cần. Tôi muốn lấy thời gian còn lại của anh ấy, nhưng ông trời cuối cùng cũng không chịu nhận lời với tôi. Anh ấy vẫn luôn là của vợ anh ấy, dấu cho tới chết. Tuy tôi tạm thời có được anh ấy nhưng sức mạnh đó tuyệt đối không đủ để tách rời anh ấy ra khỏi vợ mình, chỉ vì anh ấy không yên tâm về cô ấy. Còn tôi thì sao? Tôi cứ đi theo anh không danh không phận, nhìn anh ấy đóng vai một người chồng toàn mỹ, một ông bố hạnh phúc trước mặt người khác. Đã thế tôi còn hi sinh cả tuổi thanh xuân tươi đẹp của mình. Tôi muốn gì đây? Đó cũng chính là điều khiến tôi day dứt khôn nguôi.

Mấy ngày trước tôi xem một tiết mục truyền hình, thấy họ nói rằng day dứt mới chính là tình yêu. Nghĩ đi nghĩ lại, có lẽ người mà anh ấy yêu từ trước đến nay không phải là tôi, vì anh ấy không hề day dứt về tôi. Còn tôi, vẫn thật lòng yêu anh ấy. Khi anh ấy mất, anh ấy đã là một ông già sáu mươi tuổi, còn tôi cũng là một phụ nữ trung niên bốn mươi tuổi rồi. Không ai hay biết quan hệ giữa hai chúng tôi. Chúng tôi luôn cực kỳ cẩn thận giữ cho nhau. Anh ấy là tất cả của tôi nhưng tôi chỉ là một tàn hoa trong cuộc sống của anh ấy. Đương nhiên điều này cũng không thể trách anh ấy được. Đó là chuyện mà tôi tự nguyện.

Tôi cũng tới lễ truy điệu của anh ấy, nhìn vợ anh ấy cùng cô con gái xinh đẹp mang thần sắc rất giống anh ấy. Họ đứng cạnh nhau, nhận những lời an ủi của mọi người. Đó là một cảm giác thật đáng sợ, cũng tức là khán giả và diễn viên như tất thấy đều không nhìn thấy bạn, như thế tôi không liên quan tới nhân vật chính. Bi thương biết bao. Thì ra người đàn ông mà tôi yêu đó chưa bao giờ thuộc về tôi. Từ trước đã vậy, bây giờ cũng vậy và sau này càng không. Tôi đã nuốt vào nhau rồi vẫn phải nhả ra. Chính thời khắc đó, tôi mới biết tôi chẳng là gì cả, cũng chẳng có gì cả. Mất mát to lớn này vĩnh viễn lớn hơn những đau khổ khi tôi mất anh. Tôi rất sợ cảm giác mình chẳng là gì cả. Tôi luôn nghĩ có cái gì đó buộc chúng tôi lại với nhau mới tốt, nhưng cuối cùng ngay cả chính mình, tôi cũng làm mất đi...

20. Chương 20: Chồng Ngoại Tình, Mẹ Chồng Nghi Ngờ Tại Con Dâu

Từ thăm sâu trong lòng, các bà mẹ luôn vĩnh viễn chiếm được tình yêu của con trai, các bà vợ cũng muốn độc chiếm tình yêu của chồng. Hai người đàn bà này không ai muốn mất đi hạnh phúc được yêu. Cảm giác đó như mây như gió lại như mưa, thường ngày không nhìn thấy được, không sờ thấy được nhưng giữa hai người lại sinh ra một lớp khoảng cách dẫu mỏng manh, một sự phòng bị, một khe hở. Thậm chí còn có một nỗi đố kỵ khó có thể nói thành lời, một chút li ti khó có thể giải thích, khiến quan hệ giữa mẹ chồng và nàng dâu khó có thể bước qua ngưỡng cửa thân thiết như người ruột thịt...

Là một người mẹ, phải chịu đựng biết bao khó nhọc khổ sở nuôi con trai khôn lớn, cứ ngỡ đã đến lúc được “ngồi hưởng phúc”, ngờ đâu giữa đường lại nảy ra một cô gái trẻ không liên quan gì tới mình, với danh nghĩa con dâu, cùng mình tận hưởng mọi thứ liên quan đến tinh thần và vật chất của con trai mình như tình yêu, thời gian, tiền bạc... Thậm chí những gì mà người phụ nữ kia có được cũng nhiều hơn mình biết bao. Thế rồi người mẹ khó tránh được việc nảy sinh cảm giác mất mát. Mẹ chồng ngày nay cũng không dám trông mong được con dâu phụng dưỡng, hiếu kính như trong Hồng lâu mộng xưa nhưng tâm lý các bà mẹ chồng coi con trai mình như chỗ dựa tinh thần chủ yếu và cuộc sống trọn đời mình vẫn không hề giảm bớt. Đặc biệt đối với những bà mẹ đã từng trải qua sóng gió li hôn, phải chịu cực khổ nuôi con một mình hoặc chồng mất sớm, tình cảm không có chỗ dựa, cuộc sống cô quạnh thì tình yêu duy nhất sẽ càng dồn lên người con trai. Nếu cậu con làm chuyện gì có lỗi với vợ, phản bội vợ thì người mẹ sẽ là người đầu tiên cảm nhận được, và chắc chắn sẽ cho rằng do con dâu mình làm gì đó không tốt, khiến con trai mình phải tuyệt vọng. Thế nên mẹ chồng sẽ tự khắc nảy sinh cảm giác thù địch với con dâu, tìm kiếm những sai sót của con dâu để dỗi dằn. Nếu một ngày nào đó mẹ chồng túm được “một chút manh mối”, ắt sẽ cho rằng con dâu ngoại tình, làm điều gì sai trái với con trai mình. Thế là mẹ chồng càng phần nộ, càng tức giận hơn, cho rằng hạnh phúc cả đời của con trai mình đã bị hủy hoại trong tay con dâu. Thế nên các bà mẹ chồng càng phải chú ý hơn...

Làm con dâu, trong thời gian yêu đương mặn nồng luôn cảm nhận được tất cả tình yêu mà người đàn ông đó dành ình. Cô ta sẽ hy vọng mình là người duy nhất trong trái tim người đàn ông. Nhưng sau khi kết hôn, khi cô ta thấy chồng bị phân tâm vào mẹ chồng, ắt sẽ khó tránh nảy sinh sự đố kỵ. Tận trong lòng, con dâu sẽ cho rằng mẹ chồng không hiểu lý lẽ, không hiểu chuyện. Con trai dù sao đã lập gia đình rồi, đã độc lập rồi, đã thuộc về tôi rồi, bà còn giữ con làm gì? Thế nên cô con dâu sẽ tìm cách giữ tình yêu của chồng và không ngừng phát triển mở rộng chiến địa của mình. Quan hệ giữa chồng và mẹ chồng càng vững chắc, thì con dâu càng có khát khao mãnh liệt muốn phá tan nó, khiến chồng chỉ nghe duy nhất lời mình, liên kết với mình thành một liên minh vững chắc không gì có thể phá vỡ được. Để tâm tư của chồng mình chỉ tập trung trên người một mình mình. Đó chính là khát vọng độc chiếm của các bà vợ.

Một khi các bà vợ phát hiện thấy hiện tượng chồng mình “ăn cơm nhà vác tù và hàng tổng”, sẽ lại càng oán trách mẹ chồng rằng bà nuôi dạy con trai cứng của bà ra sao.

Là một người mẹ, không nên quá nhạy cảm trước những mâu thuẫn hàng ngày của con trai và con dâu, càng không nên thử ý định hướng cho con ruồng rẫy vợ. Là con dâu trong vấn đề này không những là chuyện nhạy cảm nhất mà còn phải tính toán thật kĩ. Có lúc vợ chồng nói nhau vài câu, buông vài lời bực bội hoặc chiến tranh lạnh vài ngày... cũng là chuyện khó tránh khỏi, rất bình thường. Là một bà mẹ, trước tiên không nên chủ quan khẳng định luôn rằng mọi tranh chấp cãi vã đều từ nguyên nhân con dâu mà ra, cũng không nên can thiệp vào chuyện cãi nhau của con cái, càng không nên luôn có cảm giác rằng con trai mình thiệt thòi nên vội vã ra mặt bảo vệ. Rất đúng với câu nói “ban ngày đánh nhau, buổi tối hòa hợp”, nhiều cặp vợ chồng dù cãi nhau suốt ngày cũng chỉ là mâu thuẫn nội bộ giữa họ, mẹ chồng có muốn cứu cũng không được. Vì mẹ chồng không có quyền và cũng rất khó phán định ra giữa con trai và con dâu rốt cuộc ai đúng ai sai. Lúc này, mẹ chồng thông minh có thể giả vờ ngốc, không can thiệp. Đương nhiên biện pháp thông minh nhất là nhanh chóng rời khỏi hiện trường, đi dạo công viên chẳng hạn. Nếu mẹ chồng can thiệp quá nhiều vào hôn nhân của con trai, không những không có lợi mà trái lại càng khiến vấn đề thêm tồi tệ đi. Lùi lại mà nói, nếu bạn thực sự không thể nhìn nổi cần phải hòa giải chúng thì về mặt bề ngoài, bạn cũng phải ra vẻ nghiêng về con dâu, phê bình con trai dăm câu, chứng tỏ rằng bạn không coi con dâu là người ngoài. Như vậy bạn sẽ giúp cơn tức của con dâu giảm bớt một nửa. Nếu không, con dâu sẽ cho rằng mẹ chồng và chồng hùa lại bắt nạt mình nên về mặt tâm lý sẽ cho rằng mình không hề có địa vị gì trong gia đình này. Từ đó con dâu sẽ coi thường mẹ chồng và chồng. Điều này không những làm ảnh hưởng tới quan hệ giữa

mẹ chồng-nàng dâu mà còn làm ảnh hưởng tới quan hệ giữa hai vợ chồng. Vậy có cần thiết phải như vậy không? Ngoài ra, mẹ chồng cũng phải tránh nói xấu con dâu trước mặt con trai vì cách làm như vậy chỉ mang lại tác dụng xấu tới quan hệ trong gia đình: ngoài việc khiến con trai bức mình, còn khiến xung đột vốn không nghiêm trọng trong gia đình lại bị đẩy cao, trở nên sắc nhọn, phức tạp.

Là một người vợ, điều đầu tiên cần phải làm được là trước mặt mẹ chồng, không cãi nhau với chồng hoặc không chỉ trích chồng. Dù mẹ chồng có rộng lượng nhân ái đến đâu, lúc đó đâu có bênh vực mình, mắng con trai nhưng bạn cũng đừng cho rằng trái tim mẹ chồng thực sự nghiêng về bạn. Ngoại trừ chồng bạn thực sự quá đáng, trừ phi mẹ chồng bạn hiểu rõ phải trái, trừ phi mẹ chồng bạn biết bảo vệ cái gì, trừ phi mẹ chồng bạn thêm yêu quý bạn. Nếu không đồng thời chuẩn bị những điều này, bạn lại cãi nhau hoặc nói chồng không hay trước mặt mẹ chồng, bạn chỉ có thể tự mình tìm kiếm những điều không hay mà thôi.

Ngoài ra, một khi giữa mẹ chồng và con dâu nảy sinh va chạm, bất kể ai đúng ai sai, làm con dâu nhất định không thể chọi nổi mẹ chồng, không thể đối mặt trực diện, cần phải tạm thời tránh né mâu thuẫn, lấy lễ nghĩa làm trọng. Mẹ chồng dù nói bạn những gì, dùng những lời lẽ nào, bạn chỉ có thể rửa tai cung kính lắng nghe, còn miệng tuyệt đối đóng kín. Đợi sau khi xong việc qua rồi, cả hai đều bình tĩnh lại, bạn lại cùng mẹ chồng thảo luận về nguyên nhân và biện pháp giải quyết mâu thuẫn, có một số ý kiến có thể để chồng cùng nghe. Nguyên tắc là cần phải có mục đích giải quyết mâu thuẫn, chứ không cốt để xả giận. Cứ như vậy, mẹ chồng vừa vui vẻ chấp nhận, lại cảm thấy đủ giữ thể diện. Từ đó về sau có thể mẹ chồng còn nghĩ cách bù đắp những gì quá lời của mình và trong mắt mẹ chồng, bạn lại càng là một cô con dâu ngoan hiền biết chăm sóc, hiểu chuyện, biết tôn trọng bậc bề trên. Chỉ có như vậy, bạn mới có thể hóa giải được mọi chuyện.

Tìm manh mối, tin nhắn điện thoại gây phong ba.

Dù con trai bà cũng nói rằng trong điện thoại của mình luôn có những tin nhắn trêu chọc như vậy nhưng mẹ chồng vẫn tức giận khôn nguôi. Bà cho rằng nếu trong cuộc sống bà là một phụ nữ trong sạch, rất giữ gìn tiết lễ, không ai dám gửi những tin nhắn bậy bạ tới cho bà.

Việc xuất hiện tin nhắn điện thoại giờ đã rất phổ biến, mang lại những lợi ích thông tin ọi người. Thế nhưng đôi khi tin nhắn cũng mang lại những bóng đen phủ lên trên quan hệ giữa hai vợ chồng hoặc giữa mẹ chồng-nàng dâu, thậm chí có lúc còn là nguyên do gây nên án li dị. Cũng chính vì một tin nhắn điện thoại, quan hệ giữa Tiểu Hồng và mẹ chồng tự nhiên sinh khoảng cách...

Tôi và chồng tôi kết hôn năm ngoái. Bố chồng đã sớm qua đời vì ung thư phổi. Mẹ chồng sống một mình thấy rất cô độc. Sự xuất hiện của tôi đã mang lại tiếng cười và sức sống trong gia đình vốn trống vắng. Tuy tôi và mẹ chồng đều có những thói quen sinh hoạt khác hẳn nhau nhưng đó là những vấn đề tồn tại tất yếu giữa mẹ chồng-nàng dâu, chỉ có cách khoan dung, hai bên cùng chịu khó thích ứng, về cơ bản vẫn có thể cảm thấy được an ủi, vô sự. Thế nên những ngày tháng thời đó của tôi vẫn rất ngọt ngào. Mâu thuẫn giữa tôi và mẹ chồng là chuyện xảy ra vào mùa xuân năm nay.

Có một thời gian, bằng giác quan thứ sáu, tôi nhận thấy mọi hành động của chồng có điều đáng ngờ. Sau khi về nhà, di động của anh ấy réo không ngừng. Trong nhà có điện thoại bàn, lẽ ra anh ấy có thể dùng điện thoại bàn để gọi lại, nhưng anh ấy lại thường chạy ra ban công nghe điện thoại, giọng nói cũng nhỏ tới mức kì lạ. Lúc đó tôi thấy hơi ngờ vực, liền vặn hỏi anh, anh luôn đáp là việc công ty. Suy nghĩ lúc quả thực anh đang nỗ lực quảng bá một sản phẩm mới của công ty, điện thoại bạn cũng là chuyện bình thường. Không dùng điện thoại nhà, có thể anh ấy có ý thức bảo vệ, không muốn người ta biết đến số điện thoại riêng của nhà. Bởi vậy tôi cũng không chú ý lắm. Mãi cho tới một ngày, anh lại ra ban công nghe điện thoại. Có thể anh nghĩ tôi vẫn trong toilet chưa ra nên giọng nói hơi ột chút. Hoặc cũng có thể do trò chuyện hưng phấn quá nên có phần lơ đãng quên mất. Tôi nghe anh nói điện thoại: “Ngaoan nhé, cưng nghỉ sớm đi, ngủ ngon!” Nghe điện thoại xong, quay lại phòng khách, anh giật mình khi thấy tôi đang nhìn anh chằm chằm, gương mặt anh lộ rõ vẻ hoảng hốt. Nhưng anh vẫn cố gắng vừa nói giỡn với đứa bạn. Lúc đó tôi đã có linh cảm không hay, có thể sắp xảy ra chuyện gì.

Mấy ngày sau, chuyện kì lạ xuất hiện. Di động của anh lại có tín hiệu tới nhưng không phải điện thoại, mà là tin nhắn. Mỗi lần đọc tin xong, anh lại vội vã xóa đi, tôi không biết phải làm thế nào. Nhưng người xưa nói quả không sai: “Trời không tuyệt đường con người”. Hôm đó do anh hơi mệt nên ngủ sớm. Tôi đọc báo bên cạnh anh. Đột nhiên điện thoại anh réo vang. Chưa đợi anh tỉnh hẳn, tôi nắm chặt lấy điện thoại. Anh

bất chấp tất cả, giằng co với tôi. Tôi tranh thủ cơ hội chạy vào nhà bếp, chốt chặt cửa trong. Tuy anh đuổi theo sau nhưng đã muộn. Mẹ chồng có lẽ đã nghe thấy tiếng ồn ã của chúng tôi nên từ phòng ngủ đi ra, quan sát và nghe ngóng. Tôi vào mục tin nhắn, mở ra đọc, từng câu từng chữ trong đó khiến tim tôi như rơi rụng: “Con sói xám, nhớ em rồi phải không? Chiếc lắc tay anh mua tặng em rất tuyệt. Bạn bè em đều khen hết lời, nói cũng phải tới hai ngàn tệ. Em lừa họ, khoe là hơn năm ngàn tệ. Họ ngưỡng mộ em quá trời. Con sói xám của em, ngủ sớm đi, mai gặp nhé. Hôn anh!”

Tất cả không cần giải thích nữa. Mọi thứ đã quá rõ ràng. Tôi vừa khóc vừa lao ra khỏi bếp, giằng co với anh và nói rõ nguyên do ẹ chồng. Mặt bà sầm xuống, lẩm bẩm: “Những ngày tháng tử tế sao không biết dùng cơ chứ?” Xem ra trong chuyện này, mẹ chồng đứng về phe tôi. Dù sao cũng là phụ nữ với nhau mà, tôi nghĩ vậy. Tôi thật sự không muốn tha thứ cho anh ấy. Dù lúc đó đã tổng khứ những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu, nhưng cuối cùng suy nghĩ chiếm vị trí chủ đạo vẫn là: li hôn với người đàn ông phản bội tôi. Chồng tôi cũng mấy lần quỳ xuống xin tôi tha thứ, nói rằng họ mới quan hệ với nhau chưa lâu. Cô gái đó là một nữ sinh ngoại tỉnh mới chuyển về công ty anh ấy, cứ bám riết lấy anh vì muốn anh giúp đỡ nhiều hơn, nhanh chóng nắm vững mọi quan hệ kinh doanh. Chồng tôi cũng có tình cảm với cô ta nhưng vẫn chưa có quan hệ tình dục, bây giờ rút ra vẫn kịp nên khẩn cầu tôi cho anh ấy một cơ hội. Mẹ chồng cũng gặp riêng tôi, dùng ngôn ngữ cô giáo khuyên bảo tôi rằng: “Đàn ông yêu vì tình dục, đàn bà yêu vì tình cảm. Câu nói này hẳn con đã nghe qua rồi chứ? Đàn ông nào trong thiên hạ cũng vậy cả, không thể vượt qua nỗi sự quyến rũ của phái yếu. Chuyện phạm lỗi thật khó tránh khỏi. Giờ có cả đàn ông trốn vợ sinh con với gái bên ngoài. Chỉ cần nó quyết tâm chia tay với người đàn bà đó, chỉ cần trong lòng nó còn có con, mẹ thấy, hay là con vẫn nên cho nó một cơ hội!”

Dù không hoàn toàn chấp nhận lời mẹ chồng nhưng tôi thấy tình cảm giữa mình với chồng từ trước tới giờ cũng không đến nỗi, thường ngày cũng không có mâu thuẫn gì lớn, nếu thực sự li hôn cũng hơi tiếc. Chỉ cần trái tim anh ấy vẫn ở chỗ tôi, chẳng tha tha thứ cho anh ấy lần này (chẳng phải họ vẫn chưa quan hệ tình dục đó sao). Chỉ cần anh ấy lại phạm sai lầm lần nữa, tôi quyết không dung tha. Một ngày sau khi chúng tôi hòa giải không lâu, tôi thấy mẹ chồng và chồng tôi đang làm gì đó trong phòng của bà. Hai người mặt kề nhau, không ngừng nói và ra cử chỉ. Quá tò mò, tôi liền đi vào. Thì ra mẹ chồng tôi đang nhờ chồng tôi dạy cho các phương pháp sử dụng mọi chức năng của máy di động. Còn nhớ lúc đó tôi còn nói đùa một câu, hình như là, “Mẹ muốn mua một chiếc di động chơi sao? Hay là muốn giúp con kiểm tra con trai mẹ?” Nghe tôi nói vậy, mặt mẹ chồng có vẻ ngượng ngùng, thanh minh rằng do rảnh rang quá, không có việc gì làm, nên muốn tìm hiểu một chút cách sử dụng di động.

Bạn bè tôi rất nhiều, nam nữ đều có cả nhưng đều là quan hệ bạn bè thông thường, không hề tồn tại chuyện yêu đương, kể cả với người đồng giới lẫn khác giới. Từ tận trong lòng, tôi đã phản đối chuyện quan hệ tình dục ngoài quan hệ vợ chồng. Song tôi vẫn có thể chấp nhận những câu đùa giỡn mang sắc thái “sex”. Tôi luôn cho rằng đây không phải là vấn đề nguyên tắc, mà bạn bè với nhau không thể quá hết lòng như người yêu. Nếu quá hết lòng sẽ rất khó là bạn bè thực sự. Có thể vì bạn bè của tôi nhiều nên mỗi dịp lễ tết, tôi cũng nhận được rất nhiều tin nhắn, trong đó cũng có một số tin trêu đùa của bạn bè mang hơi hướng sex. Tôi thường xem xong là xóa đi, không hề lưu lại hoặc chuyển cho người khác. Về chuyện này, chồng tôi cũng biết.

Trước giao thừa, mấy đứa bạn tới nhà tôi tụ tập. Phần lớn trong số đó, chồng tôi đều biết cả. Thời gian này, tôi không thích ăn uống ngoại tiệm. Đầu tiên là chê giá cả đồ ăn quá đắt, thứ hai là lo sợ không vệ sinh. Nhất là gần đây báo chí thường đăng tin tiệm ăn A làm món cá nấu bị thừa dầu, tiệm ăn B dùng mỡ nấu lại xào đồ ăn, còn có tiệm ăn phát hiện thấy dãn trong đồ ăn. Vừa nghĩ tới đã thấy ghê. Tôi dần có thói quen ra siêu thị mua đồ ăn về tự làm, thấy dễ chịu hơn. Và chuyện này, bạn bè tôi ai cũng biết.

Hôm đó, tôi và chồng tôi vui vẻ đi siêu thị mua đồ ăn. Vừa về tới nhà đã thấy mẹ chồng ngồi đó, mặt rất bức bối. Tôi vội vã lại gần hỏi mẹ tôi có chuyện gì, hay trong người thấy khó chịu, hay bức mình vì thời gian chúng tôi đi mua đồ ăn quá lâu, trở về quá muộn... Mẹ chồng không để tôi nói hết, liếc nhìn một cái rồi mắng tôi xối xả: “Cô chứ con trai tôi như vậy, tôi cứ ngỡ cô đang hoang lắm. Thật đúng là mèo nào cắn mỉu này. Sau này bỏ thói đó đi cho tôi!” Cây ngay không sợ chết đứng, nhưng tôi cũng sững sờ vì những lời nói của mẹ chồng. Lòng tôi còn thầm nghĩ: “Tết nhất đến nơi rồi mà bà còn hắt hủi nữa đây?” Đợi bình tĩnh lại, tôi hỏi: “Mẹ, mẹ cứ từ từ nói, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Tôi vừa nói vừa đưa ẹ chồng một ly nước lọc. Bà uống một hơi, mát giọng nhưng đáng điệu vẫn tức giận: “Cô là đồ bề ngoài đoan chính, bên

trong gian ngầm!” Thật không xấu hổ là giáo viên, nói năng lý lẽ hết câu này tới câu khác. “Tôi nói cho cô biết, nếu cô không giải thích rõ với tôi, cái Tết này đừng ai mong nhé.” Nói xong mẹ chồng rút từ trong túi áo ra một chiếc điện thoại. Đó chính là chiếc di động của tôi. Lúc về nhà, tôi thường không mang điện thoại theo người mà đặt trên giá sách.

Trời, nhất định là tin nhắn điện thoại gây ra đây mà! Quả không sai, trong một đồng tin nhắn điện thoại gửi tới, ngoài phần lớn tin nhắn chúc Tết còn thêm vài tin nhắn bậy bạ trêu chọc. Mặc dù tôi ra sức giải thích rằng mọi người chỉ đùa thôi, mẹ đừng coi là thật, rằng chồng con vẫn luôn nhận được những tin nhắn như vậy nhưng mẹ chồng vẫn không nguôi giận. Bà cho rằng nếu trong cuộc sống, tôi là một người phụ nữ trong sạch, biết giữ gìn, không ai dám gửi tới cho tôi những tin nhắn bậy bạ như thế. Bà còn nói, khi lũ bạn tôi tới chơi, nhất định bà sẽ hỏi rõ trước mặt xem ai có mặt mũi nào gửi những tin nhắn quấy rối như thế. Từ đó về sau, mẹ chồng thường nhân lúc tôi không chú ý, xem trộm tin nhắn của tôi.

Thì ra mẹ chồng học cách sử dụng điện thoại từ chồng tôi là có chủ ý. Tôi không khỏi thầm kính phục trí thông minh của bà, dù sự tài trí này dùng sai chỗ. Để làm bạn bè không mất hứng, cũng không để tôi rơi vào cảnh khó xử, tôi và chồng tôi thương lượng hủy bỏ mấy cuộc tụ tập bạn bè ở nhà tôi. Tất cả đều được tổ chức ở nhà hàng. Nếu ăn phải dấn, thức ăn có vấn đề..., đành chịu thôi. Cùng lắm tới bệnh viện rửa ruột. Tôi rất phẫn nộ. Từ sau chuyện đó, mẹ chồng và tôi như có khoảng cách, mãi tới tận hôm nay.

21. Chương 21: Tự Thuật Của Người Đàn Bà: Tôi Dùng Bảy Ngày Để Cứu Cuộc Hôn Nhân Sắp Tàn Vỡ

Hôn nhân có lúc giống như lái xe, mỗi người đều không mong bạn đời của mình đi ngược chiều, cũng không vì tiện ỉnh mà vi phạm luật. Tuy nhiên, một khi đã xảy ra sự cố, bất kể ai đúng ai sai, người bị thương luôn là hai người.

Thường nghe mọi người nói khi chồng có kẻ thứ ba, người vợ luôn là người biết sau cùng. Thực ra, trong phần lớn tình huống lại là người vợ không muốn thừa nhận mà thôi. Lần đầu thấy chồng tôi có vấn đề là từ quần áo của chồng, tôi có thể ngửi thấy mùi hương lạ, chắc chắn không phải là mùi nước hoa của tôi hay dùng. Phụ nữ luôn nhạy cảm, đặc biệt là những người phụ nữ như tôi. Tôi không hỏi anh ấy, trái lại vẫn cất quần áo bình thường, nhưng bắt đầu chú ý tới từng hành vi cử chỉ của chồng. Khi quen Lưu Vũ, tôi mới là một cô gái tốt nghiệp xuất sắc của tỉnh, được gửi xuống nông thôn làm việc để rèn luyện. Năm đó tôi mới hai mươi tư tuổi, tiền đồ đẹp đẽ còn đang đợi tôi. Điều kiện gia đình cũng ưu thế bản thân của tôi rất tốt nên việc tôi tới đây làm việc cũng đủ khiến chính quyền thôn phải cảm động. Lúc đó chồng tôi mới là một nhân viên quen. Suốt một thời gian dài sống ở đây, tôi không hề chú ý tới anh ấy.

Có một lần trực đêm, mấy chúng tôi ngồi chơi tú lơ khơ. Tôi ngồi trên giường, anh ấy không ngừng rót nước cho tôi, cứ một lời gọi chị hai lời gọi chị. Lúc này tôi mới phát hiện thấy thực ra anh ấy nhìn không đến nỗi, thân hình cao ráo, đôi mắt rất có thần, nước da ngăm đen khỏe mạnh. Từ đó về sau anh ấy luôn viện đủ lí do để tiếp cận tôi, chủ động làm việc giúp tôi, thậm chí sửa cả lò sưởi hơi nước trong phòng tôi đến mức quần áo bị nước bắn vào ướt sũng. Do điều kiện kinh tế gia đình tôi cũng khá, không quen ăn đồ ăn nông thôn nên anh ấy thường phóng xe máy, chạy tới một thị trấn nhỏ cách đó mười mấy cây số để mua đồ ăn vặt cho tôi. Có lần tôi và mấy đồng nghiệp cùng ra ngoài ăn cơm. Khi quay về đúng lúc trời đổ mưa, anh ấy cởi phăng áo khoác cho tôi che mưa. Kết quả là tôi không bị dính giọt mưa nào, còn hai cô đi cùng đều ướt sạch. Thế nên họ bắt đầu trêu chọc nói rằng anh ấy mê tôi. Tôi nhìn trộm, thấy mặt anh ấy đỏ bừng.

Quan hệ của chúng tôi bắt đầu rõ ràng nhưng tôi vẫn không dám cho người nhà biết, sợ họ phản đối. Gia đình Lưu Vũ đều ở quê, điều kiện rất kém, một em trai đang đi học, mẹ bị bệnh ốm triền miên quanh năm. Chúng tôi rơi vào cảnh khó khăn mãi tới một lần trực ban. Hôm đó mưa rất to, lại có sấm chớp, tôi rất sợ. Đột nhiên anh ấy xuất hiện trước cửa phòng tôi, nói rằng lo tôi sợ nên đến. Tối đó chúng tôi ở bên nhau. Tôi đã trao mình cho anh ấy, không rõ do xúc động hay yêu thật. Anh ấy ôm tôi, hứa nhất định sẽ giúp tôi hạnh phúc, kêu tôi tin anh ấy. Tôi nằm trong lòng anh ấy nhưng lòng trống rỗng, chỉ lặng lẽ nghe anh ấy nói, vì tôi thực sự không chắc chắn nổi về tương lai.

Quả nhiên, khi gia đình biết được quan hệ giữa tôi và Lưu Vũ, đã vô cùng phẫn nộ, còn nói tuyệt đối không để tôi lấy anh ấy. Vì ngay cả một gian nhà, anh ấy cũng không thể mua nổi cho tôi. Tôi cãi lại rằng không

quan tâm, chúng tôi có thể ở trong kí túc. Cha tôi lần đầu tiên đánh tôi về chuyện này. Ông nói ông quan tâm, quyết không để con gái mình lấy một kẻ không có tương lai, xét về học hành, anh ấy chỉ tốt nghiệp trung cấp, xét về điều kiện gia đình, gia đình anh ấy càng không thể sánh được với tôi. Tiếp đó, gia đình sắp xếp cho tôi rất nhiều lần mai mối, nhưng lần nào tôi cũng im lặng hoặc cố tình chọc tức người làm mối. Cả nhà tôi đều tức điên lên vì tôi rồi vận dụng quan hệ tìm cách chuyển tôi từ nông thôn trở về một cơ quan trong thành phố.

Gia đình Lưu Vũ đối với tôi cũng rất lạnh nhạt. Mẹ anh ấy cho rằng dạng con gái yếu ớt như tôi không thích nghi làm con dâu nhà họ, vì tôi thậm chí cơm cũng không biết nấu. Có một lần, tôi khóc với Lưu Vũ, nói rằng chúng ta chia tay thôi, em không thể chịu đựng nổi. Anh ấy phóng xe máy đi như kẻ phát điên, kết quả đâm phải cây, cũng may người không sao. Anh ấy ôm lấy tôi nói không thể không có tôi. Nhìn anh ấy tuyệt vọng như vậy, cuối cùng tôi vẫn quyết tâm bất kể ra sao vẫn ở bên anh ấy. Chúng tôi trốn gia đình đi đăng kí kết hôn, mời mấy người bạn thân, ăn một bữa đạm bạc ở tiệm, coi như tiệc cưới. Tối đó, anh ấy nói với tôi rằng, nếu không có tôi, anh ấy có thể đi làm ở nông thôn, sống ở đó suốt đời, nhưng vì đã có tôi rồi, muốn tôi sống hạnh phúc nên nhất định anh ấy phải thành công để tôi có thể kiêu hãnh vì anh ấy.

Lưu Vũ bỏ việc ở quê, lên thành phố cùng tôi. Những ngày tháng tiếp đó của chúng tôi vô cùng khó khăn. Sinh hoạt hàng tháng chỉ dựa vào phần thu nhập ít ỏi của tôi. Nhờ bạn bè giúp đỡ, chúng tôi mở một tiệm ăn nhỏ, không dám lãng phí từng đồng, toàn ăn đồ ăn ế không bán được. Mặc dù đã như vậy, thu nhập của chúng tôi vẫn rất hạn hẹp. Tuy nhiên chúng tôi sống rất vui vẻ. Ngày đông, anh ấy luôn chui vào chăn làm ấm trước rồi mới chịu cho tôi vào. Khi đôi chân lạnh giá của tôi chạm phải cơ thể ấm nóng của anh ấy, anh ấy luôn cố tình kêu oai oái, rồi chúng tôi ôm chầm lấy nhau cười phá lên. Anh ấy biết tôi thích ăn lòng đỏ trứng gà nên trước khi nấu mì đều làm sẵn cho tôi một quả. Anh ấy tách lòng đỏ và lòng trắng ra rất khéo để tôi ăn cho tiện.

Nhờ sự thông minh và cần cù của Lưu Vũ, việc kinh doanh của chúng tôi dần tốt lên và ngày càng lớn mạnh. Những việc liên quan đến tiệm ăn ngày càng nhiều. Ba năm sau, Lưu Vũ đã trở thành một doanh nghiệp tư nhân có chút tên tuổi ở thành phố. Sau khi con chúng tôi ra đời, các bậc phụ huynh hai bên mới chịu chấp nhận chúng tôi. Tình yêu của chúng tôi cuối cùng cũng được thừa nhận. Sau khi có tiền, anh ấy không chỉ một lần khuyên ngăn tôi bỏ việc làm. Anh ấy nói có thể nuôi được tôi, để tôi an tâm ở nhà nuôi con. Nhưng tôi luôn nghĩ rằng phụ nữ cần độc lập mới được tôn trọng. Thế nên tôi vẫn kiên trì sự nghiệp riêng. Tôi luôn cho rằng mình là người phụ nữ hạnh phúc nhất, có chồng yêu mình, có con trai thông minh, có sự nghiệp riêng. Mãi cho tới khi xuất hiện bộ quần áo có mùi nước hoa lạ, tôi mới bắt đầu cảnh giác nhìn lại cuộc hôn nhân của chúng tôi.

Tôi phát hiện thấy anh ấy bắt đầu tìm mọi lí do để tăng giờ làm, hoặc cùng bạn bè làm ăn đi ăn cơm. Tôi tóc ngắn nhưng trên quần áo của anh ấy lại không ngừng nhặt được vài cọng tóc dài. Các buổi tối anh ấy rất chủ động, và giờ thường về nhà rất muộn, vừa về đã lăn ra ngủ, không còn tâm trí ân ái nữa. Dù vậy, tôi vẫn không tin rằng anh ấy thực sự đã ngoại tình. Dù sao chúng tôi cũng là vợ chồng bảy năm rồi, còn có một đứa con rất đáng yêu nữa. Tối đó, tôi chợt tỉnh dậy, phát hiện không thấy anh ấy ở bên cạnh. Tôi không kịp đi dép, cứ chân trần chạy ra, nghe thấy trong phòng đọc có tiếng nói chuyện. Tôi rón rén lại gần, nghe qua cánh cửa thấy anh ấy đang nói điện thoại với ai đó. Tiếng anh ấy rất nhỏ, tôi nghe không rõ. Tôi liền quay lại giường. Mãi lâu sau, anh ấy mới quay lại, khê khàng nằm xuống bên tôi. Tôi nghe anh ấy khê khê thở dài. Dù sao đi nữa lần này tôi nhất định cũng phải tìm hiểu sự thật. Dù sự thật đó có tàn khốc đến đâu, tôi cũng cần phải hiểu rõ. Tôi quyết định bám sát anh ấy.

Muốn tìm Lưu Vũ là chuyện rất dễ dàng. Dù sao tôi cũng là vợ hợp pháp của anh ấy. Khi tôi xuất hiện trong phòng khách sạn, Lưu Vũ sững sờ. Tôi thấy anh ấy đang ngồi trước một cô gái trẻ, tươi mơn mớn. Cô ta mặc một chiếc váy liền màu trắng, tóc dài, buông rủ. Khi thấy tôi, Lưu Vũ hốt hoảng hẳn nhưng rất nhanh đã bình tĩnh lại. “Đây là, đây là thư kí mới của công ty. Bọn anh đang bàn chuyện làm ăn. Tiểu Tuyết, mau chào chị đi”. Cô Tiểu Tuyết đó phản ứng cũng nhanh, chào tôi, giọng rất ngọt ngào, rồi khách khí nói: “Chị à, chúng em bàn chuyện cũng xong rồi. Đúng lúc em định đi đây.” Nói xong, cô ta xách giỏ định bỏ đi. Tôi nhìn Lưu Vũ, cười nói: “Anh không mau tiễn người ta về sao? Tối thế này rồi, con gái đi lại không tiện.” Không cần đợi Lưu Vũ nói gì, Tiểu Tuyết đã lập tức từ chối “Không cần, không cần đâu” rồi lao ra cửa như tên bắn.

Khi cửa phòng khép lại, tôi như thấy đất trời đảo lộn. Tôi ngồi phệt xuống sa lông, không muốn nói câu nào.

Thì ra tôi không hề kiên cường như tôi tưởng tượng. Lưu Vũ như thể sợ quá, chạy tới ôm lấy tôi. Người tôi bắt đầu run lẩy bẩy. Anh ấy lại càng ôm chặt hơn. Chỉ có tôi không biết rằng ở đó còn có ít nhiều tình thương. Thì ra khi nghe mọi người nói hôn nhân là nắm mồ của tình yêu, tôi đã không tin. Giờ đây tình yêu của tôi như thể sắp tới ngày tận cùng, lại phát hiện thấy mình yếu đuối, bất lực như vậy, tôi hỏi anh ta bằng giọng không cam tâm: “Anh thực sự rất yêu cô ta sao?”

“Đúng thế. Nếu nói anh không yêu cô ta là nói dối em. Anh biết mình làm như vậy là không phải với em. Anh cũng muốn né tránh khỏi bị quyến rũ nhưng anh không làm được. Anh thực sự thích Tiểu Tuyết. Ở bên cạnh cô ấy, anh thấy rất nhẹ nhõm. Em đánh anh, mắng anh cũng được.”, anh ta nói. “Không thể cứu vãn nổi sao?” Thực ra không hỏi, tôi cũng biết rõ kết quả. “Xin lỗi, chúng ta ly hôn nhé, tiền...” Anh ta chưa kịp nói xong đã bị một cái tát của tôi giáng xuống mặt. Tôi đã vì anh ta hi sinh nhiều như vậy. Những thứ đó lẽ nào có thể dùng tiền để bù đắp? Còn con trai tôi nữa, lẽ nào tiền có thể thay thế được cha nó?

Những xúc cảm của Đồng Đồng vẫn rất kiên cường. Khi nghe cô ấy nhớ lại chuyện bị thương cũ, không biết tại sao, mũi và mắt chúng tôi đều đỏ lên. Tối đó, anh ấy không về nhà, mà tới chỗ làm. Tôi nằm trên giường, trong đầu đều là những chuyện cũ trước đây của chúng tôi. Những ngày tháng đó tuy rất gian khổ nhưng cũng rất hạnh phúc. Tại sao lại có thể đi tới bước đường cùng ngày hôm nay nhỉ? Lẽ nào những ngày tháng đẹp đẽ trước kia đều không bằng Tiểu Tuyết? Cái gia đình mà chúng tôi vất vả dựng lên chỉ có thể kết thúc như vậy sao? Tôi thật không cam tâm, còn có con trai tôi, tôi phải giải thích mọi chuyện với nó như thế nào đây? Thực ra, nghĩ kỹ lại, sự việc phát triển đến mức này, tôi cũng phải có trách nhiệm. Từ khi có con trai, toàn tâm tư của tôi đều dồn vào con, rất hiếm quan tâm tới chồng. Vì tôi cho rằng sự nghiệp của anh ấy đã ổn định và năng lực của anh ấy hoàn toàn có thể tự mình giải quyết mọi vấn đề. Trong cuộc sống luôn là anh ấy chăm sóc tôi. Tôi chưa từng có ý chủ động chăm sóc anh ấy. Có thể chính vì nguyên nhân này mới thúc đẩy anh ấy muốn từ bỏ gia đình này, định tới bên cạnh Tiểu Tuyết.

Tôi khổ sở mất bảy năm để gây dựng nên gia đình này. Nếu thêm cả thời gian chúng tôi yêu nhau trước khi cưới cũng phải tới mười năm tất cả. Tôi không thể vứt đi như vậy được. Tôi tin rằng anh ấy còn yêu tôi. Anh ấy chỉ nhất thời mất phương hướng mà thôi. Tôi muốn anh ấy quay lại về bên tôi. Quyết ý như vậy rồi nên ngày hôm sau tôi gọi điện cho Lưu Vũ, kêu anh ấy về nhà. Nhìn nét mặt tiêu tụy của anh ấy, ắt hẳn đêm qua cũng thức trắng. Mặt anh ấy vẫn lên những tia máu đỏ. Tôi cũng thấy sao mình rất lâu rồi không chân thành ngắm kỹ anh ấy.

Anh ấy cũng không ngờ tôi lại bình tĩnh đến vậy nên có vẻ rất bất ngờ, như thể đã chuẩn bị đón nhận một trận bão tố lôi đình. Tôi nói chỉ cần anh ấy đồng ý một điều kiện, tôi sẽ cho anh ấy tự do. Lưu Vũ cảm thấy có lỗi với tôi nên nói ngay, dù tôi đưa ra điều kiện gì, anh ấy cũng chấp nhận hết. Tôi yêu cầu anh ấy đưa tôi quay lại tiệm ăn nhỏ thời kỳ chúng tôi mới gây dựng, sống ở đó bảy ngày như trước kia. Anh ấy hơi ngạc nhiên nhưng cuối cùng vẫn nhận lời. Chủ nhân của tiệm ăn đó là bạn thân của chúng tôi. Sau khi việc làm ăn phát đạt, chúng tôi đã tặng lại tiệm ăn này cho anh ấy. Lần này chúng tôi quay về, nói rõ với anh ấy là muốn sống lại vài ngày như trước kia, muốn mượn lại tiệm ăn bảy ngày, ông bạn chúng tôi vui vẻ đồng ý ngay. Chúng tôi gửi con lại cho ông bà chăm sóc.

Sau khi về đó, tôi và Lưu Vũ đều tắt điện thoại, cũng không mang máy laptop. Thoạt đầu tôi cứ ngỡ nếu phải rời xa điện thoại, máy tính và con trai, chắc chắn chúng tôi sẽ không thể chịu đựng nổi. Nhưng khi chúng tôi cùng về đó, bắt đầu quay lại thời kỳ chỉ có hai người, đột nhiên tôi phát hiện thấy cuộc sống còn có mặt khác. Tối đó chúng tôi chen nhau ngủ trên chiếc giường chật chội trong tiệm ăn, kề sát nhau. Tuy chiếc giường đó không tài nào dễ chịu như chiếc giường lớn ở nhà nhưng chúng tôi đều thấy thân thiết hơn rất nhiều. Anh ấy ôm lấy tôi. Tôi hỏi anh ấy còn nhớ chuyện trước kia dùng cơ thể mình giúp tôi sưởi ấm chăn nệm lạnh giá. Anh ấy nói rằng đã khắc cốt ghi tâm, chết cũng không quên. Nói xong, cả hai chúng tôi đều ngượng ngùng im lặng. Ngày hôm sau, trời chưa sáng, chúng tôi đã trở dậy vì phải tới chợ mua thức ăn. Anh ấy đạp xe ba bánh chở tôi. Kỹ thuật đạp xe của anh ấy rõ ràng không được như trước kia, mới đạp vài vòng đã mệt tới mức mồ hôi đổ ròng ròng.

Khi tới chợ, người đã rất đông, tất cả đều tới mua hàng về bán. Chúng tôi tranh nhau trả giá, như trước kia, mất nhiều thời gian mặc cả chỉ để tiết kiệm có một hào rồi nhặt từng cọng rau tươi non. Rồi tôi luôn mua xong lại oán thán chồng đã bị mua đắt, ca cẩm rằng đồ anh chọn không tươi ngon như tôi chọn. Anh ấy sẽ thực thà thừa nhận rằng bà xã ơi, anh sai rồi, anh về nhà sẽ không ăn cơm nữa. Như vậy chúng ta có thể tiết kiệm được tiền một bữa cơm. Tôi sẽ ôm eo anh, nghịch ngợm nói nếu anh không ăn sẽ không còn

hơi sức, không thể nghịch với tôi được. Hồi đó chúng tôi ở bên nhau, chỉ cần không có ai, anh ấy lại công tôi, dù xuống nhà bếp, lên phòng ngủ hay đi toilet, tôi đều bắt anh ấy công.

Khi về tới tiệm ăn, tôi phụ trách rửa rau, rửa bát. Anh ấy phụ trách làm đồ ăn, xào nấu. Tôi phụ bếp giúp anh ấy như năm đó. Mỗi lần anh ấy làm xong món nào, tôi đều khen nức nở: “Thơm quá, thật đúng là sư phụ số một thiên hạ.” Rồi anh ấy lại lấy đũa gấp một ít thức ăn cho vào miệng tôi coi như thưởng công. Buổi tối, đợi sau khi khách khứa về hết, chúng tôi đã mệt lử. Nhưng anh ấy vẫn làm món đơn giản như giá xào, nấu hai bát mì. Tôi theo thói quen gấp mì lên, bên dưới đã có sẵn hai lòng đỏ trứng gà. Tôi không thể ăn hết ngần đó mì nên luôn bỏ bớt mì sang cho anh ấy. Nhưng mì quá dài, anh ấy đành dùng răng cắn, giống như trước đây. Đột nhiên tôi đặt đũa xuống, bưng mặt khóc. Anh ấy ôm lấy tôi, đặt tôi lên giường, không ngừng hôn tôi. Đột nhiên tôi thấy mặt anh ấy ướt, thì ra anh ấy cũng khóc.

Chúng tôi vừa khóc vừa hôn nhau. Những xúc động từ lâu lắm giờ mới quay lại bên chúng tôi. Mỗi anh ấy vẫn nóng bỏng như vậy, lồng ngực vẫn ấm áp như thế. Sau cơn xúc động, anh ấy ôm chặt lấy tôi như thể sợ hãi tôi sẽ tan biến rất nhanh. Anh ấy nói có một số thứ mà anh ấy ngỡ có thể phai nhạt dần theo thời gian nhưng thật ra lại không phải. Chúng vẫn còn cất giữ tận nơi sâu thẳm tâm hồn hoặc nói một cách khác là đã trở thành một bộ phận của cơ thể tôi, hoàn toàn không thể quên được. Vì thời gian đó, cả hai chúng tôi đều bỏ ra tất cả tuổi thanh xuân và tình yêu. Chỉ có điều anh ấy không biết là trước khi quay về tiệm ăn này, tôi đã đi gặp Tiểu Tuyết. Tôi có nói với cô ấy rằng chúng tôi phải trở lại quá khứ, sống lại bảy ngày như trước kia. Nếu cô ta thực sự yêu Lưu Vũ, hãy hiểu và chấp nhận mọi thứ của anh ấy, bao dung cả quá khứ của anh ấy. Nếu cô ấy nhìn thấy trước kia chúng tôi nắm tay nhau từng bước đi như thế nào, và vẫn kiên trì muốn sống với Lưu Vũ và nếu anh ấy cũng muốn vậy, tôi sẽ chấp thuận cho hai người.

Thời gian bảy ngày trôi qua rất mau. Chúng tôi trả lại tiệm ăn cho người bạn và quay về nhà. Trên đường về, Lưu Vũ luôn nắm chặt tay tôi. Tôi hiểu cuối cùng tôi đã giữ được tình yêu của hai chúng tôi. Lưu Vũ nói anh ấy phải đi gặp Tiểu Tuyết, xin cô ấy hiểu cho vì sinh mạng của anh ấy đã gắn liền với tôi. Anh ấy còn nói rất nhiều câu tiểu lâm mà nhiều người thường nói rằng nắm tay vợ như thể tay phải nắm tay trái. Tuy thời gian đã dài, không còn cảm giác mới mẻ tìm đập rộn nhưng thực sự không thể thiếu được vì nó như thể là một bộ phận của cơ thể mình. Ngày thứ hai sau khi về nhà, Lưu Vũ tới công ty. Hôm đó tôi đi làm về rất sớm, chờ tin của anh ấy. Lòng tôi vẫn có phần bất an. Tôi sợ anh ấy nhìn thấy gương mặt của Tiểu Tuyết sẽ xao động. Nhưng nếu thực sự như vậy, tôi cũng không còn gì để lưu luyến cả. Anh ấy vừa về tới cửa, tôi đã chạy ra đón. Anh ấy khẽ ôm tôi rồi rút ra một lá thư, nói rằng sáng nay phát hiện thấy trong phòng làm việc. Đó là thư của Tiểu Tuyết gửi cho anh ấy, nét chữ rất thanh tú.

“Lưu Vũ, khi anh nhận được lá thư này, em đã rời khỏi thành phố rồi. Mấy ngày qua, em luôn theo sát hai người, nhìn thấy hai người sống rất êm ả và hạnh phúc, cảm giác như đọc tiểu thuyết tình ái vậy. Những điều đó chúng ta chưa từng trải qua. Em cứ ngỡ rằng cuộc hôn nhân của anh không hạnh phúc, không lãng mạn nhưng giờ đây em phát hiện thấy mình đã lầm. Thì ra cuộc sống của hai người mới lãng mạn nhất. Cả hai đã có bao nhiêu hồi ức diệu kỳ. Thứ tình cảm được hun đúc qua những ngày tháng gian khó đó, chúng ta vĩnh viễn không có cách nào có được. Em nhìn thấy cô ấy ngồi trên xe ba gác, quạt cho anh. Anh vừa đạp xe vừa cười nói. Em vừa ghen tị vừa ngưỡng mộ. Đó là một thứ tình cảm thực sự vững chắc. Nếu thứ tình cảm đó có nhạt đi trong hôn nhân thì tình yêu của chúng ta được coi là gì đây? Em thực sự thấy không tự tin để tiếp tục nữa. Em đi đây. Em cần phải đi tìm hạnh phúc thuộc về mình. Em tin rằng sẽ có một người đàn ông suốt đời này chỉ tốt với một mình em. Cảm ơn anh từng cho em cơ hội mộng mơ. Hãy trân trọng người đang sống bên anh. Cô ấy mới là người phù hợp với anh nhất...” Nâng lá thư trên tay, mắt tôi đã ướt đầm. Lưu Vũ khẽ lau nước mắt cho tôi, nói rất trịnh trọng: “Mong em tha thứ cho anh. Cảm ơn em đã cho anh cơ hội, nếu không anh nhất định sẽ ân hận suốt đời.”

Tình yêu thật vĩ đại, cũng thật ích kỷ. Đồng Đồng thật đúng, lấy danh nghĩa của tình yêu để giữ vững hạnh phúc. Rốt cuộc cô ấy đã giữ chặt được tình yêu của mình. Hôn nhân có thật sự là nắm mồ của tình yêu hay không? Đáp án của tôi là phủ định. Nếu tình yêu bị tan đi, vậy nhất định là do bản thân tình yêu đã có vấn đề, chưa chắc có liên quan đến chuyện hôn nhân. Không có tình cảm gì là thuận buồm xuôi gió cả. Chỉ cần trong lòng chúng ta còn tình yêu thì phải giữ chặt lấy nó. Có lúc phải cho đối phương cơ hội và cũng chính là tình cơ hội. Vì sinh mạng của chúng ta luôn gắn chặt bên người chúng ta yêu, không thể chia lìa. Rất cảm động khi thấy Đồng Đồng không hề có phản ứng nào tiêu cực mặc dù chuyện tình cảm của cô gặp vấn đề. Trái lại cô trầm tĩnh ứng phó và thành công bảo vệ được tình yêu của mình. Nếu các bạn đang

rơi vào tình trạng tình cảm nổi phong ba, đừng quên nhớ lại những chuyện cảm động nhất của các bạn, để tình cảm quay lại chốn cũ. Tin chắc rằng bạn sẽ từ đó tìm ra được cách ứng phó tốt nhất.

22. Chương 22: Làm Người Vợ Thứ Ba Của Anh Ấy, Kết Quả Vẫn Phải Ly Hôn

Cô gái: hai mươi tư tuổi, nội trợ, con gái của quan chức cao cấp.

Người đàn ông: ông chủ một dãy siêu thị, bốn mươi hai tuổi, trị giá tài sản khoảng hơn 20 triệu tệ.

Ở Bắc Kinh, có thể coi anh ấy là một ông chủ nhỏ trong đám các ông chủ lớn. Giờ đây ở trong nước muốn được gọi là ông chủ lớn ít nhất cũng phải có từ 100-200 triệu tệ trở lên. Anh đừng cười, tôi chưa bao giờ quản lý chuyện tiền bạc và cũng không có hứng thú với nó. Anh ấy cũng không chịu để cho tôi cùng làm, có lẽ sợ tôi nắm rõ anh ấy. Thực ra anh ấy đã lắm. Phụ nữ cần tiền để làm gì? Có tác dụng gì cơ chứ? Nó có thể mang lại cho tôi những gì? Chúng tôi kết hôn đã hơn hai năm. Sau khi lấy nhau, anh ấy không cho tôi đi làm nữa, kêu tôi ở nhà làm nội trợ, thuê hai người làm cho tôi. Anh ấy không cho tôi đi làm vì sợ tôi ở bên ngoài sẽ gặp được người đàn ông giỏi giang hơn, sợ tôi bị quyến rũ mà bỏ đi. Nhưng thực ra anh ấy đã nhầm. Lúc đó trái tim tôi đã chứa đầy hình ảnh anh ấy. Trong mắt tôi liệu còn có thể thấy bóng hình ai đây?

Trước khi anh ấy và tôi yêu nhau, anh ấy đã từng có hai cuộc hôn nhân nhưng đã li dị cả. Tôi là vợ thứ ba của anh ấy, hiện cũng đang chuẩn bị li hôn. Chúng tôi mơ màng yêu nhau, mơ màng li hôn. Có lẽ đây cũng là số phận, cũng có thể nói là dạng tình yêu sét đánh. Hồi đó tôi còn rất trẻ, mới hai mươi một tuổi. Cha tôi là một quan chức cao cấp của tỉnh. Tôi quen anh ấy trong một bữa tiệc của bạn bè. Anh ấy nói năng rất dẻo, có thể nói tròn thành vuông, vuông thành tròn mà vẫn khiến người ta tin được. Lúc đó, anh ấy nói gì, tôi cũng tin. Tôi không muốn nói là anh ấy lừa tôi vì lúc đó quả thực tôi tin anh ấy, rất chủ động tin anh ấy. Lúc đó anh ấy vừa từ Đông Bắc tới Bắc Kinh phát triển sự nghiệp, vừa li hôn với cô vợ thứ hai, muốn rời bỏ vùng đất đau thương đó nên anh mang hết tiền đến Bắc Kinh. Thật không ngờ vừa tới Bắc Kinh, thị trường ở đây quá lớn, đã kích thích lòng tham của anh. Nhớ lại giống như vừa lên cơn sốt, như vừa qua một giấc mơ.

Lúc đó tôi vẫn đang học đại học, năm thứ tư, sắp tốt nghiệp. Ngày thứ hai quen nhau, anh ấy đã lái xe tới trường chờ tôi. Khi tôi tan lớp, anh ấy gọi điện thoại di động cho tôi. Khi tôi đang đi lại gần xe anh ấy, đã thấy anh ấy ôm một bó hoa tươi từ xe bước ra, đưa tặng tôi. Rất khoa trương phải không? Nhưng anh ấy là vậy đấy, rất thích phô trương, làm mọi thứ cứ như thật lòng lắm, khiến người ta bái phục. Đó chính là tài năng của anh ấy. Mỗi lần anh ấy làm vậy đều khiến cho đám sinh viên trai gái quanh đó cứ chờ cả người ra, ngưỡng mộ không chịu được. Rồi tôi lên xe, anh ấy đưa tôi tới các tiệm ăn Đông Bắc nổi tiếng, có đặc sản của vùng hoặc đi siêu thị mua sắm. Anh ấy là người có dụng ý nên trước khi tới tiệm ăn nào, anh ấy cũng đi ngó trước, sau khi tính toán xong mới đưa tôi tới. Thế nên mỗi lần chúng tôi đi ăn đều rất vui vẻ.

Tuy gia đình tôi có tiền nhưng từ nhỏ, cha mẹ tôi đã quá bận rộn, rất hiếm khi quan tâm tới tôi. Thời gian chúng tôi ở bên nhau rất ít ỏi, bởi họ luôn đi công tác xa. Thỉnh thoảng họ hiếm hoi ở Bắc Kinh cũng phải đi tiếp khách tới tối mịt mới về. Lúc đó tôi đã ngủ say. Tối sáng hôm sau khi tôi vừa mở mắt, họ đã đi hết cả. Cha mẹ tôi đều là người cần cù, nỗ lực, để phát triển sự nghiệp, không có cách nào khác. Nhưng thâm sâu trong lòng tôi luôn thiếu hụt, trống trải, nên cực kỳ nhạy cảm và đặc biệt muốn dựa dẫm về tình cảm. Thế nên mọi nhất cử nhất động của anh ấy đã khiến tôi cảm động vô cùng. Điều khiến tôi cảm động nhất là không phải anh ấy đưa tôi đi học một, hai lần mà ngày nào cũng vậy, liên tù tì nửa năm trời đều đưa đón tôi. Anh ấy đã thỏa mãn được tính hư danh của tôi, giúp tôi nhận thấy mình được coi trọng và hiểu giá trị của mình. Tôi không tài nào không yêu được anh ấy. Hơn nữa lúc đó tôi rất trống rỗng, không có ai để yêu.

Từ chuyện này, tôi cũng hiểu ra rằng, bất kỳ người đàn ông nào cũng đều là loài động vật ham danh lợi. Trước khi anh ấy theo đuổi tôi, cũng có rất nhiều nam sinh trong trường tôi, khoa tôi, lớp tôi rất thích tôi. Có người biết bối cảnh gia đình tôi, có người không. Nhưng tôi là hoa khôi của trường, rất xinh đẹp nên họ đều theo đuổi tôi. Có vài người, tôi cũng thích, đang định thử kết giao, tìm hiểu, thấy quan hệ cũng không đến nỗi. Nhưng từ sau khi anh ấy lái xe tới đưa đón tôi hàng ngày, không biết tại sao, bóng dáng họ đều biến mất tăm. Trước sức mạnh tiền bạc, ngay cả dũng khí muốn cạnh tranh, muốn thử sức, họ cũng không

có. Thế mới biết họ quan tâm tới danh lợi ra sao. Đó chính là sinh viên Trung Quốc thời nay. Từ trong lòng, tôi thấy coi thường bọn họ.

Thực ra không bao lâu, tôi được biết chiếc xe hơi anh ấy lái là đi thuê. Tuy anh ấy có tiền nhưng cũng không nhiều. Ở Bắc Kinh muốn bắt đầu gây dựng lại sự nghiệp, đi đâu cũng cần tiền. Anh ấy không dám bỏ ra nhiều tiền để mua xe hơi. Tiền của người làm kinh doanh mãi mãi không bao giờ đủ tiêu. Điều này tôi biết nhưng anh ấy muốn làm tôi rung động, muốn nổi bật trước đám đông đeo đuổi tôi mới thuê xe hơi. Chính vì vậy, tôi thích anh ấy. Đàn ông như vậy có thể làm nên việc lớn, có dũng khí, có thủ đoạn. Anh ấy ít hơn mẹ tôi mười một tuổi. Lần li dị đầu tiên là do anh ấy ra ngoài làm ăn quá nhiều, bà vợ đầu không chịu nổi cô đơn, đã lăng nhăng với người khác. Lần thứ hai li dị vì khi anh và cô gái đó yêu nhau đã giấu kín sự thật rằng anh đã có một thằng con trai. Kết quả là sau khi cưới, có một hôm, con trai anh tìm đến, rất không khách sáo với mẹ kế. Cô ta không chịu đựng được sự thật đó, lại lo lắng về tương lai nên khóc suốt ngày rồi li dị. Cô ta cũng là một nữ sinh vừa tốt nghiệp đại học.

Anh hỏi tôi anh ấy có yêu tôi không à? Tôi không biết. Tôi nghĩ phải là tôi yêu anh ấy mới đúng, hoặc là tôi yêu anh ấy nhiều hơn. Tôi cứ ngỡ rằng anh ấy yêu tôi cũng như tôi yêu anh ấy. Nhưng sau khi lấy nhau, tôi mới biết rằng anh ấy không hề yêu tôi. Thực ra anh ấy không yêu ai cả, chỉ yêu bản thân mình. Anh ấy đối với con trai mình cũng chỉ như vậy mà thôi. Anh ấy nói tình cảm với cô vợ thứ hai rất tốt. Nếu thực sự tốt như vậy, sao sau đó không tìm cách giữ cô ấy lại? Phải biết rằng trái tim phụ nữ rất mềm yếu, hướng hồ cô ấy yêu anh ấy như vậy, lẽ nào nói bỏ là bỏ ngay được sao? Việc gì phải lừa tôi ngay từ đầu? Anh ấy nói anh ấy yêu mỗi tình đầu của mình. Chỉ có mỗi tình đầu mới hiểu anh ấy.

Tôi đã đi tìm mối tình đầu của anh ấy. Nhìn cô ta giống y hệt thanh củi khô, khuôn mặt như vỏ dưa hấu khô quắt queo. Tôi nói vậy nghe có vẻ ác độc. Tôi đổ kị với những người đàn bà từng qua lại với anh ấy. Người nào tôi cũng tìm cách gặp. Có buồn cười không? Tôi biết chuyện này không hay nhưng tôi luôn không thể nhịn nổi việc so sánh tôi với bọn họ. Những ngày tháng như vậy thật sổ sỏ. Tôi thực sự bị anh ấy làm hại thể xác. Nhưng những gì tôi nói đều là sự thật. Vừa nhìn thấy cô ta, tôi đã thấy ghê người. Quanh mí mắt cô ta đã đầy nếp nhăn, còn già hơn cả mẹ tôi. (Vừa kể cô ấy không nhịn nổi, cười phá lên) Tôi không hề nói cho anh ấy biết. Tôi thực sự sợ một ngày, anh ấy đi tìm lại mối tình đầu. Lúc đó anh ấy sẽ có cảm giác ra sao nhỉ? Hà, hay đấy. Tôi vẫn chưa có con. Có phụ nữ nào lại không yêu con trẻ cơ chứ? Nhưng anh ấy không cần. Anh ấy đã có con trai, anh ấy không cần con tôi nữa. Dần dần, lòng tôi cũng nguội lạnh và biết rằng anh ấy không yêu tôi. Anh ấy chỉ cần tuổi xuân của tôi, sắc đẹp của tôi cùng thể lực và ảnh hưởng của gia đình tôi ở Bắc Kinh. Tuy gia đình tôi kiên quyết không đồng ý cho tôi lấy anh ấy, không tán thành việc anh ấy làm con rể trong nhà, nhưng điều đó vẫn không thể phá được cái tiếng con rể của cha tôi. Và như vậy ở Bắc Kinh, anh ấy như được bật đèn xanh.

Có người biết thái độ của cha mẹ tôi nhưng người ta lại nghĩ dù sao cũng là người một nhà, nói không biết chừng ngày nào đó sẽ hòa giải. Cũng có người không biết. Nhưng dù biết hay không, họ vẫn nể mặt anh ấy. Giờ đây sự nghiệp của anh ấy ở Bắc Kinh đã đứng vững rồi, cũng thành quy mô rồi. Quan hệ của gia đình tôi, anh ấy cũng lợi dụng gần hết rồi, cũng không cần tới tôi nữa. Tôi biết anh ấy lợi dụng tôi và gia đình tôi nhưng tôi mặc kệ. Một người có thể bị người khác lợi dụng, chứng tỏ rằng người đó còn có chút giá trị trong xã hội. Nếu người đó không còn giá trị lợi dụng nữa, coi như anh ta đã hết.

Tôi biết giờ đây anh ấy đang muốn tìm loại phụ nữ thế nào. Đó sẽ là dạng từng trải, biết tính toán, có background càng lớn, càng cao hơn nữa, cùng anh ta mở rộng thêm thị trường, phát triển sự nghiệp lớn hơn nữa. Đặc biệt người đó phải thuần thục vận hành thị trường, có thể kiếm ra được nhiều tiền hơn, có thể giúp anh ấy phân thị trường ở nước ngoài. Tham vọng của anh ta là vô giới hạn. Sau đó, tôi cũng nghĩ tại sao tôi cần một con người lạnh lùng, ích kỷ như vậy làm cha của con mình? Tại sao tôi lại quyết định đời mình nhanh đến vậy? Anh ấy nói tôi không hiểu anh ấy, vậy có lúc nào anh ấy thử hiểu tôi không? Thử nghĩ thay cho tôi không? Anh ấy chê tôi nhỏ. Thì tôi vốn nhỏ mà, tôi ít hơn anh ấy tới mười mấy tuổi, không nhỏ được sao? Không phải anh ấy không biết. Dù chê tôi nhỏ, sao không đi tìm một bà bốn chục tuổi như anh ấy làm vợ, mà tìm tôi? Anh ấy muốn tôi cái gì cũng phải theo anh ấy, nghe anh ấy. Không thể nào, không thể nào. Tôi không phải là nô lệ của anh ấy, cũng không phải là cái đầu gối. (Giọng cô ấy vẫn bình thản, tự nhiên, hầu như không chứa đựng chút cảm xúc. Đôi mắt đen láy như sẫm lại, ử rử như một bông hoa sau khi tàn).

(Đột nhiên tôi nhớ lại khi cô ấy vừa vào cửa. Lúc đó cô ấy mặc bộ váy hoa, từ chiếc xe hơi màu trắng bước

xuống, vừa đi vừa tháo cặp kính đen, vuốt tóc ra phía sau, dáng rất thanh tao, quý phái.)

Tôi không phủ nhận là tôi thật lòng yêu anh ấy. Nếu không, tôi sống với anh ấy làm gì. Đàn ông có tiền có quyền, đẹp trai lẽ nào tôi chưa từng gặp? Trong đám đàn ông theo đuổi tôi, ngoại hình, tài sản và thể lực của anh ấy là thấp kém nhất, tuổi tác lại lớn nhất. Lúc đó, cha mẹ tôi nhất quyết không đồng ý. Sau đó chúng tôi cứ sống với nhau nên cha mẹ cũng hết cách, đành phải chấp thuận. Tôi lớn bằng ngần này, người đàn ông duy nhất gần gũi cũng chính là anh ấy. Sao tôi lại không yêu anh ấy cơ chứ? Tôi đặc biệt sợ bóng tối. Mỗi tối đợi anh ấy, tôi cả đêm không ngủ. Anh có biết nỗi đau khổ đó gần như đã xé nát thần kinh của tôi. Mỗi phút, mỗi giây trong đêm đều khổ sở vô cùng. Có lúc, tôi thấy mình không thể chịu nổi nữa. Người như muốn vỡ tung ra. Nhà hai lầu, một cái sân lớn đến vậy, trống trải, cô đơn và cô độc vô bờ bến. Có lúc, tôi hận không thể đập tan căn nhà, một mình bỏ chạy đi thật xa.

Nhưng chỉ cần anh ấy vừa quay về, nằm trong lòng anh ấy, ngửi thấy mùi cơ thể anh ấy, mọi thứ trong nhà, trong vườn lại hiển hiện thật đáng yêu thật gần gũi và ấm áp. Nhưng thời gian ở bên cạnh anh ấy luôn ngắn ngủi và trôi qua rất mau. (Cô ấy ngẩng đầu lên nhìn tôi, trên trán hằn mấy nếp nhăn, làm xấu cả gương mặt đẹp đoan trang và trong sáng). Cô ấy lại hỏi, Nhìn thấy rồi phải không? Đều vì nhớ anh ấy quá. (Cô ấy lại khóc). Sau khi kết hôn với anh ấy, tôi thấy mình già đi rất nhiều, chủ yếu do suy nhược thần kinh. Bây giờ tôi sống cùng những người bằng tuổi mình, tôi thấy họ tươi trẻ, trong sáng, đầy sức sống. Tôi thấy mình như già hơn họ.”

Anh ấy lớn hơn tôi rất nhiều. Những chuyện mà anh ấy đã trải qua tất nhiên phải nhiều hơn. Những u ám trong lòng anh ấy đã vô tình đè nặng lên vai tôi. Có lúc ở bên anh ấy, tôi thấy với cách anh ấy nhìn thế giới thì quả thực thế giới quá u tối. Có lúc tôi nghĩ nếu tìm bạn trai khác, nhất định tôi sẽ tìm người ít hơn tôi vài tuổi. Anh ấy sẽ cho tôi tuổi xuân và sức sống nhưng tôi cũng không ân hận đã lấy chồng tôi. Con người phải trải qua một lần như vậy cũng là chuyện tất yếu của cuộc đời. Sau này, tôi sẽ không ngốc nữa. Nhưng kết hôn một lần đã là quá đủ. Tôi không muốn lấy ai nữa. Mấy ngày trước, anh ấy tới tìm tôi, bàn về các điều kiện li hôn. Đã nửa năm qua, anh ấy không ở nhà, muốn tôi trả lại cho anh ấy 1,5 triệu tệ, nhưng tôi không đưa. Anh ấy nói một nửa tài sản cho tôi lẽ nào không đáng 1,5 triệu tệ. Tôi nói không cần anh cho, có cho hết tôi cũng không cần. Tôi chỉ cần 1,5 triệu tệ. Tôi cần số tiền đó. Chẳng lẽ anh còn phòng bị cả với tôi. Chẳng phải anh luôn không nhường tôi đó sao, không cho tôi cái này, không cho tôi cái kia. Tất cả đều do anh không chế. Anh nghĩ kĩ đi, tôi sẽ từ bỏ với anh. Anh chưa nghĩ kĩ, tôi sẽ giải tán. Con người đều do cha mẹ nuôi nấng cả. Dựa vào đâu cơ chứ?

Tôi cứ đòi lấy tiền, khiến anh ấy tức chết. Ngoài ra tôi cũng đòi lấy căn nhà (cười) tuy giờ đây tôi không còn cần anh ấy nữa. Ở căn nhà đó tôi sống rất thoải mái. Tự dưng anh ấy quay về khiến tôi rất căng thẳng. Cơ thể tôi không còn có thể chấp nhận anh ấy được nữa. Căn nhà được mua lúc chúng tôi lấy nhau. Nên tôi đòi lấy, tôi không thể để anh ấy mang người đàn bà khác về đây. Tôi không chịu nổi. Thật không ngờ, khi yêu nhau, lấy nhau không hề nghĩ tới lấy tiền của anh ấy. Anh ấy cũng không mất một xu tiền dạm hỏi cho cha mẹ tôi. Tới khi ly hôn, lại cò kè tiền nong với tôi. Anh có thích nhạc không? Tôi rất thích ca khúc “Em từng hàng ngàn hàng trăm lần”, đại ý ca từ như sau:

Em từng hàng trăm, hàng ngàn lần yêu anh.

Em từng hàng trăm, hàng ngàn lần đợi anh.

Hà, anh có biết không?

23. Chương 23: Không Còn Lưu Luyến Chồng, Cảm Giác Thật Nhẹ Nhõm

Tên: Mã Lợi

Tuổi: Ba mươi

Nghề nghiệp: trí thức cao cấp ở doanh nghiệp nước ngoài.

Tình trạng: văn hóa đại học, kết hôn tám năm, luôn làm việc cho doanh nghiệp nước ngoài.

Tôi không biết mình có được nhiều người thích không. Nhưng Andy nói quả không sai, ấn tượng đầu tiên mà tôi thường tạo ra cho người khác là vô cùng dịu dàng, thanh nhã. Trong lòng anh ấy, tôi cũng là một phụ nữ rất đáng được yêu. Tôi tin rằng anh ấy đối với tôi thật lòng. Chính vì thật lòng, tôi mới không thể cự tuyệt chuyện sẽ xảy ra, cũng giống như một cơn hồng thủy từ nơi xa ào tới.

Nhật kí tác giả:

Mã Lợi viết email cho tôi, tâm sự rằng cô đang rất đau đầu về vấn đề ngoại tình của cô ấy. Trong thư cô ấy viết rõ: tôi thường đọc những bài báo về chuyện tình cảm trên quý báo, biết được phóng viên các anh nghiên cứu về đề tài này rất kĩ. Giờ đây tôi vô tình rơi vào chuyện tình cảm khó xử. Tôi kể thật chuyện của tôi cho anh, hy vọng anh góp ý giúp tôi.

Dưới đây là nội dung một số email của cô ấy:

Andy hơn tôi mười mấy tuổi, rất già dặn nhưng cũng rất tháo vát, có tài. Hoạt động của công ty chúng tôi ở nước ngoài hầu như đều do anh ấy thu xếp. Anh ấy rất thông minh, lại là một thiên tài ngoại ngữ, còn là phiên dịch cho ông chủ chúng tôi. Tất nhiên duyên phận giữa con người vẫn con người không thể dựa vào những thứ bên ngoài để xác định. Có thể do chúng tôi đều thuộc nhóm máu B. Tóm lại chúng tôi rất hợp nhau. Anh ấy đối với tôi rất tốt, rất hiểu tôi. Có lúc thậm chí tôi có cảm giác giữa chúng tôi có cảm ứng tâm lý. Chẳng hạn như có một lần, chúng tôi cùng đi uống cà phê. Trước đây anh ấy không hề biết tôi thích uống gì. Khi anh ấy hỏi tôi định gọi đồ uống gì, chưa kịp đợi tôi trả lời, anh ấy đã nói luôn: trà chanh lạnh. Quả đúng như vậy, mọi người tới tiệm cà phê thường thích uống cà phê, nhưng tôi lại thích uống trà chanh, đặc biệt là loại thêm đá. Anh ấy tuy không biết rõ sở thích của tôi nhưng lại đoán đúng. Anh ấy như thể chui trong bụng tôi vậy.

Anh ấy định cư ở nước ngoài khá lâu, chưa kết hôn, nhưng luôn có bạn gái. Sau khi anh ấy về nước, chúng tôi bắt đầu quan hệ thân mật. Có lúc một ngày viết thư cho nhau tới hơn mười bức email. Ngày nào anh ấy cũng gọi điện thoại quốc tế cho tôi. Lần nào nói cũng hơn một tiếng đồng hồ. Tôi biết như vậy không tốt nhưng không tài nào cự tuyệt được khát khao trong lòng. Anh ấy nói rằng coi tôi như hồng nhan tri kỉ. Có lúc tôi muốn cự tuyệt anh ấy nhưng cũng rất quan tâm tới anh ấy. Cứ nhớ tới anh ấy, tim tôi lại đập rất mạnh, cảm giác còn xúc động hơn hồi mới yêu. Mỗi ngày tôi đều sống trong mâu thuẫn giằng xé, có lúc cả đêm không ngủ được vì tôi phát giác thấy mình càng ngày càng nhung nhớ anh ấy.

Mâu thuẫn lớn nhất là một ngày đầu tháng chín, Andy gọi điện cho tôi nói tháng tới sẽ quay lại thăm tôi. Tôi không biết tới lúc đó sẽ xảy ra chuyện gì, lòng còn cào không chịu nổi, vừa háo hức, vừa căng thẳng, vừa muốn chạy trốn. Tôi vừa không muốn phá vỡ gia đình hiện có, vừa không tài nào khống chế được nhu cầu kì lạ trong nội tâm. Đối với một người phụ nữ truyền thống như tôi, việc bị dày vò như vậy khiến tôi mất ăn mất ngủ hàng ngày. Tôi biết mình và chồng mình rất hợp nhau, cũng rất yêu thương nhau. Tôi rất sợ làm chuyện không phải với anh ấy nên cuối cùng đã gắng hết dũng cảm, hẹn chồng đi uống cà phê tại một tiệm sang trọng. Một mặt tôi muốn tìm được cảm giác như khi ở bên Andy từ chồng mình, một mặt cũng hy vọng anh ấy phát hiện ra điều gì đó không ổn để nhắc nhở tôi, để tôi hoàn toàn dẹp bỏ những vương vấn kia.

Nhưng kết quả cuộc trò chuyện lại tệ hơn tôi tưởng tượng rất nhiều. Chồng tôi lại vui mừng nói với tôi rằng tuy thời gian qua tôi không quan tâm tới anh ấy như trước kia, nhưng anh ấy thấy thoải mái hơn rất nhiều, cuối cùng cũng thở phào được. Tôi thấy rất thất vọng, càng thấy khổ sở hơn. Cũng chính vì thái độ của anh ấy, tình cảm của tôi đối với Andy càng khó mất, mãi luẩn quẩn trong đầu tôi. Tôi thấy chồng mình thật lạ, nên hỏi anh ấy rằng: “Chả lẽ, từ trước đến giờ, em gây áp lực lớn cho anh đến thế sao?” Anh ấy đáp, “Đúng thế, trước đây mỗi lần nhận được điện thoại của em, anh đều rất sợ. Tôi cứ hỏi anh ấy từ khi nào anh có cảm giác bị khống chế, bị đè nén như vậy.”

Tôi nghĩ có thể do tôi đòi hỏi về chuyện tình cảm quá cao nhưng anh ấy chỉ cần chút đỉnh. Đương nhiên anh ấy cũng chỉ có thể cho tôi chút đỉnh. Trước đây anh ấy cũng luôn nói rằng tôi yêu cầu anh ấy quá cao, nhưng không ngờ áp lực của tôi gây ra cho anh ấy lại lớn đến vậy. Do thời gian gần đây, tôi dồn phần lớn thời gian và tinh thần vào người khác nên anh ấy lại thấy thoải mái. Lẽ nào như vậy mới bình thường sao? Nếu tôi không tiếp tục qua lại với Andy, lẽ nào phải quay lại tình trạng trước kia? Tôi thật sự không biết phải ra sao. Mong sao tôi có thể lí trí một chút nhưng sự thật tôi lại là một người phụ nữ quá cảm tính. Một ngày trước, Andy như đọc thấy về bất an của tôi, cũng nói rằng tôi hãy mặc kệ anh ấy đi. Anh ấy

chỉ cần tôi vui vẻ là được. Anh ấy không muốn gây cho tôi bất kì điều gì không vui nhưng trên thực tế tôi lại không làm được. Tư tưởng tôi giờ đây chính là nếu tôi buông anh ấy, như thể buông cả thế giới. Nếu như vậy tôi lập tức nảy sinh ý tưởng xuất gia đi tu cho xong.

Thực ra, tôi và Andy cho tới giờ chỉ là bạn rất tốt, có lẽ hơn bạn bè bình thường một chút. Nếu tôi là một người phụ nữ cởi mở hơn, có thể điều này cũng không được coi là gì ghê gớm. Nhưng từ nhỏ tới lớn, tôi đều hưởng nền giáo dục tư tưởng truyền thống. Vì thế với biết bao khó khăn như vậy, có lẽ đây là cú sốc tình cảm đầu tiên mà tôi phải đối mặt. Có thể không ai tin nhưng cho tới giờ, tôi và Andy vẫn chưa có quan hệ thân mật quá mức, cũng chưa từng thực sự quan hệ xác thịt. Chúng tôi chỉ dắt tay nhau, yêu mơ màng như tụi học sinh cấp ba. Nhưng anh ấy nói tháng mười này muốn quay về thăm tôi. Tôi nói anh ấy sau này đừng gọi điện cho tôi nữa, viết thư được rồi. Hôm qua anh ấy không gọi điện. Điện thoại quốc tế quá đắt, tôi cũng không muốn nợ anh ấy quá nhiều. Có lúc tôi nhớ anh ấy, nên chủ động gọi anh ấy. Tiền điện thoại mỗi phút hết mười hai đồng, nhưng tôi không thấy xót. Chấp nhận Andy thì tôi vĩnh viễn có lỗi với chồng. Nhưng từ chối Andy, tôi thấy mình chẳng thà đi làm ni cô còn hơn. Tôi thực sự bị tình cảm dày vò tới tiêu tụy. Tôi không biết phải làm sao?

5. Người vợ thông minh đấu với kẻ thứ ba: viết thư cho tình nhân của chồng

Tình yêu của người tình chính là xỏ chân mình vào chiếc giày hôn nhân của người khác, dù chưa chắc đã vừa chân. Đau hay không chỉ có mình biết.

MM xinh đẹp!

Nghĩ đi nghĩ lại, tôi thấy vẫn nên công khai bức thư này mới phải. Vì chuyện này không chỉ liên quan đến một người vợ, một người phụ nữ như tôi, mà còn liên quan tới tất cả những người vợ và những người phụ nữ khác. Nói rộng hơn đó là vấn đề ổn định xã hội. Nói ở hạn hẹp, đó là vấn đề hạnh phúc gia đình và con cái trưởng thành. Xin cô hãy kiên nhẫn đọc hết lá thư của tôi, cứ coi như để cứu với cô khi linh hồn lạc lối bởi mê đắm vì yêu. Cô cũng không cần phải cảm ơn tôi. Bất cứ người vợ có lương tâm nào cũng sẽ làm như tôi cả.

Từ bạn chat thành người tình.

Từ lâu tôi đã biết cô và chồng tôi là bạn bè qua mạng. Bạn trên mạng cũng không sao. Tôi cứ ngỡ rằng đó là một hiện tượng rất bình thường. Bất kể đàn ông hay đàn bà, không chỉ có nhu cầu cần một quan hệ hôn nhân mà còn cần một tình bạn khác giới tri kỷ ngoài hôn nhân. Tôi cứ ngỡ rằng giữa đàn ông và đàn bà còn có một dạng tình hữu nghị trong sáng như thể Lỗ Tấn với Tiêu Hồng. Danh nhân nổi tiếng sánh với hồng nhan tri kỷ.

Nhưng trong cuộc sống của rất nhiều cặp vợ chồng tối lửa tắt đèn có nhau tuyệt đối không cho phép chuyện đó xảy ra. Là một phụ nữ bình thường, trái tim tôi cũng đủ rộng lượng. Chỉ ít, tôi cũng tự thấy như vậy. MM, lẽ nào cô không phải nghĩ vậy? Nếu cô và chồng tôi là bạn trên mạng gần bó, rồi trở thành tri kỷ, cô cũng sẽ như tôi, coi tôi là bạn thân thiết không? Các người lấy danh nghĩa bạn chat qua lại với nhau hơn một năm qua. Tôi chưa bao giờ hỏi chồng tôi về chuyện này, hoặc cũng chưa bao giờ công khai lên cơn thịnh nộ hoặc thị uy. Đó không phải là phong cách của tôi.

Nhưng MM này, thật không ngờ cô đã phụ mất nguyện vọng tốt đẹp của tôi, biến lòng khoan dung của tôi trở nên mềm yếu, biến sự tin cậy của tôi thành ích kỷ. Cô thấy rằng mình có bản lĩnh để bắt tôi bỏ nghề vợ sao? Các người nhắn tin cho nhau, gặp mặt ăn cơm, thuê khách sạn chung chạ. Cô chân thành cũng được, chồng tôi hồ đồ cũng được. Nhưng nếu cô là tôi, cô làm sao có thể trở thành tôi đây? Cô chỉ trở thành người tình trong bóng tối của chồng tôi mà thôi.

MM, tôi không phải trách cô, cũng không phải ghen ăn tức ở với cô. Mà đâu có coi là ghen đi nữa, cô cũng không thể giành qua tôi được. Tại sao lại nói như vậy? Vì tôi có căn cứ thực tế. Tôi yêu anh ấy đã hai mươi lăm năm, con trai con gái đề huề. Hai mươi lăm năm, đời một con người liệu có bao nhiêu cái hai mươi lăm năm tươi đẹp? Tính từ năm hai mươi tuổi, e rằng cũng chỉ có một lần. Giữa chúng tôi có quá nhiều lịch sử và kí ức khó có thể cắt rời. Còn cô, cô mới ở bên anh ấy được mấy hôm? Đã muốn lật tôi sao? Mà cứ cho là muốn lật đổ tôi đi nữa, cũng không phải là chuyện nhất thời mà làm được. Tôi còn có thể đẩy tự tin nói cho cô biết rằng, chẳng qua anh ấy còn lưu luyến thể xác cô mà thôi. Đó không phải là tình cảm thực sự.

Dù cho quan hệ giữa hai người đã như cá gặp nước, cô cũng không thể trở thành tôi, vì cô không thể cam tâm tình nguyện nuôi con, thu vén gia đình, chăm sóc người già vì anh ấy, làm người phụ nữ luôn âm thầm dâng hiến sau anh ấy. Anh ấy thành công rồi, còn tôi không có gì cả. Hoặc ví dụ như anh ấy là một loài thực vật quý hiếm, còn tôi chỉ là lớp đất bón phân khiến nó ngát hương. Cô có cam tâm tình nguyện trở thành lớp đất bón phân cho anh ấy không? E rằng không thể. Cô chỉ muốn sự lãng mạn và hương thơm của hoa hồng. Điều đó đồng nghĩa với việc biến anh ấy thành một đồng phân bò. Có đàn ông nào muốn trở thành phân bò hay không? Hãy tin tôi đi, khi đàn ông nghe thấy người khác nói rằng mình như bông hoa lài cắm bãi cứt trâu, nếu anh ta không tức suốt đời cũng sẽ tuyệt thực mất một tuần.

Anh ấy là một người đàn ông rất trọng chủ nghĩa đàn ông. Người vợ như thể cốt nhục của anh ấy. Cô có cam tâm tình nguyện là cốt nhục của anh ấy không? Tôi biết cô không thể. Thứ cô theo đuổi là nam nữ bình đẳng. Thứ tôi theo đuổi là chồng sang vợ hạnh phúc. Hai quan niệm hoàn toàn khác nhau. Anh ấy muốn tôi làm mặt trăng. Còn tôi ngoan ngoãn đợi màn đêm có anh ấy chiếu sáng. Nhưng cô lại muốn trở thành mặt trời của thế gian này, soi rọi tất cả đàn ông. Thế nên tôi đoán chắc, các người tương ái nhưng không tương thân. Anh ấy là giám đốc một bộ phận lớn, đi có xe rước, nói có thư kí, ăn uống vào khách sạn, đi sẵn ra thảo nguyên. Nhưng cô có từng nghĩ tới chưa, người đàn ông hoàn hảo này vào hai mươi năm trước cũng là một thứ hàng phế phẩm, tay trắng. Đó là do tôi phát hiện được anh ấy, sau khi dần dần đeo gọt mới trở thành sản phẩm tinh xảo như hôm nay. Sản phẩm này trong hai mươi năm qua khiến tôi đã mất bao nhiêu tình yêu, lời dặn dò và mồ hôi? Để không liên lụy tới anh ấy, tôi đã bỏ cả cơ hội học chuyên sâu. Nếu cô có thể như tôi, sẵn sàng vứt bỏ vì anh ấy, thì cô hãy kiên trì tình yêu của mình.

Cô hiểu anh ấy được bao nhiêu?

Dưới đây là một số bí mật cá nhân của anh ấy mà cô không biết. Tôi xin giới thiệu với cô, đỡ sau này cô trách tôi không nói thật. Thứ nhất, anh ấy không giàu có như cô tưởng tượng tuy bề ngoài luôn sẵn sàng chi tiền cho cô rộng rãi. Nửa đêm về nhà, anh ấy thường than vắn thở dài, xót tiền nên thường mất ngủ. (Ghi chú: do tôi âm thầm quan sát được.) Thứ hai, anh ấy cũng không oai phong như cô tưởng tượng dù anh ấy giờ rất quan tâm tới cô, nhưng đó cũng là giả bộ cho cô xem mà thôi. Chẳng được bao lâu cũng sẽ bong lớp keo dán mặt nạ, lộ nguyên hình à coi. Chúng tôi lấy nhau bấy nhiêu năm qua, tất cả tất thối nếu tôi không giặt, anh ấy vẫn lộn ngược lại đi tiếp. Đến khi mặt trái tất bẩn rồi, những thứ bẩn ở mặt kia cũng rơi ra hết. Nếu cô có thể chịu đựng được nửa tháng anh ấy mới rửa chân một lần thì cô cứ vui vẻ mà yêu anh ấy. Cô nghĩ xem, một người đàn ông có thói quen khoe mẽ nhưng tật xấu phô bày trước vợ, anh ta có cam tâm tình nguyện trở thành nô lệ của cô không?

Thứ ba, anh ấy hoàn toàn không có tính khí đáng yêu như cô tưởng tượng. Thức ăn mặn, anh ấy cũng không thích. Thức ăn nhạt, anh ấy cũng chê không ngon miệng. Cô lại không phải là đầu bếp khách sạn năm sao. Đối với một người đàn ông ăn uống luôn bắt bẻ chọn lựa, chưa tới một tuần, cô sẽ thấy ngán tới cổ. Thứ tư, anh ấy khi ngủ thích ngáy và nghiêng răng, đặc biệt là ngáy rất to như máy phát điện. Nếu cô không có năng lực phòng chống, tốt nhất phải tránh xa anh ấy. Nếu không màng nhĩ của cô sẽ bị rách nát, khiến cô bị thương tật suốt đời, không gì bù đắp nổi. Trong cuộc sống sinh hoạt vợ chồng, cô phải điều độ một tuần chỉ một lần, mà thậm chí còn lực bất tòng tâm. Bác sĩ nói anh ấy có triệu chứng của bệnh tiền liệt tuyến nhẹ. Nói không chừng sau này anh ấy có thể trở thành người đàn ông bất lực thực sự. Tới lúc đó, cô gần như là một ni cô có gia đình. Cô có thể chịu đựng nổi cảnh một phụ nữ trẻ không có đời sống tình dục không?

24. Chương 24

MM, tôi biết dù mình có giành giật thế nào cũng không giành nổi cô. Cô mới hai mươi tuổi, cái gì cũng có, từ nhan sắc, thân hình, còn tôi đã bốn mươi rồi. Nếu so sánh, con gái hai mươi như một quả bóng vậy, lòi cuốn biết bao ngôi sao quốc tế lao theo giành giật. Khán giả ngồi dưới là đàn ông toàn thế giới. Còn tôi như thể viên than chỉ đủ hâm nóng một ấm nước cho người khác và chỉ có người đàn ông có kinh tế kém cỏi mới hỏi tới.

MM, tôi không oán cô yêu chồng tôi nhưng tôi muốn trò chuyện riêng với cô về việc anh ấy có thật lòng yêu cô hay không. Trước khi cô quyết định sống vì anh ấy, cô hãy hỏi rõ anh ấy những câu sau. Nếu câu trả lời

đều là khẳng định, tôi sẽ li hôn, tác hợp cho hai người và thật lòng chúc cho hai người hạnh phúc tới đầu bạc răng long. Nếu câu trả lời là phủ định, xin cô hãy suy nghĩ kĩ rồi mới quyết định.

Nếu tôi là người tình của một người đàn ông đã có gia đình, tôi sẽ hỏi anh ấy một trăm lần, một ngàn lần, một vạn lần rằng – anh yêu em nhiều đến vậy, tại sao mỗi lần em nhắc tới chuyện li hôn giữa anh và vợ anh, anh lại lòi ra đủ lí do để thoái thác? Tại sao mỗi lần nhắc tới, anh cứ né tránh úp mở? Nếu anh yêu em, anh phải cho em một danh phận đáng hoàng, không thể để em trở thành một người tình trong bóng tối không dám nhìn mặt trời thế này. Thế nên không phải anh yêu em. Anh chỉ yêu khuôn mặt xinh đẹp và thân hình bốc lửa của em mà thôi.

Nếu tôi là người tình của một người đàn ông có vợ, tôi sẽ hỏi anh ấy một trăm lần, một ngàn lần, một vạn lần rằng – anh yêu em nhiều đến vậy, tại sao những ngày người thân đoàn tụ, anh lại cùng vợ con anh quây quần với cha mẹ, vứt em lại một mình? Anh đã nói với em bao nhiêu lần rằng, em là người anh yêu nhất. Nhưng mỗi lần em cô đơn đứng trước cửa sổ nhớ về anh, thì anh đang ở đâu? Em không thể hiểu nổi, muốn gọi cho anh ngay lập tức. Nhưng vì hình tượng của anh, em chỉ có thể làm một con chim nhỏ bị giam cầm. Em yêu tới mức đau buồn và u uất. Anh có yêu em không? Nếu như yêu, tại sao anh không nhận thấy em không vui vẻ? Anh hoàn toàn không yêu em. Mà dẫu có yêu đi nữa, em chẳng qua chỉ là một thứ bù đắp trong những mệt mỏi về hôn nhân của anh, một thứ tình cảm trống rỗng, chứ không phải là người phụ nữ mà anh muốn trọn đời cận kề.

Nếu tôi là người tình của một người đàn ông có vợ, tôi sẽ hỏi anh ta một trăm lần, một ngàn lần, một vạn lần rằng – nếu anh đã yêu em đến vậy, tại sao khi em có thai, anh không vui sướng điên cuồng, mà lại ủ rũ trầm ngâm rất lâu. Rồi nói không biết bao lần về áp lực sự nghiệp của anh, về người vợ như hắc xoa của anh. Nhưng thật ra anh chỉ có một mục đích là bắt em đi bệnh viện phá đứa nhỏ. Nếu anh yêu em đến vậy, sao nỡ để em nằm trên bàn phẫu thuật lạnh giá, nhìn em và đứa con phải xa rời nhau? Thế nên anh không hề yêu em. Dẫu có yêu, cũng chỉ là yêu cái khoái cảm khi hai cơ thể hòa tan vào nhau.

Nếu tôi là người tình của một người đàn ông có vợ, tôi sẽ hỏi anh ta một trăm lần, một ngàn lần, một vạn lần rằng – nếu anh yêu em, khi em đang nằm trên bàn phẫu thuật, trong cơn đau vô xé tim gan, tại sao anh không cận kề bên em, không thể xin nghỉ phép, nấu cho em một bát canh gà hầm? Anh không có, hoàn toàn không có. Thế nên anh không hề yêu em, chỉ ít cũng không yêu em như yêu vợ anh. Không phải em ghen. Em cũng là đàn bà. Những chuyện này đều vì giúp anh vui sướng, còn em lại ngập trong đau khổ. Anh yêu em, chỉ cần anh vui vẻ, dẫu em có thịt nát xương tan, em cũng cam lòng. Anh vui sướng, em dẫu đau khổ một chút cũng có nghĩa lí gì? Nhưng em không hiểu, khi em đang chịu đựng đau khổ, anh không có cả lòng thông cảm sơ đẳng nhất. Thời gian đó, anh chỉ gọi điện thoại cho em bảy lần, như vậy cũng đủ nghĩa khí lắm rồi, kêu em chú ý cái này, chú ý cái kia, muốn ăn gì thì mua. Nhưng anh không có ở đây, em có ăn nổi không? Dù sao em cũng là một bà mẹ một nửa, nhưng lại không được chút vui sướng của một bà mẹ. Vì em đã tự tay giết chết con mình. Em đã quá hồ đồ.

Nếu tôi là người tình của một người đàn ông đã có vợ, tôi sẽ hỏi anh ta một trăm lần, một ngàn lần, một vạn lần rằng – nếu anh yêu em đến vậy, sao anh không hiểu cho sự cô độc và khát khao trong lòng em? Tình cảm sâu sắc tới mức con người phải cô độc nhưng kẻ đó là em, chứ không phải anh. Anh mãi mãi luôn có nhiều chuyện quan trọng hơn em cần phải làm. Khi anh hết bận rồi, trái tim em cũng mệt rồi.

Nếu tôi là người tình của một người đàn ông đã có vợ, tôi sẽ hỏi anh ta một trăm lần, một ngàn lần, một vạn lần không cam tâm rằng – chỉ làm người tình trong bóng tối của anh, em từng nghĩ tới tất cả những ngày tháng quang minh chính đại rực rỡ ánh sáng mà vợ anh từng có. Em muốn cùng bạn bè anh uống rượu, đánh bài, nhắn tin, tán phét, đi khiêu vũ... Em muốn xuất hiện trong ngày sinh nhật của mẹ anh với vai chính hoặc vai trò con dâu, không ngại phải dọn bàn sau bữa ăn, em cũng cam tâm tình nguyện.

Nếu tôi là người tình của một người đàn ông đã có vợ, tôi sẽ hỏi anh ta một trăm lần, một ngàn lần, một vạn lần tự hỏi lòng rằng – nếu anh thật lòng yêu em, sao anh lại có thể nhẫn tâm vứt em một mình trong căn nhà trống trải, lạnh lẽo ôm màn đêm, cô đơn nghe tiếng mưa đêm? Nếu anh thật lòng yêu em, sao anh nỡ để em trần trọc khó ngủ trong nỗi cô đơn, nỡ để em lẻ bóng một mình, như phượng hoàng mất đôi?

Em thấy anh không yêu em. Thật sự không yêu em. Vậy việc gì em phải làm người tình của anh. Em không oán trách anh. Nhưng em nghĩ, yêu một con người, yêu tới hoàn cảnh này của em, cũng gọi là yêu sao? Cũng gọi là có được gì? Em đã sai ngay từ khi bắt đầu. Anh không thể trở thành người mà em muốn

có. Anh có vợ, có con. Niềm vui chung mà các người có luôn nhiều hơn so với nhân vật “kẻ thứ ba” của em. Mặc dù em có quá nhiều nỗi nhớ và niềm vui mà rất nhiều người khác không tài nào lí giải nổi. Mặc dù em vẫn yêu anh nhiều như thế. Nhưng anh vẫn không thể nào chia sẻ tất cả niềm vui và đau khổ của anh với em. Anh và em có quá nhiều bí mật mà vợ anh không tài nào biết được. Nhưng anh và vợ anh cũng có quá nhiều bí mật không thể để em cùng chia sẻ.

Anh nói với em rằng cuộc hôn nhân của anh bất hạnh, vợ anh hung hãn. Em thực sự ngỡ rằng chị ấy là dạng phụ nữ như thể “sư tử Hà Đông”, khi ở bên anh luôn miệng chửi mắng. Nên em thương hại ột người đàn ông bất hạnh như anh, đã dùng tất cả tình cảm dịu dàng bù đắp cho anh, như chất keo dính chữa trị vết thương trên người anh. Khi anh kể về những mệt mỏi trong công việc, em chính là cái thùng rác cho anh xả stress. Khi anh cần sự dịu dàng của em, em chính là nước. Khi anh khát khao hưng phấn, em chính là đóa hoa lãng mạn. Nhưng khi em cần anh thì sao? Ngoài nỗi cô đơn vô hình, những nhung nhớ không nói nổi thành lời, sự chờ đợi vô vọng, những thể thốt yêu đương giả tạo, còn gì nữa đây?

Thế nên, sau 623 ngày làm người tình bí mật của anh, cuối cùng em cũng hiểu ra được một đạo lí chưa hề rõ trước kia là – không nên dấn chân tình yêu vào chiếc giày hôn nhân của người khác. Dù cho chiếc giày đó có vừa chân đi nữa, hướng hồ em chưa bao giờ đi đôi giày nào anh tặng cho em. Tình yêu cần sự hi sinh, nhưng cũng cần được báo đáp. Nếu không thời gian lâu dần, anh sẽ thấy mình bị người anh yêu thương coi thường, thế nên lại cãi vã, lại giận hờn. Biết bao nhiêu đôi chia ly chẳng phải thời gian đầu cũng cương quyết yêu nhau, bắt chấp tất cả như anh với em sao?

Nếu tôi là người tình của một người đàn ông đã có vợ – mà việc gì tôi phải làm nhân tình của một người đã có vợ? Trừ phi đó là những kẻ thiếu năng, vứt bỏ hết trai đẹp có thân thể rõ ràng trong thiên hạ, không thêm yêu. Việc gì phải lao đầu yêu vào cha của một đứa bé gái? Việc gì phải lao vào yêu chồng của người ta?

MM, trước khi cô chính thức chuẩn bị hất đổ vị trí của tôi, tôi đưa ra tình thế trên cho cô tham khảo.

Đánh giá: dùng ánh mắt thường thức nhìn lại người đàn ông cô yêu.

Đàn ông trong mắt người đang yêu luôn toàn mỹ, dù đối phương có đáng người không cao, người ngoài nhìn đều thấy không đẹp. Nhưng trong mắt người đang yêu, gã khờ đen thùi lùi cũng là hoàng tử, dù anh ta có nghèo không một xu dính túi cũng không sao. Nếu gã khờ chỉ có mỗi tình yêu thì dù còn một xu cuối cùng, anh ta cũng chịu nhịn đói để dùng đồng tiền đó mua một bông hoa cho nàng hoặc tạo nên một bất ngờ không thể đoán nổi. Thế nên gã khờ trong mắt người đang yêu chính là một con rồng chưa bay, thế suốt đời không lấy ai khác ngoài anh ta, nguyện bên nhau trọn đời dù nghèo mạt kiếp.

Nhưng tình yêu như vậy phần lớn không nghĩ tới thực tế. Cuối cùng không nhờ cha mẹ dòn roi quát mắng thì cũng tự tan rã. Vì trong giai đoạn đang yêu, mọi thứ trong mắt nhau vẫn luôn tốt đẹp. Những tật xấu mà các bà vợ thường mắc phải là: nói nhiều, luôn ghi nhớ mọi chuyện vặt vãnh. Khi chồng gặt tàn thuốc lung tung, vợ luôn theo sát sau lưng mắng mỏ: Anh là đồ con lợn, vừa ăn vừa bậy ra nhà luôn sao? Khi chồng vừa tháo tất, vợ đã nhắc lên kêu ầm: Anh muốn làm chết người hay sao? Khi mẹ chồng tới chơi, vợ sẽ không ngừng than khổ bên tai chồng. Những chuyện mắm muối dưa cà trong cuộc sống, bát đĩa lễ nào không có lúc va chạm xô lệch? Quan trọng là phải học cách khoan dung và nhịn nhường. Nếu xảy ra chuyện, nếu không chủ động tìm ra nhược điểm từ mình và cách thức sửa chữa, lại không ngừng kêu ca, kết quả sẽ là không giải quyết được vấn đề. Trái lại chỉ làm người đàn ông thêm chán nản, phản cảm, tăng mâu thuẫn vốn có lên nhiều lần. Một gia đình vốn đầy mật ngọt sẽ rất dễ bị thiêu rụi nếu cô quá tính toán không nhường. Điều này cũng tạo nên tâm lý phản nghịch trong lòng người đàn ông. Nếu cứ mặc cho chúng tiếp tục phát triển, rất có khả năng tạo nên sự rạn nứt tình cảm.

Có thể thấy rõ, phần lớn cặp vợ chồng trực trặc với nhau thực ra không có mâu thuẫn gì lớn, chủ yếu là những chuyện nhỏ nhặt. Nhưng cũng chính vì những chuyện nhỏ nhặt đó, nếu vợ chồng xử lí không khéo sẽ tích tiểu thành đại, trở thành hung thủ sát hại tình cảm vợ chồng tới mức gia đình tan vỡ, những ngọt ngào ân ái đều bay biến. Thế nên người đàn bà hạnh phúc phần lớn đều hiểu lợi ích của việc “ngoan ngoãn”. Thả con săn sắt bắt con cá rô, coi nhẹ những nhược điểm của đàn ông, chỉ nhìn vào tương lai của họ, hoặc coi những nhược điểm đó là phong cách độc đáo và đặc điểm của anh ấy. Vì đàn ông cũng giống như trang phục, có kiểu dáng đủ loại Cô cũng không ngại coi người đàn ông mà mình lấy là một bộ trang phục theo kiểu đặc biệt. Áo gió có cái đẹp của áo gió, đồ veston có nét phong độ của veston. Coi áo gió là veston, nếu

cô chấp nhận thì có gì không được? Học cách sống qua ngày với các ưu điểm của chồng. Như vậy tất cả các ngày của cô chỉ có niềm vui và thỏa mãn.

[Chúc bạn đọc sách vui vẻ tại . - gác nhỏ cho người yêu sách.]

Đừng ghen ăn tức ở với mẹ chồng, không đòi chủ nghĩa nữ quyền, cùng mẹ chồng yêu chung một người đàn ông, có thể tạo nên liên minh tình yêu, đoàn kết một lòng, trong ngoài hợp tác. Nếu phát hiện chồng có trêu hoa ghẹo nguyệt bên ngoài, dẫu cô có định treo cổ tự tử trăm lần cũng không có tác dụng bằng mẹ chồng rơi nước mắt một lần. Không tin, cô cứ thử đi. Chiêu này linh nghiệm nhất. Nếu dùng con mắt soi mói nhìn đàn ông, dẫu anh ta có toàn mỹ nhất cũng trở nên lố mồm. Hãy dùng con mắt thưởng thức nhìn đàn ông, dẫu anh ta có đầy vết nhăn cũng được coi là toàn thân sáng chói.

Người phụ nữ mà tôi yêu quý nhất ơi, cô thích nghe đàn ông khen cô đẹp. Vậy tại sao cô không thể nói thêm một câu với đàn ông rằng: Anh là người đàn ông tuyệt vời nhất mà em từng gặp. Hoặc có thể câu nói của cô sẽ thực sự tạo nên một người đàn ông tuyệt nhất thế giới. Chẳng phải người ta thường nói đàn ông có hai cuộc đời sao. Một lần khi sinh ra và một lần khi yêu. Lần thứ hai rất quan trọng khi tạo ra một người đàn ông thành công. Hãy dùng con mắt thưởng thức để đối đãi với người đàn ông cô yêu. Hãy tin tôi đi, anh ấy sẽ không để cô thất vọng đâu.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-la-ke-thu-ba>